

๒๕๒๐
หลักชัย

วันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ๒๕๒๐

คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กและเยาวชน
ประจำปี ๒๕๒๐
จัดพิมพ์

จ. 12786-12787

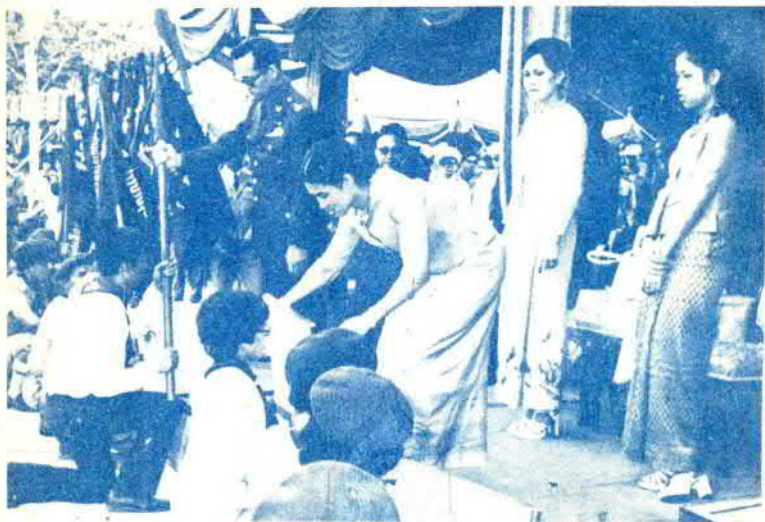
จ. 080

จ. 123 ๕.

หลักชัย

วันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ๒๕๒๐

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และสมเด็จพระเจ้าลูกเธอทั้งสองพระองค์กับลูกเสือชาวบ้าน (ภาพพระราชนาน)

เด็กมีสมองแจ่มใส เชื่อและจำสิ่งต่าง ๆ
ได้ง่าย ทั้งมีความอยากรู้อยากเห็นมากด้วย เพราะ
ฉะนั้นจึงควรอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการศึกษาฝึกฝนที่ดีแต่
เยาว์วัย เพื่อให้มีความรู้ ความสามารถ และคุณธรรม
ที่จะสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าและความวัฒนาผาสุก
ให้แก่ตนเองและส่วนรวมในกาลข้างหน้า

พระตำหนักภูพานราชนิเวศน์

วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๑๘

สำหรับวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ๒๕๒๐

สมเษกสมการ

อย่าเรรวนด่วนเรียนเพียรศึกษา
รู้อะไรไม่ประสัทธ์เหมือนวิชา
กลหนึ่งอาภรณ์ประดับสำหรับกาย
ถึงรูปชั่วตัวดำดูขำเคอะ
จงเพียรเถอะอันวิชาพาเจิดฉาย
ผิว์รูปงามทราวมวิชาน่าเสียดาย
ข้อมอับอายเยี่ยงดอกไม่วัไรกลิ่น เอย.

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ

(สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม
กรุงเทพมหานคร

คำขวัญ
วันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ
๒๕๖๐

รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
เป็นคุณสมบัติของเยาวชนไทย

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Thanin Kraivichien', with a long horizontal flourish extending to the right.

(นายธนาธิบ์ กรัยวิเชียร)
นายกรัฐมนตรี

เสาร์ที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๐

วันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ

ประจำปี ๒๕๖๐

คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ได้มีมติให้จัดพิมพ์หนังสือวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๐ ขึ้นเผยแพร่และจำหน่าย เพื่อให้มีหนังสือดีสำหรับเด็ก เยาวชน และประชาชนในวงการหนังสือของเมืองไทย รายได้จากการจำหน่ายหนังสือนี้จะได้นำไปสมทบทุนการศึกษาวันเด็ก สำหรับนักเรียนที่ขาดแคลนด้วย

การจัดทำหนังสือวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติประจำปีนี้ คณะอนุกรรมการจัดพิมพ์หนังสือ ได้ยึดถือแนวทางการจัดงานฉลองวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติของคณะกรรมการจัดงานฯ คือ เด็กและเยาวชนกับความมั่นคงของชาติ และได้ตั้งชื่อหนังสือเล่มนี้ว่า “หลักชัย” ซึ่งคณะอนุกรรมการฯ จะได้จัดหนังสือนี้ให้เป็นหลักชัยในความหมายเพื่ออนาคตอันสมหวังของเด็กและเยาวชนไทยทุกคน

หลักชัยในการรับการอบรมสั่งสอนฝึกหัดให้เจริญเติบโตขึ้นเป็นพลเมืองดีและเป็นกำลังคนที่มีคุณภาพ และประสิทธิภาพสูงสุด

จำเริญ รุณรัตน์...

หลักชัยในการอบรมเร่งเร้าให้นักเรียน นิสิต นักศึกษาและประชาชนมีความรัก เคารพ เทอดทูนและยึดมั่นในสถาบันหลักของประเทศ คือ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์และมีความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมไทยอันเป็นเอกลักษณ์สูงส่งของชาติ

และ หลักชัยในการเข้าใจและเลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ตามนโยบายของรัฐบาลและเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๕

หลักชัย

หนังสือวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ๒๕๖๐

ซึ่งอยู่ในมือของท่านนี้ ประกอบด้วย

ปก ได้อัญเชิญพระบรมฉายาลักษณ์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และพระฉายาลักษณ์สมเด็จพระเจ้าลูกเธอทั้งสองพระองค์ หลักชัยของประชาชนคนไทยทั้งชาติ กำลังประทับอยู่ท่ามกลางพสกนิกรของพระองค์ (ภาพพระราชนิพนธ์) มาเป็นมิ่งขวัญของเด็กและเยาวชนไทย ประจำปี ๒๕๖๐ นี้

หน้าแรก-ได้อัญเชิญพระบรมราโชวาท ซึ่งทรงพระมหากรุณาธิคุณ โปรดเกล้าโปรดกระหม่อมพระราชทานเด็กไทยทั้งมวล มาเป็นสิริมงคล มิ่งขวัญและหลักชัยของเด็กและเยาวชนตลอดปี ๒๕๒๐ และตลอดไป

หน้า ๓ - สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราชได้ประทาน **คติธรรม** สำหรับเด็กและเยาวชน เพื่อเป็นหลักชัยในการศึกษาเล่าเรียนทำตนให้เป็นคนมีค่าแก่ตนเอง สังคมและประเทศชาติ

หน้า ๕ - คำขวัญวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๒๐ ของท่าน นายกรัฐมนตรี นายธานินทร์ กรัยวิเชียร

หน้า ๑๒ - **หลักชัยชีวิต** โดย ฐะปะนีย์ นาครทรรพ วิชาชุมนุมมาลาฉันท์ ๑ บท..... ความรักงาน ความเพียรพยายาม การเอาใจจดจ่อและการคิดหาเหตุผล ตลอดเวลาที่ศึกษาเล่าเรียน หรือทำการงานสิ่งใดก็ตาม จะเป็นเครื่องนำสู่หลักชัย คือความสำเร็จ เป็นแน่นอน

หน้า ๑๔ - **เจ้หนูน้อยร้อยเล่ห์** โดย วรณี (สัชฌุกร) สิริบุญ กลอนไพเราะ ๑๑ บท..... พ่อแม่ผู้เสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ลูกได้ดี แต่ลูกนั้นที่หวังทำดีให้สมกับที่พ่อแม่รักเสียสละให้ก็มีมาก ที่มองเห็นกงจักรเป็นดอกบัว คบคนชั่วเป็นมิตร นำพากันไปสู่ทางเสื่อมนั้นก็มีไม่น้อย กว่าจะรู้สึกตัวก็สายหรือเกือบสายเต็มที่

หน้า ๑๖ - “ชาติ ศาสน์ กษัตริย์” สดอาพร คือ “หลักชัย” นิรันดร์ ของ “ไทย” โดย กุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ กลอน ๔๑ บท บรรยายรายละเอียด.....ความสำคัญของ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ หลักชัยทั้งสามของคนไทยทั้งชาติ เพื่อเด็ก เยาวชน และประชาชนคนไทยทั้งหลายจะได้ช่วยกันรัก เคารพ เทอดทูน ยึดมั่น และช่วยกันพิทักษ์รักษาให้คงไว้ชั่วกาลนิรันดร์

หน้า ๒๖ - **ร่วมเกล้าชาวไทย** โดย วรณี สุนทรเวช สุรางคนางค์ ฉันท์ ๒๑ บท สำหรับเด็กเพื่อความจงรักภักดีในองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระผู้ทรงคุณอันยิ่งใหญ่ของปวงชนชาวไทย เป็นหลักชัยในดวงจิตของคนทั้งชาติ..... พระบรมเดชานุภาพของพระองค์แผ่ไพศาล ปกเกล้าชาวไทยให้ผาสุก มีสันติสุข บรรเทาและล่วงพ้นภัยอันตรายทั้งมวล

หน้า ๒๗, ๒๘, ๒๙, ๓๐ ได้เชิญภาพพระราชนิพนธ์ ซึ่งได้มีพระมหา
กรุณาธิคุณ โปรดเกล้าโปรดกระหม่อมพระราชทานเฉพาะหนังสือวันเด็กและเยาวชน
แห่งชาติ ๒๕๒๐ ลงตีพิมพ์เพื่อเป็นของขวัญและหลักชัยของผู้อ่านทั้งหลาย

หน้า ๓๒- วัฏกรรมของสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร
โดย จิรภา อ่อนเรือง.....สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงมีพระราช
ดำรัส ณ วัดเขาบางทราย ชลบุรี ตอนหนึ่งว่า “.....หากมีพระเด็กร้อนอะไรให้
เขียนจดหมายไปหาได้ทุกเวลา และถ้าฟ้าชายสำเร็จการศึกษากลับมา จะให้ออกรบ
แนวหน้า เก่งบ้าง เก่งบ้างให้ลดทหารทุกคน.....” และสมเด็จพระบรมฯ ก็ได้ทรง
ประกอบวัฏกรรมดุจหลักชัยของทหารและเด็กไทยเสมอมา

หน้า ๓๕, ๓๖, ๓๗, ๓๘, ๓๙ ได้เชิญภาพพระราชนิพนธ์ ของสมเด็จพระ
บรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร ซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้า
โปรดกระหม่อมพระราชทานเฉพาะหนังสือวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ๒๕๒๐ ลงตี
พิมพ์เพื่อเป็นหลักชัยของ ทหาร ตำรวจ พลเรือน ลูกเสือชาวบ้าน เด็ก เยาวชน
และประชาชนทั้งมวล ในสมัยที่เรากำลังร่วมกันสร้าง ความมั่นคงปลอดภัยให้ชาติ
และประเทศของเรา

หน้า ๔๔ เรียนให้ก่ง สอบให้ตี โดย ดร.กัญญา สาทร รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการ.....เกิดมาทั้งที่ต้องทำตนให้เป็นคนมีประโยชน์ เป็นคนที่
สังคมประเทศชาติระลึกถึงด้วยความภาคภูมิใจ.....เราเกิดมาทำแต่ความดี ทั้งเพื่อ
ตนเองและเพื่อสังคม สิ่งใดที่ขัดต่อศีลธรรม ขัดต่อระเบียบและกฎหมาย อาจก่อให้เกิด
ความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น สังคม และประเทศชาติ เราจะไม่ทำ.....ก็อ บรรก
ที่จะไปสู่หลักชัย

หน้า ๕๔- หน้าที่รัก โดย สลวย โรจนโสโร.....หลักชัยของสังคมไทย
คือการอยู่ร่วมกันอย่างผาสุก มีความสงบสุขและสันติสุขทั่วพื้นแผ่นดินไทย ประเทศ
ชาติมีความเจริญก้าวหน้าและมั่นคงถาวร การที่เราจะถึงหลักชัยดังกล่าวนี้ได้ก็ด้วย
การที่เราทั้งหลาย รู้หน้าที่รัก และทำตามหน้าที่ของตน แต่ละคน แต่ละหมู่คณะ
อย่างดีที่สุด

หน้า ๖๑ - ไม่มีช่องว่างระหว่างน้ำใจ โดย ช่อม บัญจพุรต์.....ในสังคม
นั้นประกอบด้วยผู้คนที่มีฐานะ ความเป็นอยู่ และความเป็นไปต่าง ๆ กัน การดำรง
ชีวิต การดำเนินชีวิต และความต้องการของแต่ละคน และแต่ละหมู่พวกก็หา

เหมือนกัน เมื่อมาพบกัน หรือมีความจำเป็นต้องร่วมทำร่วมใช้บริการต่าง ๆ ร่วมกัน ความมีวาจาดี ความมีเหตุผล การรู้จักให้และรับ และการรู้จักให้อภัยกัน จะช่วยให้สังคมนี้ไม่มีช่องว่างระหว่างน้ำใจ

หน้า ๖๗-ท้องเที่ยวไปในอวกาศ โดย ถนน จันทร์ขจร... ความรู้เกี่ยวกับ อวกาศและดวงดาวต่าง ๆ ในท้องฟ้า เป็นสิ่งอันน่าอัศจรรย์ อยู่ทุกกาลไม่ว่าอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

หน้า ๗๘- เพลงสำหรับเด็กและเยาวชน ของ รัชนี ศรีไพรวรรณ..... คำเตือนอย่าไปรีดิดยาเสพติดให้โทษ..... อย่าเป็นคนโกง..... จงเร่งทำงานอย่ากลัว ความจน..... ก็อธิบายที่เด็กและเยาวชนทั้งหลายควรจะได้ใช้เพื่อไปให้ถึงหลักชัยที่ มุ่งหวัง

หน้า ๗๙- น้าอมฤต โดย เรื่องอุไร ฤทธาสัย..... เทวาสุรสงคราม เป็น นิทานตามคติการศรัทธา แต่ได้แทรกคติธรรมแบบไทย อันเป็นวัฒนธรรมที่เราควร ภาวนุมิใจเอาไว้..... ความรักลูกของแม่ ความกตัญญูต่พ่อแม่และผู้มี พระคุณ..... เป็นคุณธรรมที่สำคัญอันจะนำทุกคนไปสู่หลักชัยที่ปองประสงค์

หน้า ๘๖ - อาณาจักรของเพนกวิ้น โดย เกรียง กัรติกร..... บ้านของ หนูน้อยเพนกวิ้น เป็นสังคมขนาดเล็ก เมื่อเทียบกับประเทศซึ่งเป็นสังคมขนาดใหญ่ความมีอิสระเสรี ความมีระเบียบวินัย และความมีคุณธรรม ทำให้อาณาจักร เล็ก ๆ มีความสุขได้ฉันใด อาณาจักรใหญ่ก็อปประเทศ ก็จะมีความสุข สงบสุข มีความเจริญก้าวหน้าได้ ถ้าหากว่าประชาชนต่างปฏิบัติตนเป็นคนดี มีระเบียบวินัย และมีคุณธรรมกันทั่วหน้า

หน้า ๘๓ - ความเสมอภาค โดย พัฒน ภาสบุตร..... รัฐโดยกระทรวง ศึกษาธิการ ได้จัดการศึกษาเพื่อคนพิการให้สามารถช่วยเหลือตนเองได้ ทั้งในด้านการ ดำรงตนและการประกอบอาชีพเพื่อดำเนินชีวิตในสังคม เป็นการช่วยสร้างความมั่นคง ให้แก่ประเทศชาติไปในตัว สมควรจะได้รับ การสนับสนุนช่วยเหลือจากทุกฝ่ายเป็น อย่างยิ่ง

หน้า ๑๐๑ - บ่อสมหวัง โดย ดร. ก่อ สวัสดิทานิชย์..... ความมุ่งมั่น
ในการกระทำกิจที่ประสงค์ ด้วยความอดทน ขยันหมั่นเพียร ไม่ย่อท้อต่อความยาก
ลำบาก และหาวิธีการแก้ไขอุปสรรคโดยชอบ จะนำตนและพวกพ้องไปสู่หลักชัยที่
มุ่งหวังได้อย่างน่าชื่นชม

หน้า ๑๑๒ - ท้ายเล่ม “หลักชัย” จากคณะผู้จัดทำ ถึง เด็ก เยาวชน และ
ผู้อ่านทุกท่าน..... จากใจ สู่ใจ เพื่อหลักชัย อันเป็นความหวังร่วมกันของทุกๆ คน

ภาพประกอบข้อเรื่องใน “หลักชัย” และ งานศิลป์ ทั้งหมดของหนังสือ
วันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ๒๕๒๐ เป็นฝีมือของ ประสงค์ พวงดอกไม้ และ
มนัส สุวรรณบุญย์

ขอเชิญเด็กและเยาวชน พ่อแม่ผู้ปกครอง และท่านที่
สนใจพลิกอ่านเรื่องที่ท่านต้องการ เพื่อไปถึงหลักชัยที่มุ่งหวัง
ตามอภิยาสัยเถิด

บ้านเมืองไทย คนไทยและเป็นวัฒนธรรมไทยโดยแท้
ที่เรารักใคร่ ห่วงใย ทุนอุดมและให้อภัยเด็กและเยาวชนมา
โดยตลอด เด็กและเยาวชนไทยเป็นความหวัง ความภูมิใจและ
สมบัติอันล้ำค่าของพ่อแม่ เกรือญาติ ตลอดจนทุกคนในสังคม
ไทย เราต่างสะสมมรดกสร้างสรรค์สิ่งดีงาม และรักษาพื้น
แผ่นดินนี้ไว้ให้ลูกหลานไทย ความหวังอันยิ่งใหญ่ของชาวไทย
ก็คือ เด็กและเยาวชนลูกหลานไทย จะสามารถรักษาแผ่นดิน
ไทยไว้ให้ได้ และสืบเชื้อสายไทยให้เป็นไทยอยู่ชั่ววันรันดร

หลักชัย - วันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ๒๕๒๐
เล่มนี้จัดทำขึ้นเพื่อหวังดังนี้

หลักชัยชีวิต

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ.

วิชชุมาลาฉันท

หลักชัยชีวิต
อย่าให้พลังพลาด
คุณนักกีฬา
ภาพในคำนี้

แม่มุ่งหลักชัย
กายจิตวชิ
เริ่มฝึกศึกษา
หลักภัยคุกคาม
สั่งช่วยสัมฤทธิ์
หนึ่ง จันทะ มี
รักงานนั้นจริง
สอง วิริยะ ไชร

ตั้งจิตมุ่งมาด
วิ่งไปให้ถึง
มุ่งหน้าตะบึง
สวสวดดงาม
คิดไว้ให้ดี
มีครบองค์สาม
อย่าละพยายาม
ยึดธรรมนำใจ
อิทธิบาทสี่
ไม่วางานใด
ไม่ทิ้งขว้างไป
แม่ยากปากเพียร

เพียรคิด เพียรทำ
ตาม จิตตะไฉริ
จดจ่อสิ่งนั้น
ปัญญาคุณเทียบ

สี่ วิมังสา
สำรวจตรวจค้น
ทุกข้อขนไข
ประเด็นเช่นชี

อิทธิบาทสี่
ผลดีประจักษ์
แม่พระพุทธรองค์
สัจจธรรมอำไพ

เขวชนคนกล้า
ทำได้ทันที
หลักชัยชีวิต
ความหวังเรืองรอง

สัมฤทธิ์ผลได้
น้ำใจไม่เปลี่ยน
มุ่งมั่นการเรียน
สองทางชีวี

คิดหาเหตุผล
จนพบวิธี
ทำให้ครบสี่
นำสู่ หลักชัย
มีคุณยิ่งนัก
อย่าได้สงสัย
ทรงบำเพ็ญไป
ได้ดังหวังปอง

อย่ามัวรอรี
เหมือนพบขุมทอง
กิดถูกทำนอง
จักกลายเป็นจริง

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ

๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๕

วันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ๒๕๒๐ ❀ ๑๓ ❀

นพเพชญ์ ร้อยเล่ม

วรรณิ (เสถียร) ตรีบุญ

เจ้าหนูน้อยร้อยเล่มเกิดโรงเรียน
มีเสื้อผ้ามารเปลี่ยนในกระเป๋
พอรถพ่นบ้านไปใจมัวเมา
ลงรถเข้าบ้านเพื่อนเกเหมือนตน

เปลี่ยนเสื้อแสงเสียใหม่แล้วไปเที่ยว
ได้เพื่อนใหม่จิกโกโก้เต็มทน
พอดกเย็นเป็นเวลารับมาเปลี่ยน
“วันนี้อ่านบ้านมากยากอะไร”
แม่ส่งสารหนูน้อยกลอยชีวิต
ทั้งอาหารหวานมันจัดสรรมา
อาบน้ำเสร็จทานอาหารสำราญแล้ว
“แม่จำครูจูงจูงอะไร
ถ้าไม่ซื้อถ่อไปใช้ในวันหน้า
ขอเท่าไรแม่ให้ลูกทันที
ลูกดีใจใจเงินจนเกินตัว
หลอกลวงแม่กินใช้ได้ประจำ
เขียนใบลาหาเพื่อนเซ็นเป็นพ่อแม่
ครูสงสัยตามไปในทันที

เกาะลัดเลี้ยวตามตรอกซอกถนน
เที่ยวซุกซนวันวายไม่อายใคร
เพื่อนนักเรียนใส่กลับบ้านพาลขานไข
แล้วไกลอ่านเขียนเวียนไปมา
ในดวงจิตมีแต่รักลูกนุกหนา
ลูกขยันหมั่นศึกษาน่าชื่นใจ
จิตผ่องแผ้วคิดหาเรื่องมาใหม่
เพราะหนังสืออ่านไทยลูกไม่มี
คงจะต้องตัดค่าพาเสื้อสมศรี”
คิดว่าลูกตนดีมีศีลธรรม
หลงเมามัวมองแม่ในแง่จำ
เพื่อนแนะนำจดหมายหลายวิธี
บอกตนแน่เพราะป่วยไข้ไข้หลักหนี
จึงรู้ว่าเจ้าหนูหลอกลวงมา

แม่ระกำเข้าใจให้คนอื่น
นี้ถูกรักเล่ห์หลั่นสนเมตตา
ทั้งรักระคนแก่นแน่นในจิต
ครูปลอบจิตคิดทางสร้างอุบาย
เป็นหนูน้อยนัวหน้าทำท่าเศร้า
พรุ่งนี้ลูกต้องไปให้คุณครู

ลูกขยันเหตุไฉนโยจึงตก
ต้องขอเงินซื้อใหม่ให้ระอา
พอรุ่งเช้ารู้ว่าไปเรียน
สายลับแม่นอกเครื่องแบบแอบตามไป

เจ้าจิกโก่ถูกขู่อาหาสาเสพติด
มามั่วสุมทุกวันสูบบุหรี่

ทำอุบายให้ตำรวจตามตรวจหา
กระโดดรถแท็กซี่วายชีวิต

ด่ามิดหมี่จำไม่ได้ลูกชายแม่
เพียรสอนสั่งหวังให้คิดทำผิดมา

เจ้าหนูน้อยร้อยเล่ห์เริ่มได้คิด
แม่รักลูกผูกจิตไม่คิดหนี
จะตั้งหน้าปากเพียรเรียนให้ดี
เพื่อเกียรติศรีสกุลวงศ์สูงส่งเอย

ทั้งชมชื่นคนอื่นไกลแม่ไม่ว่า
หลอกพ่อแม่ครูบาน่าอับอาย
สุดจะคิดแก้ไขสนใจหมาย
คงไม่สายเกินแก้แม่ลองดู
แกล้งบอกเล่าเรื่องใหม่ให้แปลกหู
ตรวจสอบดูใหม่บ้างบางวิชา
สมุดพกก็หาขลุ่ยขลุ่ยหน้า
แม่รู้ทำแกล้งทำปลอบลูกชอบใจ
จะพากเพียรยิ่งกว่าคราไหนไหน
จับได้เด็กแก๊งใหญ่ใกล้โรงนา
บรรดามิตรน้อยใหญ่ใส่ข้อหา
หลงกบหาเพื่อนผิดคิดหนีทัน
ซุกซ่อนมากับรถถ่านถึงด่านกัน
หัวแตกพลันขาหักประจักษ์ตา
เคราะห์ร้ายแท้รับส่งเจ้าเข้ารักษา
หมั่นศึกษาแม่อกัยไม่เขินดี

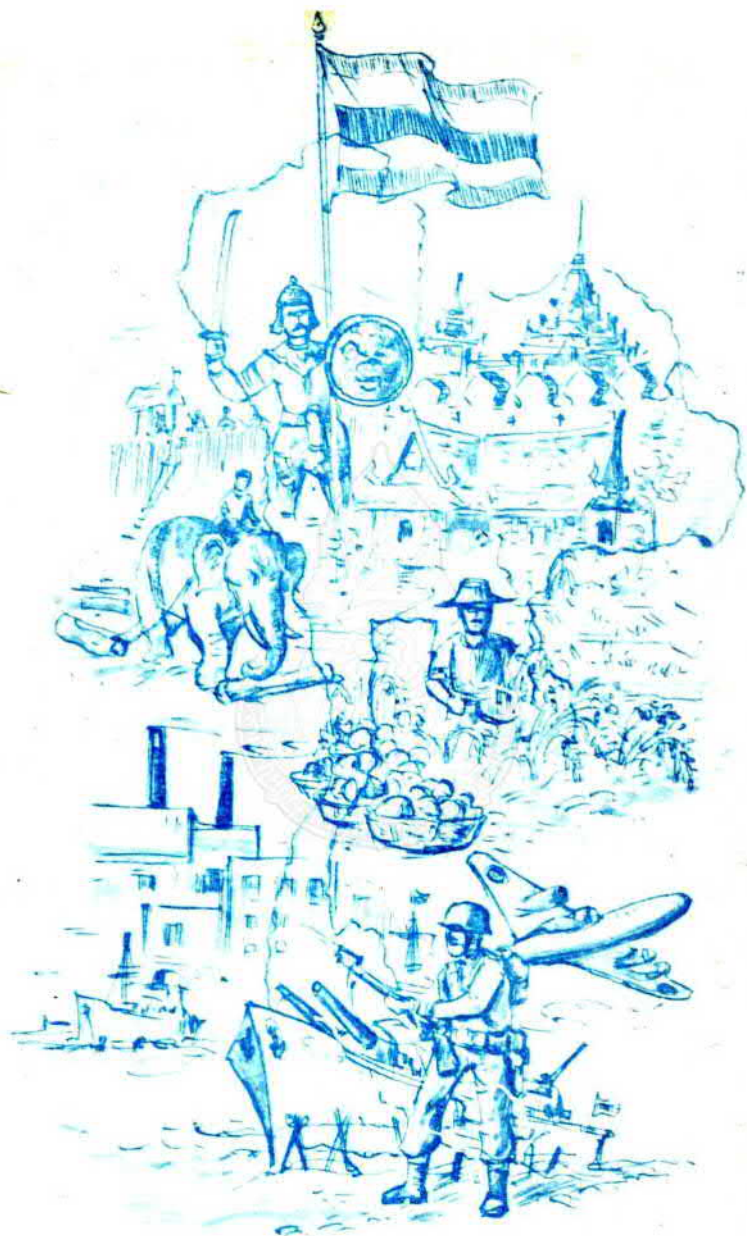
“ชาติ ศาสน์ กษัตริย์” สภา คือ “หลักชัย” ไฉนเดรหออ “ไทย”

• กุลทรัพย์ เกษมนักจ •

หนึ่ง “ชาติ” ยิ่งใหญ่ในแหลมทอง ชาติ
รวมพี่น้องก่อเกิดสืบเชื้อสาย
แผ่นดินรูปขวานทองก่อประกาย
กลมเหลื่อหลายเขตคามนามว่า “ไทย”
พหุพันธุ์ธัญญาหารงอกงามดี
มีแร่ธาตุอุดมทุกสมัย
ลำน้าเจ้าพระยาหล่อหัวใจ
เลี้ยงไทยทั่วถ้วนควรกิดคุณ

บรรพบุรุษไทยสืบเผ่าพันธุ์
อานุภาพได้เหนือเจ้าขุน
เผ่าไทยกล้าเหลือสมเชื้อชาติ
ศัตรูหน้าไหนไม่ครณา

ปกครองป้องกันเกื้อหนุน
โดยบุญพระสยามเทวา
รักเอกราชพลีชีพรักษา
ไทยจะฆ่าขับไล่แห่งไทย

บนพื้นแผ่นดินทองของสยาม ตามสี่ไตรรงค์ปลิวไสว
ก็อ ตัญญุต์กษัตริย์เทศ “ชาติ ศาสน์ กษัตริย์” ไว้ทุกยาม

นับแต่สุโขทัยฝ่ายเหนือ
ก่อเกิดสืบชาติไม่ขาดคาม
ร่วมเย็นเป็นสุขทุกเขตคาม
สมศักดิ์สมนามสุโขทัย

บ้านเมืองรุ่งเรืองเจริญสุข	คือบุคชาติไทยยิ่งใหญ่
เดชาภาพแผ่ไกล	เหนือใต้อาณาเขตควรทะนง
ศิลปวัฒนธรรมล้ำค่า	เกิดภาษาอักษรสืบประสงค์
จารึกประวัติศาสตร์ชาติยิ่งขง	เสริมส่งอักษรศาสตร์ชาติเจริญ
อิสระเสรีมีสุข	ยุคสุโขทัยควรสรรเสริญ
ใครใคร่ค้าขังม้ค้าเงิน	ดำเนินอาชีพโดยธรรม
สร้างบ้านสร้างเมืองเรืองรุ่ง	ทวยราษฎร์ร่วมผลงสุขต่ำ
ปราศจากทุกข์ระอาทระกรรม	“พ่อขุน” นำชีพชนสุขทุกข์ลับเลื่อน

จากสุโขทัยสู่อยุธยา
เจริญรุ่งเร็วกว่าชาติเพื่อน
ค้าขายเพาะปลูกไม่แซ่เขื่อน
บ้านเรือนอารามงามตา

เผ่าไทยสืบสายนักสู้
ทอดชีพดมร่างขวางสุธา
ศึกพม้ามาระชิตคิดล้าง
หญิงชายอยุธยาถือปราง
เลือดเนื้อเพื่อชาติยอมพลี
บางระจันสู้ประจัญยอมบรลย์
วีรชนวีรกรรมกล้าเลิศ
แผ่นดินไทยเป็นของไทยใครหมายปอง
ชาติไทยไม่ยอมเป็นทาส
ศัตรูหน้าไหนมารุกราน
เอกราชของชาติเหนือชีวิต
ชาติเสือเขี้ยวสยามไม่ขามใคร

ศัตรูรุกรานไทยหาญกล้า
จับฆ่าหม่อมมิตรคิดรุกราน
ข้างเหนือข้างใต้หมายมุ่งผลาญ
ประจัญบานบุกบันไม่หวั่นภัย
ศักดิ์ศรีสยามยังเหนือสิ่งไหน
มิยอมให้ศัตรูจู่มาครอง
เทิดไว้คู่ชาติประกาศก้อง
บรรพชนของชาติกล้าหาญ
จะล้างผลาญให้ยับยับแหล่งไทย
เลือดเนื้อยอมอุทิศไม่หวั่นไหว
เพื่อให้สยามสุขทุกคืนวัน

จากอยุธยาสู่ธนบุรี
กอบกู้เกียรติศักดิ์สมเกียรติ
ประวัติศาสตร์ชาติไทยยาวนาน
แต่ดีกล้าบรรพกาลถึงปัจจุบัน

สู่กรุงเทพมหานครโกสินทร์
แผ่นดินไทยของไทยไม่เหิน
ไทยชาติเสือเขี้ยวสยามตามเผ่าพันธุ์
รักษาเอกราชมัน ณ แดนทอง

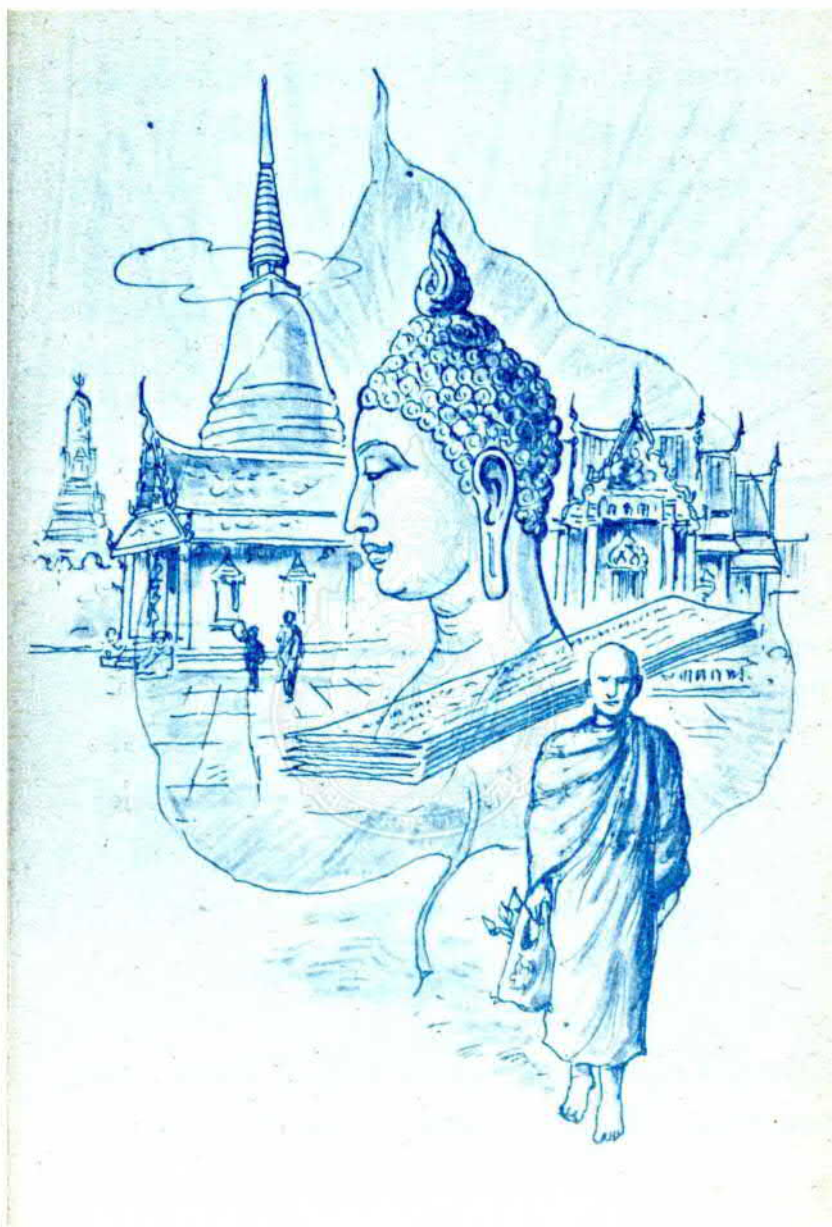
ถึงคราวมีศัตรูภัยใหญ่ยิ่ง
เกียรติศักดิ์นั้นกรบสับสนปอง

ไม่ทอดทิ้งถิ่นไทยหนึ่งภัยพอง
ถือสนองคุณชาติต้องอาจกรัน

สองพระพุทธศาสนาดำรง ศาสนา
พระรัตนตรัยสูงส่งสุขสรรพ
พระพุทธ พระสงฆ์ พระธรรม
ยึดเหนี่ยวเกี่ยวพันนิกรชน

ทำชอบกอบกรรมดีมีสุข	ทำชั่วกลัวทุกข์หมองหม่น
บาปกรรมเผาผลาญใจดังไฟลน	ผลบุญผลกรรมตามจำนง
เมตตาปรานีมีสุข	ช่วยผู้มีทุกข์กุศลส่ง
ให้อภัยให้บ้านชาติมั่นคง	สุจริตธรรมดำรงสุขตั้งคม
พระพุทธศาสน์คือแก้วบริสุทธิ์	ประจักษ์ดวงประทีปสว่างสม
ส่องชีพสว่างช่วงปวงปรารมภ์	ทวยประชาปองชมวิถีธรรม
พระพุทธศาสน์คู่ชาติโดยชอบ	ประกอบความมั่นคงไม่ตกต่ำ
หลายร้อยปีมีพุทธศาสน์นำ	งามล้ำเลิศวัฒนาอาราม

สาม “พระมหากษัตริราช” เจ้า พระมหากษัตริย์
ภพแผ้วผ่านแผ่นดินสยาม
ประมุขชาตินำชาติรุ่งเรืองงาม
ทั่วทุกเขตคามเทอดทูน

นับแต่พ่อขุนศรีอินทราทิตย์ พระราชมารกาไม่เสื่อมสูญ
สุโขทัยรุ่งเรืองจำรูญ พูนสุขเพิ่มศรีสุโขทัย

พ่อขุนรามคำแหงมหาราช พญาไทเปื่องปราชญ์สมสมัย
พระเกียรติเกริกก้องเกรียงไกร พระคุณยิ่งใหญ่เกินประมาณ

ประทานสิทธิเสรีที่ประสงค์ ทรงปกป้องไพร่ฟ้าสุขสานต์
สร้างเสริมอักษรศาสตร์ชาติโอฬาร โดยกาลก่อเกื้อเชื้อชาติไทย

พระเจ้าอู่ทองรามธิบดี

สร้างศรีอยุธยาสืบสมัย

ฟูเฟื่องเรืองรุ่งกรุงไกร

กวรเทอดเผ่าไทยอยุธยา

สมบูรณาญาสิทธิราช

โดยอำนาจทำนุพระศาสนา

เกษตรกรรมศิลปกรรมนำประชา

ขายคำรุ่งเรืองเฟื่องฟู

ขัตติยราชเชื้อชาตินักรบไทย

ผดุงสุขทุกสมัยไทยนักรัฐ

ขับไล่ล้างผลาญรानริปู

ตัวตายชาติไทยอยู่นิรันดร์

พระสุริโยทัยไทยเทิด

วีรสตรีประเสริฐสืบขวัญ

นเรศวรมหาราชจอมราชันย์

สืบกลิ่นวันอยุธยายาวนาน

ปราชญ์เปื่องเรืองศิลปวัฒนธรรม ขัตติยราชน้อมนำทุกสถาน

วรรณกรรมศิลปกรรมนำชาติตระการ

มั่งคั่งโอฬารอยุธยา

และพระเจ้าตากสินมหาราช
ชนบุรีภูชาตคั่นคุณค่า
ทรงสละสุขเพื่อปวงประชา
นำรัฐนาวาไทยธำรง

ควรเทิดพระเกียรติพระนาม คู่ประวัติศาสตร์สยามสืบประสงค์
อีกพระมหाराชจักรีวงศ์ ทรงสร้างรัตนโกสินทร์สืบไพท
รบสู้ศัตรูราบคาบ ปราบสิ้นศึกสิ้นสุดสู่สมัย
ทวยราษฎร์สุขเกษมเปรมฤทัย ทำนาทำไร่โดยเสรี
พระมหากาญจย์อุ่นเกล้า ประชาเนาไพรทสุขเกษมศรี
เดชาบุภาพปราบกลี พระราชกรณียะเออเอการ

ทรงทำนุบำรุงทวยราษฎร์ วางพระพุทธศาสน์เป็นรากฐาน
บัดเป้าภัยพิบัติกำจัดมาร รัตนโกสินทร์สุขสานต์โดยพระคุณ

พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้า
อีกพระพุทธเลิศหล้า ฯ เกอหนุน
พระนั่งเกล้า ฯ อยู่หัวการุณย์
พระจอมเกล้า ฯ ทรงบุญอเนกอนันต์
ปี่ยมหาราชพระจุลจอมเกล้า
พระมงกุฎ ฯ แผ่นแผ่นดินพิทักษ์ผล
นามไทยเกริกก่าจายทั่วสากล
โดยผลพระราชกรณียะ

สืบวงศ์ทรงปกครองโดยธรรม นำไทยรดหน้าสง่าศรี
กิจราษฎร์กิจรัฐสวัสดิ์ ครอบไทยมีประชาธิปไตย
พระปกเกล้าฯ ขอมพลีอำนาจ มอบแก้ทวยราษฎร์เป็นใหญ่
พระราชทานรัฐธรรมนูญแก่ชาวไทย อธิปไตยมาจากปวงชน
ไทยทรงดำรงชาติติยราช กู้ชาติอารยะประมาณผล
พระเจ้าอยู่หัวอนันตมหิตล ครอบงมดชาวไทยไม่เปลี่ยนแปลง
พระภูมิพลอดุลยเดชบพิตร การุณยธรรมสถิตควรแสดง
ทุกข์ภัยทวยราษฎร์ร้อนแรง เหลือแห่งด้วยพระกรุณา
ประทับช่วงดวงใดมิได้เปรียบ พระคุณเทียบพระสุเมรุภูผา
สว่างเจ็ญเย็นหมั่นขวัญประชา เทัญพระอนุภาพปกพลสถนิกร
เอกลักษณะเอกราชชาติไทย
สืบสมัยมั่นคงสโมสร
“ชาติ ศาสน์ กษัตริย์” สถาพร
คือ “หลักชัย” นิรันดร์ของ “ไทย”

กุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ

๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๑๙

ร่มเกล้าชาวไทย

วรรณิ สุนทรเวช....

๑ สมเด็จพระเจ้า- อยู่หัวของเรา ทรงคุณยิ่งใหญ่
น้ำท่วมท้องนา ข้าวกล้าตายไป ท่านทรงเห็นใจ
ส่งของให้เรา

๑ เกิดโรคระบาด ไฟไหม้ตลาด ทุกข์ยากชมเชา
ท่านให้หมอตระว ตำรวจพวกเรา ทรงช่วยบรรเทา-
ทุกข์ให้ผู้คน

๑ น้ำท่วมภาคใต้ ทำนาไม่ได้ ทรงให้กรมชล-
ประทานขุดคลอง ตลอดพรมบง ลงทะเลจน
มีทางระบาย

๑ พอน้ำเลิกท่วม ทุกคนได้ร่วม ทำนามากมาย
มีที่เพาะปลูก ที่ทำกินหลาย ทรงจัดขยาย
เนื้อที่ทำกิน

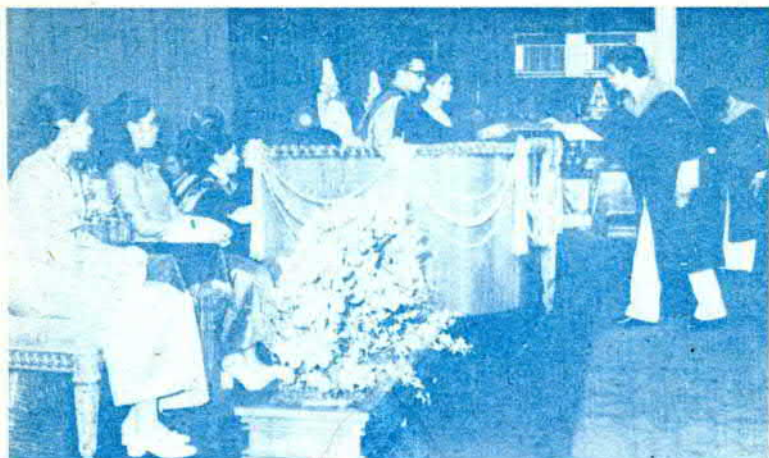
๑ ชาวเขาชาวคอย ทำไร่เลื่อนลอย ทั้งชอบปลูกฝิ่น
เอามาขายกำ ยาเสพติดกิน ทำลายชีวิต
ของปวงประชา

เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๑๕ เวลา ๑๕.๑๕ น. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จฯ จากพระตำหนักภูมิพลราชนิเวสน์ ไปทรงเยี่ยมราษฎรที่บ้านซ้อแล ซึ่งมาเฝ้าฯ รับเสด็จฯ บริเวณสนามหน้าโรงเรียนซ้อแล อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ ทรงมีพระราชปฏิสันถารกับราษฎรที่มาเฝ้าฯ อย่างใกล้ชิดโดยทั่วกัน จากนั้นเสด็จฯ ไปทอดพระเนตรบริเวณที่จะดำเนินการสร้างเขื่อนแม่งัดของกรมชลประทานด้วย (ภาพพระราชทาน)

● ทรงเห็นภัยชัด ท่านจึงทรงจัด พันธุ์พืชนา
มีไม้เมืองหนาว ให้เหล่าชาวป่า ปลุกแทนฝิ่นฝ้า
เปลี่ยนอาชีพเขา

● โปรดฯ ให้ทดลอง ทำเครื่องกระป๋อง จากพืชที่เอา-
ไปให้ทำไร่ ขายได้ไซ้เบา ฐานะพวกเขา
อยู่ได้สบาย

เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๑๕ เวลา ๑๒.๐๐ น. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จฯ พร้อมด้วยสมเด็จพระเจ้าลูกเธอทั้งสองพระองค์ ไปพระราชทานปริญญาบัตรแก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมโลก ประจำปีการศึกษา ๒๕๑๓-๒๕๑๔ พระราชทานธงประจำรุ่นแก่ลูกเสือชาวบ้านจังหวัดปทุมโลก และทรงเยี่ยมราษฎรจังหวัดปทุมโลก. (ภาพพระราชทาน)

● ที่ดินแห้งแห้ง	ทั้งฝนก็แล้ง	ปลูกอะไรตาย
ท่านเริ่มปรับปรุง	จนปลูกผักได้	เขาได้กำไร
ใน “หุบกระพง”		

● หมู่บ้านชาวเรา	ตำบลเขาเต่า	มีชาวประมง
จับปลาเลี้ยงชีพ	ท่านทรงประสงค์	อาชีพมั่นคง
สอนหัตถกรรม		

เมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๕ เวลา ๑๑.๐๐ น. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จฯ พร้อมด้วยสมเด็จพระเจ้าลูกเธอทั้งสองพระองค์ ไปทรงเยี่ยมกองร้อยปืนเล็กที่ ๒ หน่วยรบเฉพาะกิจ นาวิกโยธินที่ ๑๔๕ อำเภอสายบุรี จังหวัดปัตตานี ในการนี้ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานสิ่งของแก่ผู้แทนหน่วยรบเฉพาะกิจนาวิกโยธิน ฯ

๑ ให้เขาจักสาน ทำหมวกใบลาน ทอผ้าสวยล้ำ เพื่อเพิ่มรายได้ ช้อขายเพื่อนำ เงินทองที่ทำ มาเลี้ยงครอบครัว

๑ ทรงชอที่กิน บนดอยสามหมื่น โปรดฯ คนถ้วนทั่ว ทำที่ทอดลอง ปลุกพืชพวกถั่ว แดงหลวง, เลียงวัว บนดอยอ่างขาง

๑ พระราชินี ราชเทวี ทรงคิดหาทาง

เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๑๕ เวลา ๑๓.๓๕ น. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จลง ณ ศาลาวิจิตร ทักษิณราชนิเวศน์ พระราชทานพระบรมราชวโรกาสให้ คณะกรรมการอิสลาม คณะกรรมการมัสยิด ดาโต๊ะยุติธรรม ฯลฯ เฝ้าฯ ถวายพระพรชัยมงคล ฯ

ทรงใช้ผ้าไหม ใครใครตามอย่าง ชาวบ้านไม่วาง
ทอผ้าหากิน

๑ ผ้าทอพื้นเมือง “มัดหมี่” ก็เฟื่อง คนได้ทรัพย์สิน
“ตีนจก” จากเหนือ ท่านคงได้ยิน ผู้คนก็ฝัน
มาใช้ของไทย

๑ พระเจ้าอยู่หัว ทรงเยี่ยมคนทั่ว ท้องถิ่นห่างไกล
เยี่ยมตำรวจทหาร ทำการอยู่ใน ชายแดนเพื่อให้
กำลังใจเขา

๑ เขาถูกรุกราน บาดเจ็บพิการ โปรดฯให้นำเอามารักษาให้ ใจของพวกเขา จงรักในเจ้าแผ่นดินมิวาย

๑ ผู้ใดเรียนดี สนับสนุนทันที นิสิตทั้งหลาย “ทุนอานันทมหิดล” ให้ผู้จนขวย คนได้มากมาย เรียนต่อต่างแดน

๑ ทรงจัดช่วยเหลือ เงินทุนจุนเจือ นักเรียนขาดแคลน ช่วยคนโรคเรื้อน ให้มีดินทองสุขแมน คนดีในแดนของไทย

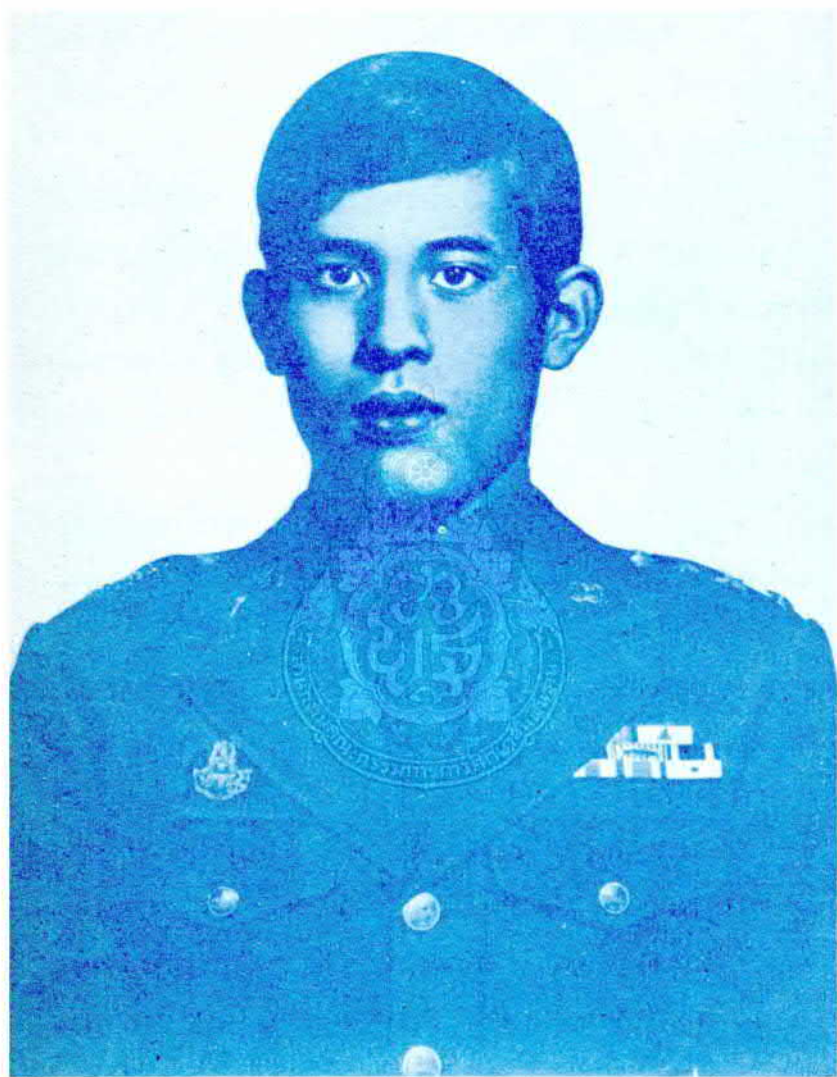
๑ ทรงทำสิ่งสูง เพราะท่านทรงมี พระราชหฤทัยเมตตาข้าเฝ้า พวกเราชาวไทย เราก็มีใจจงรักภักดี

๑ จะหาผู้ใด ทรงคุณเทียบได้ ร่มเกล้าเราให้สมควรด้วย ทานรักพวกเรา กตเวที ให้สมกับที่

๑ จงเป็นเด็กดี สมนามสามัคคี หมั่นเพียรเรียนเล่า โตเป็นผู้ใหญ่ อย่าได้ใจเบา อาชีพของเรา ต้องทำทุกคน

๑ ผู้ใดกล่าวร้าย ต่อองค์ท้าวไท อุบายแยบยล ฟังหูไว้หู ต้องดูเหตุผล ก่อนเชื่อผู้คน ที่ชอบทำลาย

วรณี สุนทรเวช

วิจารณ์

ของสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช

สยปรมาภินิหาร...

..จิรุตม์ จันทะ...

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถได้ตรัส
กับบรรดาญาติของทหารที่เสียชีวิตเมื่อครั้งเสด็จพระราช
ดำเนินพร้อมด้วยสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณ
วลัยลักษณ์ไปพระราชทานน้ำอาบศพ “ทหารเสือพระรา-
ชนี” จำนวน ๑๗ คน ซึ่งเสียชีวิตขณะที่ผู้ก่อการร้าย
จำนวน ๒๐๐ คน บุกรุกเข้าโจมตีฐานปฏิบัติการห้วยโก๋น
อำเภอทุ่งช้าง จังหวัดน่าน ผนวดยาบางทราย จังหวัด-
ชลบุรีเมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๑๘ มีข้อความตอน
หนึ่งว่า

“.... หากมีธุระเดือดร้อนอะไรให้เขียนจดหมายไปหาได้ตลอดเวลา
และถ้าฟ้าชายสำเร็จการศึกษากลับมา จะให้ออกรับแนวหน้า
เคียงบ่าเคียงไหล่ทหารทุกคน”

“พี่ชาย ที่รับสั่งถึงนี้หมายถึงสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช
เจ้าฟ้ามหาวชิราลงกรณ สยามมกุฎราชกุมาร”

เมื่อพระราชดำรัสสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ
ดังกล่าว แพร่หลายไป ราษฎรที่ได้ยินได้ฟังพากันคัดค้านเป็น
เสียงเดียวกัน แม้จะไม่มีโอกาสถึงพระกรณวาทะ จะทรงทำเช่น
นั้นไม่ได้ จะเป็นการเสี่ยงเกินไป เพราะประชาชนคนไทยมี
สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช สยามมกุฎราชกุมาร องค์รัชทายาท
แห่งพระราชบัลลังก์แต่เพียงพระองค์เดียว

ในเวลานั้น สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ กำลังทรง
ศึกษาอยู่ในปีสุดท้ายของวิทยาลัยวิชาการทหารดันทรูน ทรง
สำเร็จการศึกษาเมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ และได้
เสด็จกลับไปทรงรับการอบรมเป็นพิเศษอีกเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๑๙

ทุกคนคาดว่า สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ
คงจะเปลี่ยนพระทัยแล้วแต่พอทราบข่าว ภายหลังวันที่ ๕
พฤศจิกายน ก็ทั้งโล่งใจและหายใจไม่ทั่วท้อง เพราะทราบว่า
สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช สยามมกุฎราชกุมาร “ทรงออก
ศึก” โดยเสด็จฯ ไปประทับแรมในฐานะปฏิบัติการของทหารที่
ยุทธภูมิหนักแข็ง จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งมีข่าวว่าก่อนหน้านั้น
ไม่นาน ได้มีการปะทะกันระหว่างทหารและผู้ก่อการร้าย และ
ถือว่ายังมีการสู้รบติดพันกันอยู่ในขณะนั้น ไม่ทรงฟังคำทัดทาน

เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๑๕ เวลา ๑๑.๓๐ น. สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ
สยามมกุฎราชกุมาร ทรงมีพระกรุณาอย่างใกล้ชิดในการโดยเสด็จพระราชดำเนิ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พร้อม
ด้วยสมเด็จพระเจ้าลูกเธอทั้งสองพระองค์ ไปทรงมีสักการพระพุทธรูปใหญ่ พระแก้ว
และพระภาพ ณ วัดพระนอนจักรสีห์วรวิหาร อำเภอเมืองสิงห์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี.
(ภาพพระราชทาน)

ของแม่ทัพภาคที่ ๓ หรือใคร ๆ ทั้งสิ้นที่อ้างว่าไม่ปลอดภัยต่อ
การเสด็จ กลับตรัสว่า “ไม่เป็นไรต้องไปเพราะเป็นหน้าที่ที่จะ
ต้องไป”

สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ เสด็จประทับอยู่ที่ฐานปฏิ
บัติการบ้านหมากแข้ง ตั้งแต่วันที่ ๕ จนถึงเช้าวันที่ ๖
พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ทรงปฏิบัติพระราชภารกิจหลายอย่าง

ในการเสด็จฯ ไปทรงเยี่ยมฐานปฏิบัติการเฉพาะกิจ กองพลที่ ๒
 อับถอสมรแก้ว จังหวัดปราจีนบุรี เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๑๘ สมเด็จพระ
 บรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร ได้พระราชทานสิ่งของแก่ทหารและได้ทอด
 พระเนตรดูขุโธปกรณ์ที่ขุดได้จากผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์. (ภาพพระราชทาน)

อันเป็นการแสดงถึงความกล้าหาญอย่างยิ่ง มีทั้งทรงออกลาด
 ตระเวน ทรงวางกับระเบิดป้องกันฐาน และประทับแรมอยู่ใน
 ฐานปฏิบัติการณ์ในหลุมบุงกลท่ามกลางความหนาวเหน็บของ
 อากาศบนยอดเขาสูงเสวยพระกระยาหารที่ ประกอบขึ้นอย่าง
 ลวก ๆ แบบทหารในฐานปฏิบัติการณ์แห่งนั้น

เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๕ เวลา ๑๐.๐๕ น. สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช ฯ สยามมกุฎราชกุมาร ทรงเยี่ยมทหารและตำรวจที่ได้รับบาดเจ็บจากการปะทะกับผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ณ ศูนย์ปฏิบัติการบ้านหมากแข้ง อำเภอคำชะอี จังหวัดเลย ซึ่งพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลจังหวัดเพชรบูรณ์ ทั้งนี้ ในวันที่ ๕ พฤศจิกายน สกส. ได้ประทับแรมร่วมกับผู้ปฏิบัติหน้าที่ป้องกันประเทศชาติ ณ ศูนย์ปฏิบัติการบ้านหมากแข้งด้วย. (ภาพพระราชทาน)

ระหว่างที่ประทับอยู่ที่นั่นได้ทรงแนะนำทหารเกี่ยวกับการวางกำลัง การจัดฐานการวางระบบป้องกันตัวเอง อันเป็นวิชาทหารที่ทรงศึกษามาจากวิทยาลัยวิชาการทหารดันทรูน ประเทศออสเตรเลีย การวางแผนยิงจากหลุมต่างๆ ตลอดจนได้

เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๑๕ เวลา ๑๑.๑๕ น. สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จออก ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน พระราชทานพระราชวโรกาสให้ รัดชเอก สุวณีย์ ทัดหมื่นกันกุล รองอธิบดีกรมการกีฬาภายใน พร้อมด้วยคณะเจ้าฯ น้อมเกล้าฯ ถวายเหรียญต้นสังกัด เพื่อพระราชทานแก่ทหารและตำรวจตระเวนชายแดน ตามพระราชอัธยาศัย. (ภาพพระราชทาน)

ทรงชี้จุดอันตรายซึ่งเป็นจุดล่อแหลมที่ผู้ก่อการร้ายจะใช้จุดนั้นๆ เป็นจุดเข้าทำการซุ่มยิงหรือโจมตีขอให้กำลังในฐานเพิ่มความระมัดระวังเป็นพิเศษ

นอกจากนั้น ได้เสด็จพระราชดำเนินในฉลองพระองค์ชุดเครื่องรบ ไปยังหมู่บ้านหมากแข้ง ซึ่งอยู่ห่างจากฐานปฏิบัติ

วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๑๕ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร โดยเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พร้อมด้วยสมเด็จพระเจ้าลูกเธอทั้งสองพระองค์ เสด็จพระราชดำเนินวัดกวีสุรารามราชวรวิหาร จังหวัดลพบุรี เพื่อทรงเยี่ยมเยียนประชาชนและลูกเสือชาวบ้านเป็นการส่วนพระองค์ (ภาพพระราชทาน)

การประมาณ ๔๐๐ เมตร เส้นทางนี้ กล่าวกันว่า ต้องผ่านจุดอันตรายหลายแห่งอันเป็นจุดง่ายต่อการซุ่มยิง การเสด็จพระราชดำเนินไปยังหมู่บ้านดังกล่าวนี้ เพราะต้องพระราชประสงค์จะฟื้นฟูจิตใจของประชาชนในย่านที่มีการแทรกซึมของฝ่ายตรงข้าม เมื่อเสด็จฯ ไปถึงผู้ใหญ่บ้านซึ่งกำลังอยู่ในชุดนุ่งผ้าขาวม้า ไม่สวมเสื้อถึงกับตกตลึงเมื่อพบว่า นายทหารหนุ่มที่เสด็จฯ

นำหน้ามานั้น คือสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชสยามมกุฎราชกุมาร พระองค์ท่านได้ประทับอยู่ในหมู่บ้านท่ามกลางความปลื้มปิติของ ชาวบ้านอยู่ประมาณ ๒๐ นาที ทรงสอบถามทุกข์สุขและแนะนำการประกอบอาชีพ แล้วทรงจัดรูปขบวนลาดตระเวนรอบ ประกอบด้วยแม่ทัพภาคที่ ๓ นายตำรวจทหารที่ตามเสด็จ และ พระองค์เองทรงเป็นผู้บังคับบัญชา ทำหน้าที่ลาดตระเวนเส้นทาง ซึ่งมีอันตรายจากการวางกับระเบิดของผู้ก่อการร้ายมากมาย ไปจนถึงโรงเรียนบ้านหมากแข้งซึ่งผู้ก่อการร้ายเคยยึดไว้เป็นที่ ชุมชุมพล

ในเวลาใกล้ค่ำ ทรงเป็นผู้นำกำลังในการวางกับระเบิด และพลชุดสำหรับการระวังป้องกันฐานปฏิบัติการในตอนกลางคืนด้วยพระองค์เอง ในตอนกลางคืนบรรทมอยู่ในฐานบุคลล ซึ่ง ลึกประมาณ ๒ ฟุต มีเพียงหลังคามุงแฝกหุ้มผ้าสีดำสำหรับกัน ลมและน้ำค้าง ในหลุมนั้นมีผ้า“ปั้นโจ” อันเป็นผ้าพลาสติกของ ทหารสำหรับกันฝนรองพื้นดินสำหรับบรรทมทรงใช้เบ้สนามหนุน พระเศียร และบรรทมในเครื่องแบบสนามที่ทรงไปชุดเดียว ไม่มีฉลองพระองค์กันหนาว “ฟีลด์แจ็กเก็ต” เล่ากันว่า อากาศ ในคืนวันที่ ๕ นั้น ค่อนข้างหนาว หมอกลงหนัก ทรงมีพระ ราชปฏิสันถารกับนายทหารและตำรวจอยู่ประมาณ ๒๑ น. จึง

เข้าบรรทม ต้นเวลาประมาณ ๕ นาฬิกาไม่ได้ทรงพระพักตร์
หรืออย่างอื่น เสด็จฯ นำแม่ทัพภาคที่ ๓ และนายทหาร
ตำรวจซึ่งประจำฐานออกไปตรวจดูความเรียบร้อยรอบฐาน ที่
ทหารเรียกว่า “แสนภู” และทรงควบคุมการกึ่งกับระเบิดรอบ
ฐานที่วางไว้เมื่อวันวาน

สำหรับพระกระยาหารที่เสวยนั้น ในมือแรกคือตอนค่ำ
วันที่ ๕ พฤศจิกายน อันเป็นวันแรกที่เสด็จฯ ถึงนั้น ข้าวสวย
เป็นข้าวขององค์การอาหารสำเร็จรูปซึ่งผลิตสำหรับทหารและผู้
ปฏิบัติหน้าที่ชายแดน เป็นข้าวที่หุงแล้ว เอามาตากแห้งอัดอยู่
ในถุงพลาสติกเมื่อจะทำให้เป็นข้าวสวยอีกครั้งก็เอาข้าวนั้นใส่ในหม้อ
สนาม ต้มน้ำร้อนเดือดๆ เทลงไปตามส่วน เมล็ดข้าวจะฟูขึ้น
มาเป็นข้าวสวยร้อนๆ โดยไม่ต้องอาศัยกรรมวิธีใดๆ อีก สำหรับ
กับก็เป็นเนื่อกระป๋องขององค์การอาหารสำเร็จรูปเช่นเดียวกัน
สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชเสวยพระกระยาหารค่ำบนลานดินร่วม
กับบรรดาทหารทั้งหลาย โดยมีหม้อสนามเป็นภาชนะ น้ำที่เสวย
ก็เป็นน้ำในกระติก

ส่วนพระกระยาหารในตอนเช้าวันรุ่งขึ้นนั้นดีกว่าเดิมเล็กน้อย
เพราะมีชาวบ้านหลายคนนำไข่ไก่ที่เขาเลี้ยงไว้มาถวาย

สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร
ประทับอยู่ที่ฐานปฏิบัติกรบ้านหมากแข้ง จนถึงเวลา
สมควรจึงเสด็จ ฯ โดยเฮลิคอปเตอร์พระที่นั่งไปทรงเยี่ยม
ทหารที่ได้รับบาดเจ็บที่โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ ทรงมีพระ
ราชปฏิสันถารกับบรรดาลูกเสือชาวบ้านที่มาเฝ้ารับเสด็จ
แล้วเสด็จ ฯ ไปทรงเยี่ยมกองพันพิเศษค่ายสฤษดิ์เสนาซึ่งเป็น
หน่วยทหารพลร่มที่อำเภอวังทอง จังหวัดพิษณุโลก
เสด็จพระราชดำเนินกลับถึงกรุงเทพมหานครเมื่อ
เวลา ๑๖.๐๐ น. เศษ

หนังสือพิมพ์ ประจำวันศุกร์ที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๑๘ ทุกฉบับ ลงข่าว
อันเป็นที่ปลาบปลื้มยินดีของประชาชนทั่วประเทศว่า พี่ชายทรงหมั่น ม.ล. ไชยสวัสดิ์
โดยเผยแพร่แถลงการณ์ของสำนักพระราชวัง ดังนี้

แถลงการณ์สำนักพระราชวัง

เรื่องทรงหมั้น

สำนักพระราชวัง มีความยินดีที่จะแถลงแก่ประชาชนเพื่อทราบทั่วกันว่า ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทาน พระบรมราชานุญาตให้ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช เจ้าฟ้ามหาวชิราลงกรณสยามมกุฎราชกุมาร ทรงหมั้น ม.ล. โสมสวัสดิ์ กิติยากร ธิดา ม.ร.ว. อดุลยศักดิ์ กิติยากร โอรส พลเอกพระวรวงศ์เธอกรมหมื่น จันทบุรีสุรนาถ และ ม.จ. พันธุ์สวัสดิ์ ยุคล ธิดา พลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าภาณุพันธุ์ ยุคล ในวันที่ ๑๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕ ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน

สำนักพระราชวัง ได้จัดสมโภชลงพระนามและลงนามถวายพระพรไว้ที่สำนักพระราชวัง ในพระบรมมหาราชวังในวันนั้นในเวลาราชการ

สำนักพระราชวัง

วันที่ ๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕

คณะกรรมการจัดพิมพ์หนังสือวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ๒๕๒๐ ขอ
น้อมเกล้าน้อมกระหม่อมถวายพระพร ของทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน

วันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ๒๕๒๐ ❀ ๔๓ ❀

เรียนให้เก่ง สอบได้ดี

ดร. ภิญโญ สาร

เมื่อตอนผมเป็นนักเรียน ผมเป็นเด็กวัด ได้ขึ้น
พระท่านสวดมนต์แปลทุกเย็น มีอยู่ตอนหนึ่งที่ยังประทับใจ
ผมอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้ ข้อความที่ยังจำได้ก็คือ คำ
แปลทสวดมนต์ตอนหนึ่งว่า “เวลาล่วงไป ๆ บัดนี้
เราทำอะไรอยู่” นักเรียนที่เป็นเด็กวัดน่าจะได้เปรียบนักเรียน
ที่ไม่ได้อยู่วัด เพราะได้ขึ้นพระท่านเตือนอยู่ทุกวัน แต่ของ
พรรคนี้อาณาไม่ใคร่ได้ มันอยู่ที่คน คนใกล้ชิดที่มีใจใกล้วัด
มีลมไป คนใกล้ชิดแต่ใจห่างวัดก็มีไม่น้อย ผมเลยมองโอกาส
เตือนเด็กทั้งหลายเสียเดี๋ยวนี้เลย ว่าเราน่าจะเตือนตนเองอยู่
เสมอว่าเวลาล่วงไป ๆ ไม่มีหยุด อายุของเราก็กว้างไป ๆ ทุก
วัน ขณะนี้ วันนี้ เดือนนี้ปีนี้ เราทำอะไรไปแล้วบ้าง เรากำลัง
ทำอะไรไปแล้วบ้าง เรากำลังทำอะไรอยู่ พรุ่งนี้เราจะทำอะไร
ไม่ควรปล่อยชีวิตให้ล่องลอยไปอย่างไร้ค่า ควรระลึกอยู่
เสมอว่า เกิดมาทั้งที่ต้องทำตนให้เป็นคนมีประโยชน์ เป็นคนที่

สังคมประเทศชาติ ระลึกรด้วยความภาคภูมิใจ คนทั้งปวงย่อมชมเชย ว่าเราเกิดมาทำแต่ความดี ทั้งเพื่อตนเอง และเพื่อสังคม สิ่งใดที่ขัดต่อศีลธรรม สิ่งใดที่ขัดต่อระเบียบและกฎหมาย สิ่งใดที่อาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น และแก่สังคมประเทศชาติ เราจะไม่ทำ ไม่ว่าจะต่อหน้าหรือลับหลังใคร ๆ ทั้งนี้ แม้มีโอกาสดำเนินชั่วโดยไม่ต้องรับผิดชอบ เราก็จะไม่ทำ ตรงกันข้าม เราจะพร้อมอยู่เสมอที่จะทำความดี และในฐานะที่ขณะนี้เราเป็นนักเรียน หน้าที่หลักประการแรกขณะนี้ก็คือการเล่าเรียน เราจะต้องขยันขันแข็งในการเรียน ขยันขันแข็งในการเตรียมตัวให้พร้อมอยู่เสมอที่จะเข้าสอบ เพื่อให้เห็นผลของการเรียนว่าเราเรียนดี และสอบได้ดีเสมอ ไม่ว่าเราจะมีภารกิจอย่างอื่นมาเกี่ยวข้องมากน้อยสักเพียงใดก็ตาม หน้าที่หลักของเรา ก็คือ การเล่าเรียนจะไม่มีวันบกพร่องโดยเด็ดขาด

พอรู้ตัวว่าใกล้สอบ นักเรียนมักจะรู้สึกหนาว ๆ ร้อน ๆ เพราะที่แล้ว ๆ มา ต่างก็มักจะละเลย ไม่ค่อยได้เล่าเรียนอย่างสม่ำเสมอ ความตื่นเต้นและใจไม่สบาย เมื่อใกล้สอบ เป็นอุปสรรคชนิดแรก ที่ทำให้เรียนและสอบเอาดีไม่ได้ นักเรียนควรพิจารณาการสอบอย่างคนกล้า เราต้องมั่นใจในตนเอง ว่าเราก็นักเรียนมีฝีมือคนหนึ่ง ไม่งั้นไม่ขึ้นมาได้จนถึงขั้นนี้ เรื่องอะไรเราจะทอดทิ้งและดูถูกฝีมือตนเอง คนอื่นเรียนได้ สอบได้ดี

แล้วทำไมเราจะเรียนไม่ได้ สอบไม่ได้ เราต้องทำได้เมื่อผู้
อื่นเขาทำได้ ไม่มีสิ่งใดพันวิสัยถ้าเราใช้ความพยายาม บากบั่น
และอดทน

การสอบก็เหมือนกับกีฬาชนิดหนึ่ง เป็นกีฬาที่เปิด
โอกาสให้เราเล่นเพื่อพิสูจน์ฝีมือ เราเข้าสอบเหมือนเราเล่น
ฟุตบอล หรือบาสเกตบอล หรือเนตบอล ทำให้เป็นนักกีฬา
พยายามเล่นเอาชนะให้ได้ แต่เมื่อจะต้องแพ้ก็ให้มันแพ้ ไม่
เห็นเสียหายตรงไหน ในเมื่อเราได้พยายามเล่นอย่างดีที่สุด และ
สุดฝีมือแล้ว แต่ถ้าแพ้เพราะเราเตรียมตัวไม่พอ ไม่ได้เล่น
อย่างเต็มความสามารถ เพราะความประมาท ปล่อยปละละเลย
เรื่อยมา อย่างนี้ก็น่าเสียใจ

เวลาใกล้สอบ อย่างมักคิดวนวาย อย่างมักคิดว่าเราจะสอบ
ได้ไหมหนอ หรือเราควรจะเรียนให้สม่ำเสมอมาตั้งแต่ต้น ใกล้
สอบปานนี้แล้วเรียนไม่ทัน เวลาเข้าสอบจะมีความรู้อะไรมา
ตอบข้อสอบหรือไม่ อย่างมักพะวงเมื่อเห็นเพื่อน ๆ เขาพบปะ
กันเพื่อเรียนด้วยกันหรือช่วยกันทบทวนวิชา ดู ๆ คุกรวดวิชาช่าง
มีความรู้แปลก ๆ และรู้อยากเสียจริง ๆ ฟัง ๆ ไป ดูเราจะไม่รู้
อะไรเอาเสียเลย ฟังเพื่อนบางคนเขาคุยเรื่องโน้นเรื่องนี้แล้วดู
เขาจะรู้ไปเสียหมด เราไม่รู้อะไรสักอย่าง คิดมากแล้วใจเราเสีย
เปล่า ๆ หัดทำใจเราให้มัน สนใจกับคำถามที่ครูเขาถามหรือ
อาจจะถาม และสนใจแต่คำตอบว่าควรตอบอย่างไร และตอบ
เท่าที่เรารู้

ในห้องสอบ อย่าเพลินตอบข้อที่เราจำจนหมดเวลา
ตอบข้ออื่นไม่ทัน ข้อสอบไม่ได้มีเพียงข้อเดียว ถ้าตอบข้อใด
เพียงข้อเดียว ไม่ว่าจะตอบดีหรือตอบมากสักเพียงใด โดยไม่
ตอบข้ออื่นด้วย ครูอาจารย์ที่ไหนเขาจะมีหนทางให้คะแนนเรา
ได้ ครูอาจารย์เขาไม่อาจให้คะแนนข้อใดมาก ๆ ให้ถัวเฉลี่ย
ข้อที่เราไม่ตอบได้ ดังนั้นนักเรียนจะต้องแบ่งเวลาให้ดี ตอบ
ให้หมดทุกข้อ การตอบทุกข้อแม้จะสั้นไปหรือไม่ดีเท่าที่ควร
เพราะมีเวลาตอบน้อยเกินไป ครูอาจารย์ยังมีหนทางให้คะแนน
ได้ทุกข้อ โอกาสสอบตกมีน้อยกว่าการตอบข้อสอบไม่หมดทุก
ข้อตามคำสั่งของโจทย์ แล้วก็อย่าตกใจเวลาเห็นข้อสอบ ข้อ
ที่ตอบไม่ได้จุกจิก ๆ อ่าน ค่อย ๆ ทำความเข้าใจ จะมองเห็น
ลู่ทางได้เอง

ทางที่ดีพอเข้าห้องสอบ เห็นข้อสอบข้อแรกแม้จะรู้สึก
ง่าย ก็อย่าเพิ่งลงมือตอบทันที ควรอ่านผ่าน ๆ ให้หมดทุกข้อ
ถ้าได้อ่านหนังสือหรือโน้ตย่อก่อนเข้าห้องสอบมาบ้าง พอเห็น
คำถามเราจะต้องพยายามโน้ตคำตอบย่อ ๆ สั้น ๆ ลงในกระดาษ
พอเตือนใจเราให้หมดทุกข้อ ถ้าคำถามเขาให้มาเป็นกระดาษ
พิมพ์สำเนา ควรเขียนคำตอบสั้น ๆ ลงในกระดาษคำถามนั้นเอง
เขียนสั้น ๆ ย่อ ๆ ที่สุด ให้หมดทุกข้อ เพราะเข้าห้องสอบ
ใหม่ ๆ ความรู้ที่เพิ่งผ่านสายตามายังไม่เลือนหายไป การที่
ลงมือทำไปเลยเป็นข้อ ๆ โดยไม่พยายามโน้ตคำตอบสั้น ๆ ก่อน

ทุกข้ออาจเป็นเหตุให้ทำข้อท้าย ๆ ไม่ได้ เพราะสมองเมื่อยล้า หรือสิ่งที่จำมาจากนอกห้องสอบอาจเลือน ๆ ไป หลังจากมัวลงมือทำข้อที่คิดว่าง่ายเสียจนเพลิน ดังนั้น จึงควรโน้ตคำตอบ นิด ๆ หน่อย ๆ ให้หมดทุกข้อ แล้วจึงตอบด้วยคำพูด หรือ คำตอบที่สมบูรณ์พร้อมกับขยายความ ในตอนลงมือตอบคำถามจริง ๆ ก็จะทำข้อสอบได้สมบูรณ์ทุกข้อเท่าเทียมกัน ซึ่งจะช่วยให้ได้รับคะแนนดี

เริ่มเตรียมตัวสอบเสียแต่เนิ่น ๆ ถ้าสอบเสร็จไปวันหนึ่ง แล้วอย่ามัวพะวงถึงสิ่งที่ผ่านไป แล้วให้ต้องเสียใจหรือผิดหวัง เริ่มใหม่เตรียมวิชาใหม่ต่อไป เพราะเวลามีจำกัด คิดเสียว่า กำลังแข่งกีฬา เมื่อแพ้เกมหนึ่ง ก็มุนับเกมใหม่ต่อไป

ขณะเตรียมตัวเพื่อสอบ ทำโน้ตย่อเฉพาะกฎเกณฑ์ หลักการ ทฤษฎี การทดลองและความคิด อย่าไปสนใจผลความ หรือส่วนขยายความให้มากนัก ถ้ามีเวลาพอ ทำสรุปสั้น ๆ ของเรื่องที่ได้อ่านที่เห็นว่าเป็นตอนสำคัญเสียบ้าง เท่ากับเป็นการข้อมือเขียนคำตอบไปในตัว ขณะเขียนสรุปพยายามเขียนจากความจำ เพื่อเป็นการทบทวนไปในตัว

การท่องจำ หรืออัดเข้าสมองทุกสิ่งทุกอย่างในเวลาอันรวดเร็ว หลีกเลี่ยงการเรียนวิชาใดเสร็จมาใหม่ ๆ ในตอนกำลังเรียน มิใช่ตอนใกล้สอบ มีประโยชน์มาก แต่ถ้าเป็นตอนใกล้สอบทำอย่างนี้ โดยไม่เคยทำมาก่อนเลย ไม่ค่อยได้ผลมากนักเพราะ

สมองมักจะสับสน ดังนั้นความจริงเราควรจะต้องเตรียมตัวสอบกันตั้งแต่กำลังเรียน และไม่ใกล้สอบมากนัก

หันนี้กว่า ครูอาจารย์เขาจะถามว่าอย่างไรเสียบ้างในวิชานั้นๆ ในขณะที่เตรียมตัวสอบแล้วลองนึกตอบดู หรือลองตอบย่อๆ ลงในกระดาษดู เราจะเห็นข้อบกพร่องว่าตรงไหนเรายังไม่รู้จริงจะได้ศึกษาเสียใหม่ ทำอย่างไรก็ตามเท่าที่เหมาะสมตัวเราไม่ต้องตามเพื่อนเขา คนอื่นเขามีวิธีเรียนที่เขาคิดว่าดีก็อาจจะดีจริงสำหรับตัวเขา แต่ไม่แน่ว่าจะดีจริงสำหรับเราด้วย

การนั่งเรียนร่วมกับเพื่อน ๆ พร้อมกันหลาย ๆ คน ถ้าเป็นวิชาที่ต้องการคำตอบที่เป็นความคิดเห็นเป็นสิ่งที่ดี เพราะจะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน เป็นการขยายความคิด แต่เพื่อน ๆ ที่มาเรียนด้วยกันทุกคนต้องใจกว้างไม่อุบในสิ่งที่ควรให้เพื่อน ๆ ได้รู้ด้วย การสอบได้กันหมดทุกคนหรือการสอบได้ดีกันทุกคนเป็นความดีไม่เห็นจะเสียหายตรงไหน เรื่องอะไรเราจะต้องรู้คนเดียว แต่ในเวลาเข้าสอบในห้องสอบอย่าทำอย่าช่วย เพราะเป็นการทุจริตต่อการสอบ ไม่เป็นความดีที่จะช่วยกันในเวลาสอบ สำหรับวิชาที่ไม่ต้องการความคิดเห็นอย่างกว้างขวาง การเรียนคนเดียวช่วยสร้างสมาธิได้ดีกว่าเรียนด้วยกันหลาย ๆ คน

อย่าคิดว่าการนั่งฟังเพลงเบา ๆ หรือดูอะไรก็ตามพร้อมๆ กับอ่านหนังสือเพื่อเตรียมตัวสอบเป็นของดี สิ่งเหล่านี้เหมาะ

สำหรับการอ่านหนังสืออ่านเล่น มิใช่การอ่านจริง โดยเฉพาะเมื่อเตรียมสอบ สมานเป็นสิ่งที่ต้องการมากที่สุดในการเตรียมสอบ เราต้องเอาใจจดจ่ออยู่แต่เฉพาะหนังสือหรือโน้ตที่จะสอบเพียงอย่างเดียวเท่านั้นจึงจะเรียนได้ผลดี

ลงมืออ่าน และเตรียมตัวสอบเสียตั้งแต่ตอนกลับมาถึงบ้านในตอนบ่าย มิใช่ดูโทรทัศน์ หรือฟังวิทยุเสียก่อน ในยามใกล้สอบเช่นนี้สมองของเหล่านักเสียชั่วคราวจะดีกว่า

ถามครูอาจารย์ที่สอนเราให้แน่ว่า จะสอบแบบไหน ถ้าถามมีปริมาณเท่าใด ถ้าอาจารย์มีข้อสอบเก่า ๆ ก็ขอเอามาดูสิ่งเหล่านี้ทำให้เราเตรียมตัวสอบได้ถูกทิศทาง

ในการเตรียมตัวสอบ ควรเริ่มทบทวนวิชาที่รู้สึกว่ายากที่สุด เพราะอาจใช้เวลาทบทวนมากกว่าวิชาอื่นได้ ส่วนวิชาอื่นถ้าบังเอิญมีเวลาเหลือน้อย ก็อาจพอทบทวนได้ทันเพราะพอจะรู้ดีอยู่แล้ว

การตอบข้อสอบแบบปรนัย มีคำตอบให้เลือก อย่าเลือกที่เราคิดว่าถูก แต่พยายามตัดสิ่งที่เราแน่ใจว่าผิดออกเสียก่อน จนกระทั่งมีเหลือไม่กัข้อ จึงลงมือกิดตัดสินใจว่าข้อถูกควรจะเป็นข้อไหน

คำแนะนำในการตอบจำเป็นอย่างยิ่ง ต้องอ่านให้ละเอียดก่อนตอบ ด้วยว่ามีการปรับถ้าตอบผิด โดยผู้ออกข้อสอบหาว่าเราเดาหรือเปล่า ถ้ามีปรับคะแนนติดลบ อย่าพยายามเดาเด็ด

ขาดเพราะการสอบไม่ใช่การพนันขั้นต่อที่ควรแก่การเสี่ยง

ขณะตอบ ถ้านึกเรื่องที่ตรงกับคำถามไม่ได้จริง ๆ พยายามนึกเรื่องใกล้เคียง เพราะบางทีคนเราอาจนึกคำตอบในเรื่องที่ตรงคำถามทันทีไม่ได้ ต้องนึกเหตุการณ์ใกล้เคียงบ้าง สิ่งใกล้เคียงบ้างเสียก่อน ในที่สุดก็ตอบได้ตรงคำถามเหมือนกัน

เวลาอ่านคำถามไม่เข้าใจ พยายามนึกคำที่จะเอามาแทนคำที่ทำให้เราไม่เข้าใจ บางทีจะช่วยได้มาก หรืออาจจะข้ามคำนั้นไป แล้วคิดดูใหม่ว่ารู้เรื่องหรือไม่ ถ้าจำเป็นจริง ๆ ก็ต้องถามผู้ควบคุมห้องสอบ แต่มีใช้ถามคำตอบ ควรถามในแง่ของคำที่เราอ่านไม่เข้าใจ ถ้าคำถามนั้นเกี่ยวกับความรู้ที่เราไม่พอ ผู้ควบคุมอาจไม่ตอบก็ได้ เพราะเขาจะไม่ชี้ช่องให้เราตอบแน่

ที่สำคัญที่สุด ควรแบ่งเวลาไว้ทบทวนคำตอบทั้งหมดที่ตอบเสร็จบ้าง ไม่ใช่ตอบเสร็จก็ส่งเลยโดยไม่ทบทวน เพราะบางทีอาจมีข้อบกพร่องหรือหลงเหลือให้เราเพิ่มเติม

การตอบข้อสอบแบบอัตนัย ที่ให้เราเขียนตอบโดยเสรี ต้องอ่านคำถามให้ตลอดทุกคำแล้วจึงจัดระเบียบคำตอบ ให้เรียงลำดับอันเหมาะสมคล้ายความเรียงที่ดี พึงระวัง อย่าตอบสลับข้อ ถ้ามีคำสั่งให้ตอบตามลำดับ พึงระวังในการใช้กระดาษคำตอบ ถ้าอาจารย์ให้แยกกระดาษในบางข้อ พึงระวังกระดาษคำตอบที่เป็นกระดาษหมูนอดสำเนาเย็บเล่มที่อาจหายไป เพราะ

การรวบรวมเก็บคำตอบของผู้ควบคุมห้องสอบ และที่สำคัญอย่าเขียนในสิ่งที่ไม่เกี่ยวกับคำตอบ เช่น ขอความกรุณากะเวลาไม่พอครับไม่ทันตอบไม่ได้มากกว่านี้ เหล่านี้นั่น เพราะเป็นที่รำคาญของผู้ตรวจข้อสอบอย่างยิ่ง

ในห้องสอบ อย่าสนใจเพื่อนร่วมห้องสอบ ใครเขาตอบได้อย่างไร แค่นั้น ไม่ใช่หน้าที่ของเรา สนใจแต่เรื่องของเรานี้ดีกว่า เพราะเราต้องประหยัดเวลาที่สุด

เมื่อตอบข้อสอบใดเสร็จ ควรสรุปด้วยประโยคสุดท้ายที่แสดงความคิดของตัวเองอันเหมาะสม ถ้าผู้ออกข้อสอบเขาขอให้เราแสดงความคิดเห็นประกอบ และอย่าลืมทบทวนก่อนส่งคำตอบ

คิดไปเขียนไป อดนึกถึงสมัยที่ผมเป็นนักเรียนไม่ได้รู้สึกว่าการหลักในการสอบดีสารพัด แต่พอใกล้สอบจริง ๆ งบประมาณไม่รู้ว่าจะทำอะไรก่อน อะไรหลัง สมัยนั้นผมวนอยู่กับการเล่นกีฬาบ้าง จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรต่าง ๆ ให้โรงเรียนบ้าง ช่วยทำงานบ้านให้พ่อแม่บ้าง วนไปหมด จนใกล้สอบแต่ก็ยังดีที่ครั้งนั้น โรงเรียนเขาหยุดให้เตรียมตัวสอบถึง ๗ วัน วันหยุดก่อนสอบช่วงมีความหมายและมีค่าเสียเหลือเกิน แต่ทุกวันนี้โรงเรียนมักไม่ใคร่หยุดให้เตรียมตัวสอบ เพราะครูอาจารย์เขาสอนไม่ทัน วิชาต่าง ๆ มีมาก แบบฝึกหัดในหนังสือเรียน

ก็มีมาก จึงสอนกันจนถึงวันสอบ ถึงแม้โรงเรียนเขาไม่หยุดให้
เตรียมตัวสอบ หรือหยุดให้ไม่กี่วันน้อยเกินไป ไม่พอที่จะทบท
ทวนให้หมดทุกวิชา เราก็ต้องคิดให้ได้ว่า เกิดมาเป็นนักเรียน
ก็ต้องเรียน ผู้เขา อดทน พากเพียร เรื่อยไป ก็เพื่อความ
เจริญก้าวหน้าของตัวเราเองนั่นแหละ ความเจริญก้าว
หน้าในทางที่ดีของเรา ก็คือความเจริญก้าวหน้าของประเทศ
ชาติ ช่วยกันคนละไม้คนละมือภายในขอบเขต หน้า
ที่ และฐานะของแต่ละคน บ้านเมืองอันเป็นที่รักยิ่งของ
เราจะเจริญมากกว่านี้ ไกล่สอปลแล้วรู้ตัวได้แล้ว เตรียม
ตัวสอบเสียแต่เนิ่น ๆ ขอให้โชคดีครับ ขอให้โชคดีทุกคน

เมื่อสมัชชาทวดแม่เล่าว่ามีนาตั้งร้อยไร่ ทวดมีลูก
ห้าคน จึงแบ่งนาให้ลูกต่อมคนละเท่า ๆ กัน ไม่ว่าชาย
หรือหญิง ลูกของทวดคือตานั่นเอง จึงได้ทำนามาทำมาหา
กินสืบต่อจากทวดเพียงชั่วสืบไร่ เรียกว่าเป็นนาพื้นเด็กเสีย
เหลือเกินสมัชชาเป็นหนุ่ม ส่วนของยายยิ่งร้ายลงไปใหญ่
พ่อของยายมีลูกมาก ยายเลยได้รับแบ่งเพียงคนละไร่ ไม่
พอจะทำกิน ยายจึงขายให้พี่น้องของยายไปเอาเงินมาลง
ทุนทำนาของตา

มาถึงสมบัติของแม่ที่เรียกว่าเป็นมรดกจากตา บังเอิญตา
มีลูกไม่มากนักเพียงสี่คนจึงได้ที่ดินทำมาหากินเพียงคนละห้าไร่

ลุงผุดสงสารแม่เพราะแม่แต่งงานกับพ่อนั้น พ่อไม่มีที่ดินเลย พ่อเล่าว่า “อาของเด็ก ๆ นะชอบเป็นนักเลง วันหนึ่งไปนั่งกินเหล้ากับพวกปล้นซึ่งเป็นเพื่อนกัน ปล้นควายเขามาแล้วมากินเหล้าฉลอง เจ้าหน้าที่เขามาจับเอาไป ยังมีของกลางอยู่ไม่ห่างไกลจากบ้านเรานัก เลยติดร่างแหว่าเป็นโจรปล้นไปกับเขาด้วย ต้องหาทนายไปช่วยว่าความเวลาขึ้นศาล ทางบ้านปู่ไม่มีเงินต้องเอานาไปจำนอง แต่ในที่สุดอาก็ยังติดตาราง พยานหลักฐานมันมัดตัวว่าเป็นพวกปล้นกับเขาด้วย ปู่ก็ไม่มีปัญญาที่จะหาเงินมาไถ่ถอนที่ดินที่ปู่มีมันจำเป็นที่จะต้องหมด ไปเป็นของเจ้าของเงิน เป็นอันว่า พ่อก็เลยไม่มีที่ดินหรือทรัพย์สินสมบัติใด ๆ ติดตัวมา พ่อจนกว่าแม่เขา”

เราเด็กก็เลยเกลียดอาซึ่งเป็นน้องชายของพ่อทำให้ปู่ วอดวายคนนั้นตั้งแต่บัดนั้นมา จนบัดนี้ ไม่มีใครเคยเอ่ยถึงอาคนนั้นเลย บางที อาจจะยังคงติดคุกติดตารางอยู่ก็เป็นได้ แม่กระซิบสอนเราว่า “นี่แหละเป็นตัวอย่าง กบคนดีเป็นศรีแก่ตัว กบคนชั่วก็ วอดวายเหมือนอาของแค้นนั่นแหละ”

ทางฝ่ายแม่มีพี่น้องสี่คนที่ต่างได้ที่ทำนาคนละหาไร่ น้อยเสียยิ่งกว่าน้อย ลุงผุดพี่ชายใหญ่ของแม่เห็นว่าที่ดินสำหรับทำนามีน้อยจึงสมัครเป็นตำรวจชายแดน ยกที่นาให้แก่พ่อเป็นคนทำ

อ้างว่าน้องสาวก็แม่ก็มีลูกหลายคน แต่ลูกนั้นยังไม่ได้แต่งงาน หากถ้าแต่งงานไปมีลูก และลูกต้องตายในหน้าที่การงาน ก็ไม่ต้องเป็นห่วง หลวงท่านเลี้ยงให้ เจ็บไข้ลูกก็ไม่ต้องเป็นห่วง หลวงก็รักษาให้มันเอง พวกเราเรียกรู้กันว่า หลวง

น้ำผู้หญิงน้องสาวคนหนึ่งของแม่ก็ไม่ชอบทำนา ไปเป็นกรรมกรที่โรงงานแล้วเลยแต่งงานกับกรรมกรด้วยกัน เพียงแต่อาศัยที่ดินที่ได้รับมรดกมาปลูกกระท่อมหลังเล็ก ๆ แต่ให้แม่เช่าที่นาของตนทำ น้ำชายก็ถูกเกณฑ์ทหาร เห็นว่าสมัครเอง แล้วก็เลยสมัครต่อเป็นนายสิบแล้วเหมือนลุงผุด ขกที่นาให้แม่ทำนาอีก จึงเป็นอันว่าที่นาของตาที่ตกทอดมานั้นแม่ทำคนเดียวโดยได้พ่อมาเป็นแรง และให้ค่าเช่าน้ำสาวนั่นเอง

นาน ๆ ลุงผุดจะกลับบ้านเสียทีหนึ่ง แต่เวลาลุงผุดมาเราพวกเด็ก ๆ ก็จะมานั่งวงล้อมลุงผุดพร้อมกับชาวบ้านอื่น ๆ ฟังข่าวคราวอันมาจากชายแดน

“กลางคืนที่นั่นหนาวจัด เราต้องนอนในหลุม มีกระสอบทรายกองบังเอาไว้ มือก็หึ่งป็นไม้ได้ ต้องคอยกอดป็นเอาไว้ พยายามให้สัญญาณเราก็ต้องรีบตื่นลุกขึ้นมั่งทันที เผลอไม่ได้มันหมายถึงชีวิต ชีวิตทุกชีวิตสืบทอดกันที่อยู่ด้วยกัน”

“เพื่อยามเผื่อ ผู้ก่อการร้ายมันเข้ามาละ” เด็ก ๆ ถาม

“ไม่เผื่อดอก ก่อนนอนเขาต้องวางกับระเบิดเอาไว้

ไกรมันเข้ามาสะดุดเข้าเสียงระเบิดก็ดังให้เราได้ยิน” ลุงพูดอย่าง
เกร็งขม

“ครูที่โรงเรียนบอกว่าตำรวจชายแดนกับทหารชายแดน
นะเขาทำงานป้องกันชาติให้เราอยู่สบาย จงยกย่องรักเขา แม่ก็
สอนนะลุงให้เราสวดมนต์ไหว้พระขอให้ท่านคุ้มครองลุงพูดตำ-
รวจและทหารชายแดนทุกคน ไม่งั้นคอมมิวนิสต์มันจะเข้ามา”

ลุงพูดขึ้นมาอย่างขมขื่น “ทำหน้าที่เป็นแนวหลังดีที่สุด
นะเจ้าหนู”

“หนูรักลุงจ๊ะ” ฉันทอดแขนข้างหนึ่งของลุงไว้ ลุงเล่า
ถึงงานแต่ละครั้งของลุงนั้น พวกเราที่บ้านรู้ว่าลุงอยู่กับอันตราย
อันอาจถึงแก่ชีวิต ความพิการ กินอยู่อย่างอดอยากยากแค้น
ขามหนาวลุงไม่สามารถจะก่อกองไฟสุ่มให้อบอุ่นได้ ขามนอน
ลุงก็มิได้นอนอย่างสบายเหมือนเวลาลุงกลับบ้าน

“เออได้แล้วเจ้าหนู หน้าที่ของแกที่จะทำให้ลุงก็ถือสว-
มนต์ทุกคืนนะ แล้วทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด”

“ครูบอกว่า ทุกคนมีหน้าที่ และหน้าที่ก็ต่าง ๆ กันไป
หน้าที่ของพวกตำรวจในเมื่อกี้เป็นผู้ที่ป้องกันและปราบปราม
โจรผู้ร้าย หน้าที่ตำรวจชายแดนอย่างลุงก็ป้องกันและปราบ-
ปรามผู้ก่อการร้ายอันเป็นภัยของประเทศ หน้าที่ของทหารก็
ป้องกันประเทศเอาไว้รบกับต่างชาติที่มาตีเมืองเรา”

“เจ้าหนูเก่ง” ลุงผุดชม

“หน้าที่ของพ่อแม่มันก็ต้องเลี้ยงลูก” ฉันทพูดต่อไป

“นั่นเขาเรียกว่าหน้าที่ต่อครอบครัว หน้าที่ของประชาชน พลเมืองอย่างพ่อของเราที่ต่อประเทศชาติก็คือ ความเป็นพลเมืองดี เสียภาษีอากรให้กับประเทศตามที่ต้องเสีย ทำหน้าที่ที่สุด เพราะข้าพเจ้าที่พ่อทำนั้นเอามาขายให้ประชาชนกินกันทั้งประเทศ”

“แล้วหน้าที่ของฉันทล่ะลุง” ฉันทถาม

“หน้าที่ของเจ้าหนูที่ต่อประเทศชาติก็คือ พยายามเรียนให้ดีที่สุดในขณะที่เป็นนักเรียน ไม่ช้า เจ้าหนูก็จะเป็นผู้ใหญ่ อาจจะทำงานป้องกันประเทศชาติเหมือนลุงเหมือนน้า หรืออาจจะไปเป็นพ่อค้าใหญ่ ใครจะรู้ หรืออาจจะเป็นผู้บริหารประเทศ หรืออาจจะเป็นกสิกรที่มั่งคั่งหลายร้อยไร่ หรืออาจจะเป็นครูบาอาจารย์ที่สอนเสียสละ เรียกว่าเวลาผู้ใหญ่ทำอะไรกัน เจ้าหนูและเด็ก ๆ ในวันนั้นก็จะต้องรับช่วงกันไป ฉันทเห็นหน้าที่ของเด็ก ๆ คือเรียนให้ดีที่สุด หลวงท่านสร้างโรงเรียนให้เรียน จ้างครูมาสอน เสียเงินให้แก่เด็ก ๆ มากมายค่ายกอง ฉันทก็เห็นภาษีอากรของประชาชน” ลุงผุดถอนใจ “หน้าที่ของทุกคนไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ คือรักชาติ รักประเทศ รักศาสนา รักพระมหากษัตริย์ อย่าไปเชื่อใครเขาขู่งให้ทำลายกัน”

แม่มันจะไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่วันหนึ่งฉันคงจะเข้าใจ
หน้าที่ฉันต้องทำลงผุดว่าต้องเรียนให้ดีที่สุด ต้องรักประเทศ
ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ลงผุดพิมพ์ว่า “เมืองไทยเรานี้
แสนดีนักหนา”

แม่มันก็เคยพูดเสมอว่า “อยู่เมืองไทย ถ้าขยันเสียอย่าง
ไม่มีวันอดตาย ในน้ำคลองเล็กหน้าบ้าน หรือในนาเวลาน้ำมาก
ก็มีปลา ข้างทางก็มีต้นไม้ที่กินได้ทั้งนั้น ต้นกระถินเราก็กินได้
กล้วยเอ๋ย โสนเอ๋ย มากมายกำยกอง ไม่เคยต้องซื้อผักเขามา
กิน ข้าวก็ของเรา”

นั่นสินะ ลงจึงต้องออกไปขายแดนป้องกันประเทศชาติ
ไม่ให้ใครเข้ามาแย่งเอาดินแดนของเราไป น้ำก็เหมือนกันต้อง
ไปเป็นทหาร ให้พ่อและทุกคนที่อยู่ข้างหลังได้อยู่กันอย่าง
สุขสบายอย่างสงบ

“ครูบอกว่านอกจากทุกคนจะมีหน้าที่ต่อประเทศ ยังจะ
มีหน้าที่ต่อกันอีกด้วย พ่อแม่มีหน้าที่เลี้ยงและดูแลลูก ๆ”

“แล้วลูกเล่า” ลงผุดถาม “หน้าที่ของพ่อแม่ นอกจาก
เลี้ยงลูกแล้วยังรักลูกอีกนะ นั่นเรียกว่าพ่อแม่ทำการเกินหน้าที่
ใช่ไหม ก็รักและห่วงใยลูกทุกคน”

“หน้าที่ของลูกก็รักพ่อแม่ ไม่ทำให้เดือดเนื้อร้อนใจสิลง”

ฉันพูดอย่างภาคภูมิใจเมื่อลูบพยับหน้าหงิกๆ “แม่บอกว่าหน้าที่
ของฉันที่จะให้แม่ภาคภูมิใจก็คือเรียนให้ดีแล้วช่วยแม่ทำงาน”

ลุงยิ้ม “เอาละหน้าที่ต่อครอบครัว ที่หน้าที่ต่อเพื่อน
บ้านล่ะ”

“ครอบครัว ต้องช่วยกันและกัน และสามัคคีกัน” ฉัน
ตอบ “ความจริงเราก็ช่วยกันนะลุงนะ เวลาฉันมาช่วย
กันดำ วันนั้นของคนนี้ วันนั้นของคนนั้น เวลาเก็บเกี่ยวเราก็มา
ช่วยกัน เวลาป่วยไข้เราก็ช่วยกัน”

“นั่นถูกแล้ว ทุกคนมีหน้าที่ ทั้งต่อประเทศชาติ ทั้ง
ต่อครอบครัว และทั้งต่อเพื่อนบ้านด้วยกัน ลุงไม่อยากจะใช้คำ
ว่าสังคม แต่วันหนึ่งเจ้าหนูจะรู้ว่า เรามีหน้าที่ทุกคนและมี
หน้าที่ต่อกันอย่างไร คนที่จะเป็นคนไทยที่ดีก็ต้องทำหน้าที่
ของตนให้ดีที่สุด และมีความเป็นอยู่ที่เป็นอยู่อย่างนี้ พยายาม
ช่วยกันทำอะไรให้ทุกคนอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข อย่างนี้
เจ้าหนูยังจะรักหน้าที่ของตัวเองได้ไหม”

“ได้ละลุง ฉันจะทำหน้าที่ของฉันให้ดีที่สุดเที่ยวจะ
ลุงคอยถามแม่ดูก็ได้” ฉันสัญญา “เอาไว้อะลุงมาคราวหน้า
ลุงอย่าลืมถามนะฮะ ฉันจะพยายามรักษาหน้าที่ที่รักกัน
อย่างดีที่สุดเที่ยวจะ”

ไม่มีชื่อตก ระหัดร้างใจ..

โดย นิพนธ์

สตรีสองนาง พุดคำชาวบ้านก็จะต้องว่า ผู้หญิง
สองคน ก้าวเข้ามาในร้านอย่างตั้งใจ คนหนึ่งอายุน้อย
ใบหน้างามแลดู ร่าเริงส่วน ส่วนหนึ่งตัวทึบสมัย มือ
ถือกระเป๋าลูกและถุงกระดาษรุงรัง ส่วนอีกคนหนึ่งอายุมาก
แล้ว ใบหน้าจืด ร่าเริงท้อแท้จะกลายเป็นท้อแท้
แต่งกายเชย มือถือกระเป๋าลูกใบเดียวแต่ทว่าดูไม่กระฉับ
กระเจิงเสียเลย

“อาเหลียงจ๋า ช่วยทำผมฉันหน่อย ช่วยแต่งหน้าฉัน
ด้วย” หญิงกลางคนกล่าวบอกนายช่างหนุ่ม “น้องเขาจะแต่ง
หน้าแล้วจะเปลี่ยนเสียทันทีเลย”

“เชิญครับ เชิญนั่ง” อาเหลียงเป็นลูกครึ่งจีนชาวหาด
ใหญ่ อายุไม่ถึงยี่สิบห้าดี ร่าเริงแต่หน้าคมคายเข้มเข้ม
มารยาทอ่อนโยน แม้จะพูดไม่ชัดนักแต่ก็อ่อนหวานสุภาพ
เขาเป็นช่างผมที่มีฝีมือคนหนึ่ง นวลมะลิจึงชอบมาทำผมและ
แต่งหน้าหน้าทีนั้นบ่อย ๆ

“เชิญคุณพ่อก่อนครับ” เหลียงเชิญอีกครั้ง

“คุณพ่” กวาดนัยน์ตาไปทั่วร้าน ผนังห้องอันเป็นคูหา
แถบ ๆ นั้น ด้านหนึ่งเป็นชั้นเป็นตู้ตั้งเครื่องใช้ในการเสริมสวย
ไม่ว่าจะเป็นแชมพู สระบัว ยาสีฟัน ยาดัด ดินสอเขียนคิ้ว ครีม
ล้างหน้า และซองขนตาปลอมสารพัด

ด้านตรงข้ามเป็นตู้เสื้อผ้า มีกระจกบานใหญ่ยาวทอดไป
ตลอดผนังด้านหน้า เครื่องอบผมสองเครื่องตั้งอยู่ตรงมุมของ
ฉากกันไว้เป็นเก้าอี้นอนสระผม และนอนแต่งหน้า ซึ่งอยู่ข้าง
ใน บนหลังตู้เสื้อผ้า ใช้เป็นที่วางขวดสเปรย์ กระบะแปรง หวี
กับ และตัวหนีบ ตลอดจนหลอดม้วนผม มีถาดเลื่อนใส่เครื่อง
ทำเล็บและหลอดม้วนผมอยู่ตัวหนึ่ง ผ้าม่านหนักรัดแล้วพับเรียง
กันไว้เป็นตั่ง

มีเก้าอี้ยาวตั้งอยู่หน้าชั้นไว้ของ มีเก้าอี้หลายตัว แต่ทุก
ตัวเต็มหมด แม้แต่เก้าอี้สำหรับนอนสระผมและแต่งหน้าก็มีคน
เต็ม อาเหลียงช่างทำผมผู้เป็นเจ้าของร้านยื่นทำผมให้ลูกค้า
ช่างแต่งหน้าก็ยื่นแต่งหน้าให้ลูกค้าอยู่ คนสระผมก็กำลังสระผม

“ศรีดาไปนั่งกับสามีไป เก้าอี้ตัวนี้ให้คุณพ่” เหลียง
สั่งทั้ง ๆ ที่กำลังชี้ผมให้ลูกค้าอย่างคล่องแคล่ว “วาร์นันทด้วย”
เขาสั่งต่อ แม่สาวที่ถูกออกชื่อทำตามสั่งอย่างว่าง่าย แต่ใบหน้า
ซังก่อด้วยความไม่พอใจ

“ແມ່ ຄນມາຈັງ” ສາວສວຍທີ່ຈະມາເສຣີມສວຍຢ່າງເດີ່ຍ
ຄລ່າວລອຍ ໆ

“ຂາປະຈຳທັງນັ້ນຮະ” ເລີ່ຍຄລ່າວຕອບທັງ ໆ ທີ່ໄດ້
ເລີ່ຍວູດູໜ້າຂາປະຈຳທີ່ພູດຶງເລຍ

ສາວນ້ອຍກັບໝູ່ກາງຄນນັ່ງລຽງທີ່ເກົ້າອີ່ງສອງສາວຂາປະ-
ຈຳທີ່ຊື່ອຣີດາກັບວາຣຸນັ້ນທີ່ລຸກຂຶ້ນໃ້ ຄູ່ພົມມ່ອງດູຕລອດຣ້ານອີ່ກຣັ່ງ

ຜູ້ໝູ່ສາວອາຍຸ ໄມ່ເກີນຍີ່ສິບທີ່ມາແຕ່ງຜມແຕ່ງໜ້າຂະໜີ້ມີ
ດຶງ ໘ ຄນ ໄມ່ນັບຕນແລະນ້ອງສາວ ແຕ່ລະຄນມີຮູປລັກຊະແຕກ
ຕ່າງກັນ ບາງຄນອ່ວນດຳ ບາງຄນຜອມດຳ ບາງຄນຜອມຂາວ ທີ່ດຳ
ເໝືອນດິນໝ້ອກີ້ ທີ່ຂາວຈນຊັດ ທີ່ຈມຸກແບນ ຕາດີ ທີ່ໜ້າສັນຜມ
ຂາວ ບັ່ງໜ້າຂາວຜມສັນ ສລາຍຄນແຕ່ງໜ້າແລ້ວແຕ່ຍັງໄມ່ໄດ້ທຳ
ຜມ ບາງຄນທຳຜມແລ້ວຍັງໄມ່ໄດ້ແຕ່ງໜ້າ ຂ່າງຜມຮ້ອກີ້ມີຄນເດີ່ຍ
ຂ່າງແຕ່ງໜ້າມີສອງຄນ

ເລີ່ຍລະມື້ອຈາກຜມແຂກທີ່ທຳເສຣີຈ ຟລາງເດີນມາທຳທີ່ໝູ່
ວັຍກາງຄນ ເລື່ອນຄາດກັບແລະທີ່ເບົ້າຜມໄຟຟ້າມາໄກລັ້ມື້ອ ປາກສ່ງ
ກາຍາໃຫ້ນ້ອງສາວຜູ້ເປັນຂ່າງແຕ່ງໜ້າມາແຕ່ງໃຫ້ແຂກໜ້າໃໝ່ສອງ
ຄນນີ້ກ່ອນ ຊຶ່ງນ້ອງສາວກີ້ວ່າງ່າຍ ມາທຳໃຫ້ແຂກໜ້າໃໝ່ທັນທີ ທັງ
ຜູ້ທີ່ມາຮອກ່ອນໃນຈັບຟລັນ

หลายสาวแขกขาประจำของร้านค่อนข้างรักและเอื้อปากว่าต่าง ๆ แต่เหลียงก็ทำเฉยใจเย็นได้อย่างดี ทำให้สาววัยดีอย่างประณีต

การแต่งผมได้ดำเนินไปอย่างช้า ๆ การแต่งหน้าก็ดำเนินไปควบคู่ไปด้วย ช่างเก่งจริง ๆ ใบหน้าที่แสนจะขรุขระ แขนจะธรรมดา ก็สามารถแต่งให้แลดูงามต่างแบบกันไปได้อย่างดี

ช่างหญิงแต่งหน้าสาวน้อย ช่างชายอายุน้อยแต่งผมหญิงผู้ใหญ่ เวลาได้ผ่านไปอย่างอืดอาด สำหรับผู้รอคอย แต่รวดเร็วสำหรับนัดหมายที่ใกล้จะถึงเวลา

“นี่เหลียง จะไม่ให้ฉันมาอีกแล้วใช่ไหม?” สาวหนึ่งกล่าวงอน ๆ พร้อมกับทำหน้าตาคล้ายคนกลัว อีกคนปรามมาจากที่นั่งบนเก้าอี้นอนสระผม ท้าวสะเอวอย่างจะเอาเรื่อง

“เดี๋ยวนะ ขอเวลาเดี๋ยว” เหลียงตอบยิ้ม ๆ

“ແ່ມ ເງິນຂອງຈົນມັນ ໄດ້ມີຄ່າເຣະໃຈ ເລີຍ?” ວາຣຸນັ້ນທີ່ພູດຊັນບ້າງ

“ฉันจะไปทำงาน สายแล้วรู้ไหม” ศรีดาบ่น

“ฉันก็แย่เหมือนกัน วันนี้วันศุกร์รู้หรือเปล่า?” อีกเสียงหนึ่งสอดมาจากเก้าอี้ยาว อีกสองคนไม่ว่าอะไร เพราะกำลังใช้ปากเคี้ยวสับประรดกับมะม่วงจิ้มพริกกะเกลืออยู่

“ใจเย็นๆ ใจเย็นๆ” เหลียงพยายามปลอบใจแฟนประจำ
ร้านของตน “ขอทำให้พื้หน้อยนะ”

“ฮือ ฉันทาก่อนนะเหลียง” เสียงก้าน

“ฉันทารอดตั้งชั่วโม่งแล้วนา” อีกคนบ่น

“ฉันทะสระผมเสร็จจนหนังหัวแห้งตกสะเก็ดแล้ว” อีก
เสียงหนึ่งแหวให้ สาวใหญ่ชักอึดอัดใจอดอยู่ไม่ได้ต้องออกปาก

“ช่าง...ทำให้เขาก่อนดีไหม?” เธอว่า

“ไม่เป็นไรซะที เขาคอยได้ซะ” ช่างหนุ่มน้อยตอบ “เขา
ทำงานตอนเย็น”

“วันวันศุกร์ยะ” เสียงสอดหลายเสียง หญิงมีอายุหัน
ไปยิ้มอย่างเอาใจ พร้อมกับกล่าวอย่างอ่อนหวาน

“น้องจ๋า พี่ขอโทษทีนะ ขอเดี๋ยวเดี๋ยวเท่านี้แหละ
วันนี้แต่งงานเพื่อน ต้องแต่งสวยเป็นพิเศษหน่อยจ๊ะ ไม่งั้นพี่ไม่
รบกวนน้องหรอก”

น้อง ! น้องจ๋า !! เป็นวาจาที่หญิงสูงวัย สูงเกียรติ ได้
ถ่อมตนลงมาพูดกับพวกเขา นางนักบริการตามโรงอาบอบนวด
ร้านอาหาร และโรงแรมอย่างไม่ถือตัว

“พี่ขอโทษที่ทำให้น้องเสียเวลานะจ๊ะ ขอโทษทีนะ
น้อง มันจำเป็นจริง ๆ เขาเกิดถูกรังแกวันฉัตรมงคล ถ้าไม่
รีบก็จะเสียผู้ใหญ่ ยกโทษให้พี่สักทีเถิด และขอขอบใจพวก
น้องจริง ๆ”

คำพูดอันเพราะเหตุนี้ ทำให้บรรยากาศที่ตึงเครียดกลับ
หน้ามือเป็นหลังมือทีเดียว ทุกคนถอดหน้ายักษ์ กลับยิ้มเป็น
แฉับ ยิ้มอย่างบริสุทธิ์

“พี่จะไปธุระด่วนหรือจ๊ะ”

“ใช่แล้วน้อง ไอ้จะไม่ทำผมไปกิดูโทรมเต็มที เพราะพี่
แก่แล้ว ช่วยเหลือพี่หน่อยนะจ๊ะ” นวลมะลิกล่าวอย่างอ่อนหวาน

“โอ๊ย ได้จ๊ะ ไม่เป็นไร ๆ” ทุกใบหน้ายิ้มบริสุทธิ์ ใจดี
และเป็นนักกีฬาเต็มตัวต่างถอยไปนั่งตามที่เดิม

“พี่มีธุระร้อนก็เชิญจ๊ะ พวกเราคอยได้” เชิญพี่ตามสบาย
จ๊ะ” ศรีดาคนหน้าตาสวยกว่าคนอื่น กล่าวแทนพรรคพวก

“พวกเราพากันทุกวัน พี่นาน ๆ มาที่นั่นทีคอยได้”
วารุณันท์ผู้ถูกไล่ที่นั่งกล่าวอย่างใจนักเลง

อาเหลียงยิ้มอย่างปลอดโปร่งใจ นวลมะลิน้ำตาซึม
ดูเถิด! น้ำใจของพวกเขา... หญิงผู้มีอาชีพที่หลายคนดูถูก
และดูหมิ่นเหล่านี้ เขาทำตนก็เพราะความจน อาชีพนี้เป็นการ
ทำมาหากินโดยสุจริต เขาขาดเงิน ขาดการศึกษา และขาดผู้
อุปการะและขาดผู้ชี้ทาง จนบางครั้งเป็นกนขาดมารยาท แต่
ทว่า... พวกเขาไม่ขาดน้ำใจไมตรีเลย ระหว่างผู้ใหญ่ที่อ่อนลง
ไปหาผู้น้อยและด้อยกว่าด้วยมิตรจิต ดังนั้น จึงได้มิตรใจ ไม่มี
ช่องว่างระหว่างน้ำใจสำหรับผู้เข้าใจกัน

ท่องเที่ยวกอ ในอวกาศ

■ กนก จันทร์ขจร ■

ยุคอวกาศเริ่มเมื่อวันมีดาวเทียมดวงแรกสู่อวกาศ โคจรรอบโลกตรงกับวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๐๐ ประเทศไทยในปีพุทธศักราช ๒๕๐๐ ซึ่งตรงกับวันเฉลิมฉลองยุคอวกาศครบรอบ ๑๐๐ ปีนั้น มีบริษัทนำเที่ยวสำรวจอวกาศหลายบริษัท เข้ารู้ วันสงกรานต์ ปีนั้น ครูกัญจน์ได้พาบุตร เด็กชายจุกขจร นักเรียนชั้น ป.๖ ไปทัศนศึกษาท่องแดนระทึกใจ ร่วมกับคณะสำรวจดวงจันทร์

เมื่อใกล้กำหนดยานอวกาศจะออกทางเดิน มัคคุเทศก์นักเรียนอาสาสมัคร ทำงานพิเศษวันปิดภาคเรียน ได้มากล่าว

วันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ๒๕๒๐ ❀ ๖๗ ❀

แนะนำ

“สวัสดิ์ ค่ะ ท่านผู้โดยสารทุกท่าน คณะยานอวกาศสำรวจดวงจันทร์ขอต้อนรับด้วยความยินดี ยานอวกาศลำนี้มีความเร็วสูงสุด ๓๐ กิโลเมตรต่อวินาที หรือในเวลา ๑ ชั่วโมงสามารถเดินทางได้ ๑๐๘,๐๐๐ กิโลเมตร ถ้าใช้ยานอวกาศนี้เดินทางจากส่วนเหนือสุดของไทยอำเภอแม่สายไปใต้สุด ที่อำเภอเบตง ระยะทาง ๑๖๕๐ กิโลเมตร จะใช้เวลาเพียง ๕๕ วินาที ในการเดินทางไปดวงจันทร์ ใช้เวลาประมาณไม่ถึง ๔ ชั่วโมง แต่ถ้าใช้ยานอวกาศลำนี้เดินทางด้วยความเร็วสูงสุดและไม่หยุดพักเลยไปดาวอังคาร จะใช้เวลาประมาณ ๕๐ วัน”

พอมักุเทศก็บรรยายถึงตรงนั้น ก็มเสียงบอกว่า เป็น
กัปตันพูด

“กรุณานั่งตัวตรง แก้อกกำลังจะปรับเอนให้นอนเพื่อ
เตรียมสู่อวกาศ สมองกลจะปรับเก้าอี้ให้ทุกส่วนของที่นั่งสัมผัส
ด้านหลังของร่างกายท่าน ให้พอดีในท่าที่สบายที่สุด โปรด
วางมือบนพนักสมองกลกำลังจะสั่งรัดเข็มขัดออกเดินทาง ขอบ
คุณ”

ครูก็ฉุนเฉียวและจุกจิกจนบุตรชาย รู้สึกอึดอัดร่างกายหนัก
อึ้ง ขยับเขยื้อนไม่ได้ ชั่วโมงหนึ่งก็ได้ยินเสียง มัทคุเทศก์
กล่าวว่า

“ขณะนี้ ยานอวกาศของเราได้ผ่านพื้นที่วิกฤตด้านแรก มาอยู่ในอวกาศแล้ว ยานอวกาศได้มาวนอยู่รอบโลก สมองกลกำลังปรับที่นั่งให้ท่านมองทัศนียภาพได้รอบตัว ขณะนี้ทุกท่านจะอยู่ในสภาพไร้น้ำหนัก ขณะนี้ร่างกายของท่านอาจไม่สัมผัสเก้าอี้เลย การออกแรงกระทำหรือเคลื่อนไหวใด ๆ โปรดระมัดระวัง เช่น ถ้าท่านผายลมแรงๆ โดยไม่จับเก้าอี้ไว้ แรงที่เกิดจากลมที่ออกมา นั้นจะทำให้หน้าที่กล้ายจรวด ดันตัวท่านวิ่งไป หัวชนเพดานหัวโนได้...”

จุกเหม่อมองออกไปนอกยานอวกาศ เห็นท้องฟ้ารอบตัวดำมืด ไม่เห็นแสงและสีสนใด ๆ เลย เมื่อก้มมองลงไปได้ ยานอวกาศ เห็นโลกอยู่เบื้องล่างกว้างใหญ่ ลักษณะเป็นก้อน

ยามตื่นตีกุเมื่อใดก็ได้เห็น

ไม่ว่างเว้นวาววับสลบสลอน

ขยับยังจริงหนาดารากร

ไม่หลับนอนเลยนะดาวจนเข้าเอย.

เวลาพอซ้ชมดาว ได้ท่องบทกลอนภาษาอังกฤษและกลอนคำ
แปด ให้สังเกตความระยิบระยับแวววับแววาว กล้ายแหวน-
เพชรกระทบแสงไฟมีประกายงดงาม

“แวววับ แวววาว ดาวน้อย

ตัวข้อย คิดยัง กังขา

ช่างสูง สุดล้ำ โลกา

ดังเพชร ผ่องอา พ้างาม

แต่มาอยู่ในอวกาศอย่างนี้ ดวงดาวทุกดวงไม่กระพริบแสง ไม่
มีแสงระยิบระยับเหมือนคนขึ้นดูบนโลกเลย บรรยากาศนั้นเอง
ขณะนี้ไม่มีบรรยากาศรอบตัวเรา ดูท้องฟ้าและดวงดาวไม่สวย
เลย

ทันใดนั้น จุกขจร เห็นทรงกลมใหญ่หมุนรอบตัวเอง
อย่างเชื่องช้า

“เอ๊ะ. พ่อ คุณนั้นเนาะ อะไรครับ กลมๆ อยู่ไม่ไกล
ขนาดเบ้อเรื่อเชียว” “ดาวเทียม ดูเหมือนจะเป็นดาวเทียมสื่อสาร
นานาชาติ ที่ประเทศไทยของเราเป็นเจ้าของอยู่ช่องหนึ่งขณะที่
ยานอวกาศของเราวิ่งวนอยู่รอบโลกตอนนี้ ยานอวกาศของเรา
ถือได้ว่าเป็นดาวเทียมโคจรรอบโลก”

“ทำไมต้องใช้ดาวเทียมช่วยในการสื่อสารด้วย ครับ”

“เพราะคลื่นสื่อสารโทรคมนาคม หรือคลื่นไมโครเวฟ เป็นคลื่นสั้นมาก สั้นกว่าคลื่น เอฟ เอ็ม ใช้ส่งข้ามทวีปหรือ อ้อมโลกไม่ได้ มันจะทะลุผ่านบรรยากาศเบื้องบนสุด ก้อนชั้น ไอโอโนสเฟียร์ออกไป จึงต้องมีดาวเทียมเป็นตัวรับและส่งคลื่น กลับไปยังสถานีรับ ดาวเทียมที่ใช้ในการโทรคมนาคมเรียกว่า ดาวเทียมพวงซินคอม (Syncom) เป็นดาวเทียมที่ส่งขึ้นไปให้ ลอยอยู่กับที่เมื่อมองจากโลกอยู่สูงจากผิวโลกประมาณ ๓๖,๐๐๐ กิโลเมตร เป็นดาวเทียมที่โคจรไปพร้อมกับโลก มีความเร็ว เท่ากับโลกหมุนรอบตัวเอง ฉะนั้นดาวเทียมสื่อสารจึงคล้ายหยุด นิ่งเหนือผิวโลก ณ ตรงตำแหน่งเดิมเสมอ ประเทศ ๒ ประเทศ อยู่คนละซีกโลก แต่สามารถเห็นดาวเทียมสื่อสารดวงเดียวกัน ได้ เช่น ไทยกับสหรัฐอเมริกา สามารถใช้ดาวเทียมเป็นสถานี กลางพูดโทรศัพท์และถ่ายทอดโทรทัศน์ถึงกันได้ ตลอด ๒๔ ชั่วโมง ถูกไม่เลยได้ขึ้นเรื่องนี้เลย ี่”

“เลข เลขครับ ในหนังสือหัดอ่านชั้นป. ๑ กรุณาเล่าว่า มีดาวเทียมสื่อสารเพียงสามดวง ก็สามารถส่งข่าวสารถึงกันได้ ทั่วโลกในพริบตา ประเทศไทยใช้ดาวเทียมเป็นประโยชน์นาน แล้วหรือครับ”

“ประเทศไทยของเราใช้ดาวเทียมสื่อสาร ดาวเทียมอุตุนิยมวิทยา และดาวเทียมสำรวจทรัพยากรโลก ตรงได้แม่นต้น ข้างกล้าในนาแห่งใดเหี่ยวเฉาเพราะขาดน้ำ ก่อนหน้าสมัยปฏิรูป

การปกครองแผ่นดินหลายปีคือเมื่อ ๕๐ ปีที่แล้ว ดาวเทียมสื่อสารสามารถถ่ายทอดโทรทัศน์และโทรศัพท์ข้ามทวีปถึงกันได้ในช่วงเวลา ตลอด ๒๔ ชั่วโมง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๑ เรามีสถานีภาคพื้นดินเพียง ๒ สถานี รับและส่งข่าวสาร ตั้งอยู่ที่อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี สถานีที่ ๑ ติดต่อกับดาวเทียมโทรคมนาคมเหนือมหาสมุทรแปซิฟิก สถานีที่ ๒ ติดต่อกับดาวเทียมเหนือมหาสมุทรอินเดีย”

“โอ้โฮ คุณนั่นพี่พ่อ ดวงอาทิตย์ สว่างจ้ามีรัศมีรอบนอก สีขาวและสีแดงเรื่อ ทอแสงสว่างอยู่ท่ามกลางดวงดาว หมู่ดาวอะไรอยู่ใกล้ๆ ดวงอาทิตย์ นะพ่อ”

.....โรหิตีสีสทบวิสุทฺธ

กิตติกาโลกสมมุติดาวลูกไก่
ที่สามดวงช่วงเรียงเคียงกันไป

เรียกดาวไถแต่โบราณ”

ถัดหมู่ดาวแกะเป็นหมู่ดาวราศีพฤษภ หรือหมู่ดาววัว
ตัวผู้ ตรงหน้าวัวคือดาวธง นั่นเอง ถัดไปอีกเป็นหมู่ดาวคนคู่
ประจำเดือนมิถุนายน มองถัดไปอีกหน่อยจะเห็นดาวดวงหนึ่ง
สว่างจักษ์ว่าดาวใกล้เคียง”

“เห็นแล้วพ่อ ดาวหัวใจสิงห์ ในหมู่ดาวสิงห์โต ไซ้ใหม่
พ่อ”

“ไซ้ ดาวดวงนี้ คือ มาฆะฤกษ์ ในวันเพ็ญปลายเดือน
กุมภาพันธ์ ทุกปี ดวงจันทร์จะสว่างเต็มดวง อยู่ใกล้ดาวดวงนี้
ปีหนึ่งมีครั้งเดียว เรียกวันนั้นว่า วันมาฆบูชา”

“คนบนโลกจะเห็นหมู่ดาวต่าง ๆ เหล่านี้ได้ตอนไหน”

“หมู่ดาวเหล่านี้ เป็นหมู่ดาวหน้าหนาว ในฤดูหนาว
ใกล้ ๆ ปีใหม่ เวลาประมาณ ๔ ทุ่ม จะเห็นเด่นอยู่กลาง
ท้องฟ้า ตอนโรงเรียนปิดภาคฤดูร้อน เมื่อเริ่มมืดจะเห็นอยู่
กลางท้องฟ้าตอนเกือบปลายปี ต้องดูตอนเช้ามืด จะเห็นอยู่
กลางท้องฟ้าเมื่อก่อนสว่าง”

เมื่อยานอวกาศเดินทางเข้าใกล้ดวงจันทร์ อยู่ใต้อิทธิพล
แรงดึงดูดของดวงจันทร์ จะวิ่งวนอยู่รอบดวงจันทร์ก่อน ขึ้น
ต่อไปจึงร่อนลงสู่พื้นผิวดวงจันทร์ เมื่อยานอวกาศถึงพื้นผิวดวงจันทร์ เสียงกัปตันเตือนมาว่า

“ก่อนออกจากยานอวกาศ กรุณาให้สมองกลตรวจสอบ
ความเรียบร้อย ชุดอวกาศของท่านเป็นรายบุคคล จะใช้เวลา
ไม่กี่วินาที ตอนกลับโปรดอย่านำของที่ระลึกใด ๆ ติดตัวกลับ
มา...”

จุกขจร รู้สึกตื่นเต้นเป็นพิเศษ ที่ได้สวมชุดอวกาศขึ้น
อยู่บนพื้นผิวดวงจันทร์ ขณะนั้นเป็นเวลากลางวัน ดวงอาทิตย์
อยู่สูงจากขอบฟ้าไม่มากนัก คล้ายเวลาประมาณ ๕ โมงเย็นใน
ประเทศไทย แต่ท้องฟ้ามืดสนิทไม่เห็นแสงและสีอันในท้องฟ้า
เลย เห็นดวงอาทิตย์มีขนาดเท่าดวงจันทร์เมื่อขึ้นดูบนโลก แต่
สวยงามกว่ามาก คือเห็นรอบ ๆ ดวงอาทิตย์ มีแสงแดงเรื่อ ๆ
ทอดแสงสว่างอยู่ท่ามกลางดวงดาว มองไปอีกด้านหนึ่งเห็นโลก
เป็นดวงกลมใหญ่กว่าดวงอาทิตย์ ประมาณ ๔ เท่า มีสีน้ำเงิน
และสีขาวสะท้อนแสงสีนวลขาวสว่างจ้าไปถึงดวงจันทร์

ขณะที่สองพ่อลูกสนทนาดูดาวกันไม่ทันจบ ก็ได้รับคำสั่งให้เตรียมตัวเดินทาง เพื่อมุ่งตรงไปดวงจันทร์ เวลาผ่านไปไม่นาน มีพนักงานต้อนรับถือถาดอาหารซ้อนกันหลายใบ

“ขอเชิญรับประทานอาหารกลางวัน มีขนมปังอบเนย เนื้ออบ ชูปรสหัวหอมและมีฝอยทองแห้งเป็นของหวาน ขณะรับประทานกรุณาจับให้แน่น ค่อยบีบจากหลอดพลาสติกใส่ปาก ถ้าปล่อยหลุดมือถูงอาหารนั้นจะลอยไปมา และกรุณาอย่าอ้าปากกว้างขณะเคี้ยวอาหาร มิฉะนั้นอาหารจะล่องลอยออกจากปากฟุ้งกระจายไปทั่ว ก่อความรำคาญมาก อาหารมีจำกัดเพิ่มอีกไม่ได้ สำหรับซูป เติมน้ำอุ่นได้ถึงขีด ๑ ถ้าต้องการรสเข้มข้นถึงขีด ๒ ถ้าต้องการปริมาณมาก”

เพลง “คำเตือน” จังหวะ รำวง

(สร้อย) ผอมแห้งแรงน้อย	หน้าตาเหงาหงอยไปทำอะไรมา
ระวังอย่าไปติดยา (ซ้ำ)	ตายเลยเที่ยวหน้างงฟังคำเตือน
คนที่เราไม่รู้จัก	มาทำเป็นรักพูดจาเหมือนเพื่อน
ให้ของเราย่ำและเลื่อน	เดี๋ยวเป็นของเถื่อนให้เราติดยา

เพลงอย่าคบคนโกง ทำนอง ลาวลำปาง

คนโกงนี้หนา	มีแต่พาชาติล่มจม
พวกเราไม่นิยม	ไม่ชื่นชมไม่ยินดี
พวกเราจะไม่เคารพ	พวกเราจะไม่อ่อนนบ
ขออย่าได้พบคนโกงอย่ามี	จะได้เป็นศรีเมืองไทย
(สร้อย) ชาตจะรุ่งจะเรือง	เพราะคนไทยเฝ้าไม่มีการโกง (ซ้ำ)

เพลงกลัวจน ทำนอง แสนดาว

หากกลัวเลื่องงาน	เถิดจกร้านไม่ทำ
จะชอกจะซ้ำ	เพราะชอกจนกลืนแค้น
จะอดจะอยาก	จะลำบากเกลียดแสน
ชาติไทยทุกถิ่นแดน	เร่งรีบทำงานอย่ากร้านเลขอย
(สร้อย) มาxima มะมา	มารีบทำงาน (ซ้ำ)

เมื่อวันเด็กปีก่อนได้เล่าเรื่องราวหุอมจันทร์มาให้ฟังว่า ตำนานมีมาทางอินเดีย แล้วต่อมาถึงไทยด้วยว่า พระราหูกับพระเกตุได้ช่วยกันแก้แค้นพระอาทิตย์กับพระจันทร์ ด้วยการพยายามเข้ามาบังร่างของพระอาทิตย์กับพระจันทร์อยู่มีรู้หยุดหย่อน ทำไมเทพทั้งสองฝ่ายจึงเฝ้าผูกพยาบาทคอยแก้เผ็ดกันอย่างนั้น? ความจริงก็ได้เคยเล่าให้ฟังมาแล้วเหมือนกันว่า เพราะเทพทั้งสองฝ่ายต่างแย่งน้ำอมฤตกันนั่นเอง ด้วยน้ำนั้นหากใครได้ดื่มกินแล้วจะกลายเป็นอมตะ คือเป็นผู้ไม่มีวันตาย ใครๆ ก็ไม่อยากจะตายด้วยกันทั้งนั้น รวมทั้งผู้อ่านผู้เขียนด้วย เพราะฉะนั้นจึงขอเสนอนิทานเกี่ยวกับเรื่องน้ำอมฤต ซึ่งทวยเทพยดาได้รับเป็นผลตอบแทนมาจากการกวนเกษียรสมุทร หรือทะเลนํ้านมเมื่อครั้งกระนั้นให้ฟังอีกสักเรื่องหนึ่งแปลกๆ ออกไป

เมื่อเทวดาได้กวนโททองบรรจุน้ำอมฤตแล้ว ต่างก็ช่วยกันอ้อมกวนโททองนั้นไว้ แล้วนำไปเก็บไว้บนยอดเขาที่สูงที่สุดในสรวงสวรรค์ เพื่อให้ปลอดภัยจากการแก่งแย่งของพวกอสูรหรือเทตย์ใดๆ ทั้งสิ้น โดยรอบยอดเขานั้นมีเปลวเพลิงอันกระตุ้นให้ลูกไฟลง

ด้วยลมแรงกระพือพัดอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้ผู้ใดบัง
อาจไปแตะต้องหรือลักพาเอาคุณโททองบรรจุน้ำอมฤตนั้นไปเสียได้
เฉพาะตัวคุณโททอง หรือหมอน้ำอมฤตนั้น ทวยเทพดาได้วาง
มาตรการเก็บรักษาไว้ด้วยความระมัดระวังอย่างที่สุดคือ ได้
วางไว้ในใจกลางของกงล้อ ที่เรียกกันว่า **คุม** กังล้อนั้นมีซี่ล้อ
(ที่เราเรียกกันว่า **ก่า**) เป็นใบมีดคาบสองคม แต่ละข้างล้วนคมกริบ
อย่าบอกใครเลย และกงล้อนั้นหมุนด้วยความเร็วสูงอยู่ตลอดเวลา

นอกเหนือไปจากนั้น ทวยเทพดายังได้จัดหาสรรพวิราย
คือ **งูใหญ่** ไว้สองตัวให้คอยเฝ้าอยู่รอบคุณโตน้ำอมฤตนั้น อันงู
ใหญ่ทั้งสองตัวนี้มีฤทธิ์อำนาจมาก สามารถจะพ่นไฟไปสังหารใคร
ก็ตามให้กลายเป็นภัสรมรุตได้ภายในชั่วพริบตาเดียว หากบังอาจ
เข้าไปใกล้กรายใกล้คุณโททองนั้น ด้วยมาตรการอันรอบคอบเช่นนี้
แหละที่ทวยเทพดาสามารถรักษาคุณโตน้ำอมฤตนั้นไว้ด้วยความ
หวงแหนเป็นที่ยิ่ง

เป็นการบังเอิญโดยแท้ทีเดียว ที่ในระยะเวลาเดียวกันนี้เอง
นางกิติผู้เป็นมารดาของเหล่าอสูรหรือเทวดยเหล่านั้นได้เกิดแพ้วพัน
ชั้นต่อกับพวกลูก ๆ ของนางเอง จึงเป็นสาเหตุให้ลูก ๆ ของนาง
นำตัวนางไปจับกุมกุมขังไว้ แล้วก็ตั้งเป็นเงื่อนไขไว้ว่า หากนาง
สามารถไปลักเอาคุณโททองที่บรรจุน้ำอมฤตนั้นมาให้แก่พวกตนได้
เมื่อใดก็เมื่อนั้นแหละพวกตนจึงจะปล่อยตัวนางให้เป็นอิสระ

ฝ่ายนางทิตี มารดาผู้อาภัพต้องครุ่นคิดอยู่เป็นเวลานานว่า
ทำอย่างไรดีหนอนางจึงจะสามารถปฏิบัติการตามเงื่อนไขนั้นได้ ทั้ง
นี้และทั้งนั้นก็เพื่อตัวนางเองจะได้รับอิสรภาพกลับคืนมา.....คิดไป
คิดมานานก็นึกขึ้นมาได้ว่า นางยังมีบุตรชายอยู่อีกคนหนึ่ง คือพญา
ครุฑ ซึ่งมีใช่เป็นอนุสรหรือแทพย์ เพราะพญาครุฑนั้นเกิดจากไข่
ฟองมหิมาของพญาบักขินอินทรี ซึ่งนางทิตีเองต้องนั่งฟักไข่ฟอง
นั้นอยู่เป็นเวลานานถึง ๕๐๐ ปี จนในปีที่ครบ ๕๐๐ นั้นเอง
พญาครุฑจึงแตกฟองฟักออกมา อย่างไรก็ตามเมื่อเติบโตขึ้นมา
แทนที่จะได้อยู่กับนางทิตีผู้เป็นมารดาของตนเอง พญาครุฑกลับ
ไปอยู่เฝ้ารับใช้พระวิษณุเทพเจ้า ผู้เป็นราชาแห่งทวยเทพยดาและ
สากลโลก !

ก็พญาครุฑนี้แหละเป็นเทวพาหนะที่พระวิษณุเทพเจ้าโปรด
ปรานเป็นที่สุด พระองค์จะเสด็จ ณ แห่งหนตำบลใดแต่ละครั้ง
ก็จะประทับไปบนบ่าอันทรงพลังของพญาครุฑอย่างเป็นที่เบิกบาน
สำราญพระทัย เมื่อนางทิตีรำลึกถึงบุตรชาย โดยพลัน..... ฝ่าย
บุตรชายก็มีญาณพิเศษ พอได้ทราบว่ นางทิตีผู้มารดาได้รับความ
ทุกข์ทรมานด้วยต้องถูกผูก ๆ ซึ่งเป็นแทพย์และอนุสรจับกุมขังไว้
และขณะนี้มารดากำลังระลึกรู้ถึงตนอยู่ พญาครุฑก็รีบขยับปีกบินมา
หามารดาทันที แล้วถามว่ามีสิ่งไรจะให้ตนรับใช้ได้บ้าง

นางทิตีจึงเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นให้พญาครุฑฟังจน
ตลอด เสร็จแล้วนางก็ขอร้องให้พญาครุฑใช้ความพยายามไปลัก
เอากุณโททองคำบรรจุน้ำอมฤตจากพวกเทวดาให้ได้ พญาครุฑ
แสดงท่าทางหนักใจ เพราะทราบดีว่า กุณโตน้ำอมฤตนั้น พวก
เทวดาได้มีมาตรการเก็บรักษาเผื่อเอาไว้อย่างเข้มแข็งมากเหลือเกิน
แต่ถึงอย่างไรๆ พญาครุฑก็ยังอุตส่าห์ปลอบใจมารดาว่า แม้จะ
ลำบากยากเย็นเพียงไร ตนก็จะใช้ความพยายามอย่างสุดความ
สามารถ ว่าแล้วก็อำลามารดาบินมุ่งหน้าไปยังสรวงสวรรค์สู้อยอด
เขาซึ่งทวยเทพยดาได้นำกุณโตน้ำอมฤตไปเก็บรักษาไว้.....

มิโยที่เปลวเพลิงจะพวยพุ่งออกมาจากรอบๆ ยอดเขาจน
แทบว่าจะแผดเผาให้พญาครุฑไหม้มอดไป แต่ด้วยแรงฤทธิ์ที่มีอยู่
พญาครุฑก็ได้บินโฉบลงไปที่ม่านน้ำในแม่น้ำนั้นทั้งหมดแล้วก็อมไว้ใน
ปากเสร็จแล้วก็ใช้น้ำนั้นเองดับเปลวเพลิงลงได้ จึงสามารถบินเข้าไป
ใกล้บริเวณยอดเขาได้.....

แต่แล้วพญาครุฑก็ต้องเผชิญหน้ากับทั้งงงล้อและขลุ่ยที่
คมกริบเสมือนใบมีดซึ่งหมุนตัวอยู่ด้วยความเร็วสูงสุดตลอดเวลา
ชนิดที่ไม่มีใครจะสามารถฟันฝ่าเข้าไปได้เลย! แต่... ถึงอย่างไร
ก็ตามพญาครุฑได้ใช้ฤทธิ์อำนาจของตนเองเข้าช่วย นั่นก็คือ
แปลงร่างเป็นตัวไรเล็กๆ แล้วไต่ซ้ของงงล้อเล็ดลอดเข้าไปได้
โดยปลอดภัย!

แต่.....อีกนั่นแหละ ก่อนที่จะก๊อหน้าเข้าไปใกล้
กุดโหนดน้ำอมฤตได้ พญาครุฑแปลงก็ต้องผจญกับงูยักษ์สองตัวซึ่ง
กำลังฉกจวกแผ่แม่เบี้ย แล้วพ่นไฟพิษในปากออกมาเพื่อคุ้มครอง
รักษากุดโหนดน้ำอมฤตอยู่อย่างไม่ว่างปราศ คราวนี้พญาครุฑจึง
คืนร่างเดิม แล้วกระพือปีกทั้งสองชั้นอย่างสุดแรงเกิด.....บัดนี้นั้น
ก็ได้ทำให้เกิดพายุฝุ่นฟุ้งไปทั่วบริเวณ จนกระทั่งยังผลให้นัยน์ตา
ของงูยามทั้งสองตัวนั้นไม่สามารถจะมองเห็นสิ่งใดได้.....

ได้โอกาสแล้วเช่นนั้น พญาครุฑจึงโผบินขึ้นสู่ออกเขา
ด้วยความรวดเร็วประดุจสายฟ้าแลบ ครั้นแล้วก็ใช้กรงเล็บเท้าทั้ง
สองข้างอุ้มโอบกุดโหนดน้ำอมฤตหม้อนั้นบินตรงลงมายังนิวาส-
สถานของทวยเทพยอันเป็นที่คุมขังนางทิดผู้เป็นมารดาบังเกิดเกล้า
ของตนด้วย ณ ที่

ในชั่วขณะนั้น ข้าราชการโจรกรรมกุดโหนดน้ำอมฤตก็แพร่
สะพัดไปทั่วสรวงสวรรค์ชั้นฟ้า ยังความเคืองแค้นให้แก่ทวยเทพยดา
เป็นอย่างยิ่ง ครั้นแล้วก็มีกาติดตามและค้นหาตัวพญาครุฑกันเป็น
จำละหวั่น.....

แต่.....พญาครุฑได้บินไปจนถึงดินแดนของพวกเทพย
เสียแล้ว และแม้ว่าพระอินทร์ผู้เรืองฤทธิ์จะได้ใช้ วัชระ อันเป็น
อาวุธที่ไม่เคยพลาดจากการทำลายเป้าหมายเลย (จนทางวรรณคดี
ตั้งไว้ว่า อโมฆอาวุธ) วัชระนั้นก็ยังไม่ทำลายได้แต่เพียงเส้นขนเดียว

ของพญาครุฑเท่านั้น ทั้งนี้ก็เพราะพญาครุฑได้รับพร
ป้องกันตัวเป็นพิเศษในฐานะที่เป็นที่รักที่โปรดปรานของพระวิษณุผู้
เป็นเจ้า

ฝ่ายพญาครุฑราชบัลลังก์ เมื่อบินมาถึงถิ่นที่อยู่ของพวก
เทตย์แล้ว ก็นำเอาकुโตน้ำอมฤตนั้นไปมอบให้แก่บรรดาเทตย์
พี่น้องของตน ครั้นแล้วพวกเทตย์ก็ยอมปล่อยให้นางทิตีผู้มารดา
เป็นอิสระตามที่ได้สัญญาไว้

แต่.....ก่อนที่เหล่าเทตย์จะมีโอกาสดื่มน้ำอมฤตจากकुโตน้ำ
ได้ ก็ปรากฏว่า พวกเทพยดาตามมาทัน และได้เกิดการรบพุ่งกัน
เป็นการใหญ่ระหว่างกลุ่มอสูรหรือเทตย์ฝ่ายหนึ่ง กับกลุ่มเทวดา
อีกฝ่ายหนึ่ง จึงเรียกชื่อสงครามนี้ว่า เทวอสูรสงคราม ซึ่งอันที่
จริงแล้วทั้งสองฝ่ายก็เป็นพี่น้องร่วมมารดาเดียวกันนั่นเอง

ระหว่างที่ทั้งสองฝ่ายกำลังรบพุ่งกันอยู่นั้น พระอินทร์ได้
โอกาสจึงรีบอุ้มเอาकुโตน้ำอมฤตเหาะหนึ่งกลับสรวงสวรรค์ และ
ด้วยประการฉะนี้เอง พวกเทตย์จึงหมดโอกาสที่จะได้ลิ้มรสน้ำ
อมฤต ซึ่งก็ได้พลอยทำให้พวกเขาต้องเวียนเกิดเวียนตายอยู่ใน
มฤตยูโลกนี้ ไม่เป็นอมตะได้ เช่นทวยเทพยดาทั้งหลาย

ภายหลังที่ฝ่ายเทพยดาได้กลับคืนสู่สวรรค์ พร้อมด้วย
ชัยชนะในการทำสงครามแย่งน้ำอมฤตกับฝ่ายเทตย์แล้ว พวก
เทตย์ก็มีแต่ความเศร้าโศก เสียใจ อยากรู้ก็ตาม บรรยายากศ

โดยรอบตัวของพวกแทตซึกียังเต็มไปด้วยกลิ่นสุคนธ์อันหอมหวาน
ของน้ำอมฤต ครั้นตกเวลาโพล้เพล้แห่งสายฝนกาล บรรดา
เงี้ยวเงี้ยวของทั้งหลายก็พากันออกไปจับเหยื่อหาอาหารตามปกติ
ในการออกหาอาหารนั้น พวกงูก็ได้กลิ่นน้ำอมฤตที่ยังพุ่งอยู่ใน
บรรยากาศโดยรอบด้าน แต่น้ำอัสภรย์ที่กลืนนั้นไปจับกลุ่มตลบ
อบอวลที่มากที่สุดตามแถวยอดหญ้ากุสะ (หญ้าคา) อันเป็นที่
ที่พญาครุฑนำเอาคุณโชน้ำอมฤตไปวางไว้ในแทตยโลก บรรดา
เงี้ยวเงี้ยวทั้งหลายจึงมุ่งตรงไปยังที่วัดต้นหญ้ากุสะนั้น แล้วใช้
ลิ้นเลียใบหญ้ากุสะเหล่านั้น ซึ่งอันที่จริงก็หาได้น้ำอมฤตอะไร
เหลือมาแม้แต่น้อยไม่ จะมีก็แต่กลิ่นไอของน้ำอมฤตอันตลบอบ
อวลอยู่เท่านั้น

และโดยที่ใบหญ้ากุสะนั้นคมมาก เมื่อพวกงูใช้ลิ้น
เลียแผ่ลิ้นๆ อยู่ ความคมของใบหญ้าจึงทำให้ลิ้นของงู
ฉีกออกเป็นสองแฉกและนับตั้งแต่นั้นมา จึงปรากฏว่างูมี
ลิ้นสองแฉกดังที่เราเห็นกันอยู่ในทุกวันนี้

หมายเหตุ กุสะ เป็นชื่อของต้นหญ้าชนิดหนึ่ง ซึ่งพวกพราหมณ์
ใช้ประกอบพิธีบูชาญและพิธีอื่นๆ ในศาสนาฮินดู
ซึ่งก็ตรงกับต้นหญ้าคาของไทยเรานั่นเอง

มีบ้านบ้านหนึ่งอยู่แขวงลาดยาว เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร หน้าบ้านติดถนนใหญ่ อีกสามด้านติดกับเพื่อนบ้าน รอบ ๆ บริเวณปลูกไม้ยืนต้น ไม้ล้มลุก ไม้ประดับ หน้าอาคารมีสนามเล็ก ๆ ด้านหลังมีบ่อน้ำ มีเล้าไก่ และมีแปลงผักปลูกขิง ข่า ตะไคร้ พริก โหระพา กะเพรา และพืชผักสวนครัวตามฤดูกาล

พ่อบ้านมีอาชีพเป็นครู ส่วนแม่บ้านเป็นพนักงานขายของ อยู่ในร้านค้าแห่งหนึ่ง ทั้งคู่ต้องช่วยกันหารายได้ และออกจากบ้านไปทุก ๆ วัน ครอบครัวนี้นอกจากพ่อแม่แล้ว ยังมีลูกอีก ๕ คน มีหญิงสูงอายุที่อยู่กับครอบครัวนี้มานาน เป็นคนคอยดูแลลูกคนเล็กซึ่งมีอายุเพียงสองขวบ และมีหญิงกลางคนเป็นแม่ครัวซักเสื้อผ้า และดูแลบ้านในเวลากลางวัน

ในบรรดาลูกทั้งห้าคนนั้น สี่คนอยู่ในวัยเรียน คนที่สี่ชื่อ เพ็ญ หรือผู้ที่ใคร ๆ ชอบเรียกว่า เพนกวิน ทั้งนี้เพราะเมื่อเล็ก ๆ

ชอบทำหลังโกง เดินเตาะเตาะ แม่เมื่อเติบโตขึ้นมา ก็เป็นเด็กที่มีรูปร่างสมบูรณ์ เชื่องช้าไม่คล่องแคล่วปราดเปรียวเหมือนเด็กทั่วๆ ไป เจ้าตัวก็จะพอใจกับชื่อเรียกเล่น ๆ นี้

ทุก ๆ เช้าพ่อแม่จะรีบตื่นด้วยความกระวีกะวาด พอลงสนามเพื่อดูแลเล้าไก่ สวนครัว ต้นไม้ และคอยถวายอาหารบิณฑบาตแด่พระสงฆ์ ซึ่งออกไปรดสัจว์ผ่านมาทางหน้าบ้าน แม่เข้ครัวช่วยประกอบอาหารเช้า ลูก ๆ ก็จะปล่อยให้สบายตีนนอนเองเฉพะน้องคนเล็ก นอกจากนั้นจะต้องพลอยตื่นเช้าตามพ่อแม่ไปด้วย ตื่นแล้วพี่ชายก็ต้องลงไปช่วยพ่อ พี่สาวช่วยปัดกวาดบ้าน ทุกคนต่างทำงานประจำกันพักหนึ่งตามที่พ่อแม่กำหนดให้

เพนกวินเป็นเด็กที่ี้อึดอดกว่าเพื่อน มีความสบายในที่นอนไม่ยอมลุกง่าย ๆ เหมือนพี่ ๆ เนื่องจากเพนกวินยังเล็ก จึงยังไม่ได้รับมอบหมายให้ทำงานประจำ นอกจากกิจวัตรอันเป็นส่วนตัว พ่อแม่จะกวาดขันให้ทำให้เรียบร้อย ส่วนงานอันเป็นส่วนรวมบางครั้งบางคราว พ่อแม่และพี่คนเลี้ยงน้อง คนครัวก็เรียกเพนกวินไปช่วยบ้าง เช่น ช่วยตักบาตร เก็บใบไม้ เติมน้ำให้ไก่ หรือยกจานชามซ้อนซ้อน เป็นต้น

ก่อนออกจากบ้าน แม่จะต้องถือโอกาสไปดูห้องนอนของลูก ๆ ทุกวัน วันไหนสายเพนกวินตื่นแล้วก็รีบขมิ้นเข้าห้อง

น้ำ แต่งตัวและเตรียมรับประทานอาหารเช้าไปโรงเรียน หมอน
และที่นอนยังบุ่มเป็นรอยคนนอนอยู่ บางคราวผ้าห่มยังไม่ได้พับ
กองกองขยุกขยิกอยู่ตามเดิม เพนกวิ้นจะถูกแม่เรียกไปฟังคำสั่ง
ของแม่ ไม่เพียงแต่ถูกอบรมแต่เช้าเท่านั้น ยังถูกบังคับให้ทำ
ให้เรียบร้อยอีกด้วย

แม่ชอบบอกเพนกวินว่า เสื้อผ้าของตัว ตัวไม่ดูแลรักษา จะให้ใครมาทำให้ มีคนซักรีดให้ก็เป็นบุญอยู่แล้ว หมอนที่นอน และผ้าห่ม ตื่นแล้วก็ต้องเก็บให้เรียบร้อย ไม่ใช่ทาร์ก ไม่ใช่ไก่ เย็นลงจะได้กระโดดขึ้นคอน และเข้ากระโถตลง ร้อยวันพันปีก็ คงอยู่กับดินกับทราย เป็นไก่อยู่อย่างนั้น

ตอนเย็น เมื่อพ่อแม่กลับจากงาน ลูก ๆ กลับจากโรงเรียนแล้ว พ่อแม่และพี่ ๆ ก็ช่วยกันทำงานบ้านอีก เพนกวินถ้าไม่เล่นกับน้องในสนาม ก็มักจะถูกรังให้นั่งทำการบ้านที่ครูให้มา เพราะเพนกวินทำงานช้า ถ้าไม่มีคนคอยเตือน บางวันก็ต้องทำในตอนกลางคืนเหมือนพี่ ๆ ทำไปง่วงไปเป็นที่รำคาญของคนอื่น

เย็นวันหนึ่งเพนกวินเล่นเพลลิน จนลืมนี่ว่ามีกำบ้าน
ทั้งเลขคณิต คัดไทย และอ่านหนังสืออีกหนึ่งบท ฉะนั้นกว่าจะ
ได้ทำก็ต้องเป็นเวลาลงอาหารแล้ว ถ้าขึ้นทำคนเดียวกว่าจะเสร็จ
ก็คงตึกแน่ เพนกวินจึงแอบกระซิบให้พี่สาวช่วยคิดเลขให้ ทั่ว

จะได้คัดไทยก่อน แล้วคอยลอกเลขจากพี่สาว ความที่สงสารว่าน้องจะต้องอยู่ถึงสามสี่ทุ่ม พี่สาวจึงยอมทำให้เพนกวิ้นลอก พอติดกับพ่อโผล่เข้ามา เพื่อเตือนให้เพนกวิ้นไปสวดมนต์ก่อนนอนอันเป็นกิจวัตร พ่อพบเพนกวิ้นกำลังลอกเลขการบ้านอยู่ ทั้งพี่สาวและเพนกวิ้นเลยเคราะห์ร้าย

พ่อถือว่าหน้าที่ของคนไหน คนนั้นจะต้องทำหน้าที่ของตน จะต้องปฏิบัติด้วยตนเองและด้วยความมานะอดทน หากเกินกำลังความคิดความสามารถของตนนั้นแหละ จึงจะไหว้วานให้คนอื่นช่วย เด็กทุกคนต้องฝึกหัดอย่างนี้จึงจะเป็นคนซื่อสัตย์ต่อตนเอง มีความรับผิดชอบ และโตขึ้นจะได้เอาตัวรอด พี่สาวพลอยถูกกินแฉว่าส่งเสริมให้น้องประพฤติทุจริต และร่วมกันทำการไม่สุจริตต่อครู พ่อบอกว่าเด็กที่ร้ออันเป็นคนไม่ซื่อตรง แม้แต่เล็ก ๆ น้อย ๆ ขึ้นทำอยู่เรื่อย ๆ โดยไม่มีใครตักเตือนหรือแก้ไข เติบโตขึ้นกลายเป็นคนทุจริตคิดมิชอบได้ง่าย

โดยปกติครอบครัวนี้รับประทานอาหารเช้าและเย็นพร้อม ๆ กัน นอกจากน้องคนเล็ก ซึ่งคนเลี้ยงแยกไปดูแลต่างหาก โดยเฉพาะเวลาอาหารเย็นเป็นเวลาสนทนากันด้วยความสบายใจ พ่อชอบซักถามเรื่องความเป็นไปที่โรงเรียน นอกจากการเรียนอันเป็นหน้าที่ของแต่ละคนแล้ว พ่อชอบถามถึงงานพิเศษที่ครูให้ช่วยทำ พี่บางคนบอกว่า ครูให้ช่วยจัดโต๊ะ ม้านั่ง โต๊ะครู บางคนก็บอกว่า ช่วยทำความสะอาดห้อง ช่วยลบกระดานดำ พี่สาวบอกว่าเป็น

เจ้าหน้าที่ช่วยครูในห้องสมุด พ่อได้ฟังว่าลูกได้ทำงานเพื่อส่วนรวม พ่อก็พอใจ เพราะที่บ้าน พ่อก็หัดให้ลูก ๆ ได้รู้จักทำหน้าที่ของตน และหน้าที่ต่อบ้านอันเป็นส่วนรวมอีกด้วย

ในการสนทนากันเช่นนี้ คำวันหนึ่ง เพนกวินบอกพ่อว่า วันนี้เพนกวินกับเพื่อนได้ช่วยกันเก็บเศษ กระดาษ และถุงพลาสติก ซึ่งมีอยู่เกลื่อนสนาม พ่อบอกว่า “ดีแล้วลูก” พี่สาวได้ยินพ่อพูดเช่นนั้นก็บอกพ่อว่า “ไม่ใช่ทำเองหรอกพ่อ เพนกวินและเพื่อนๆ ส่งเสียงเอะอะในห้องอาหาร เป็นการผีนระเบียบข้อบังคับ ครูเลยทำโทษให้ช่วยกันเก็บกระดาษเกือบครึ่งชั่วโมงจึงจะเสร็จ พ่อพ่อได้ฟังเช่นนั้นพ่อบ่นกับแม่ว่า ครูไม่ควรใช้งานเป็นเครื่องมือทำโทษเด็ก โทษต้องเป็นโทษ การใช้เด็กให้ทำงานโดยถือว่าเป็นการทำโทษ เด็กก็เกลียดงาน”

พ่อพยายามอบรมลูกตลอด เวลาว่างาน เป็น สิ่ง มี เกียรติ ทุกคนมีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติ จะต้องรับผิดชอบ จะแบ่งชั้นวรรณะของคนโดยถืออาชีพของคนไม่ได้ เพราะพ่อมีความคิดเช่นนี้ วันหนึ่งเพนกวิน จึงถูกพ่อทำโทษตีด้วยไม้เรียว

เพนกวินยังจำเหตุการณ์ได้ดี และจะจดจำไปจนวันตาย วันนั้นเป็นเวลาตอนเย็น น้องวิ่งเล่นอยู่บนถนนในบ้าน คนเลี้ยงพูดกับน้องว่า “อย่าวิ่งลูก จะหกล้ม” ดังได้กล่าวแล้วว่าคนเลี้ยงเป็นหญิงสูงอายุอยู่กับครอบครัวนี้มานาน เหมือนกับญาติคนหนึ่ง

เลี้ยงเด็ก ๆ มาทุก ๆ คน แม้แต่เพนกวิ้น ความสนิทสนมและความรักความเอ็นดูเด็ก บางคราวจึงพูดกับเด็กว่า “อย่าชิลูก” “มานี่ชิลูก” “กินเสีลูก” ฯลฯ วันนั้น เพนกวิ้นพูดกับคนเลี้ยงเด็กว่า “เอ๊ว ลูกของตัวเมื่อไร ตัวเป็นคนใช้ต่างหาก” พอพ่อได้ยินเช่นนั้นโกรธมาก ไม่ให้อภัยเพนกวิ้นในความผิดครั้งนี้เลย

พ่อสอนเพนกวิ้นว่า สมัยนี้ไม่มีไพร่ ไม่มีผู้ดี ไม่มีคนใช้ ไม่มีนายแล้ว คนที่อยู่ในสถานที่เดียวกันทุกคนก็เป็นสมาชิกของสังคมเดียวกัน หากจะแบ่งแยกกันก็แบ่งแยกตามหน้าที่การงาน และตามความสัมพันธ์ของสมาชิก สังคมใหญ่ที่สุดของเพนกวิ้นก็คือประเทศไทย มีตำรวจ ทหาร ข้าราชการ ชาวนา ชาวไร่ พ่อค้า บัณฑิตไปรษณีย์ กรรมกร นายแพทย์ นักเรียน และคนประกอบอาชีพอื่น ๆ อีกเป็นอันมาก สังคมนี้มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข สังคมของเพนกวิ้นที่รองลงมาอาจเป็นโรงเรียน สมาชิกของสังคมคือครูใหญ่ ครูประจำชั้น นักเรียน ภารโรง แม่ครัว และบางแห่งก็มีคนขับรถ มีนางพยาบาล มีครูใหญ่เป็นผู้นำ ห้องเรียนก็เป็นสังคมขนาดย่อมลงมาอีก มีครูประจำชั้นมีนักเรียนเป็นสมาชิกของสังคม มีครูประจำชั้นเป็นประธาน สังคมเล็กที่สุดของเพนกวิ้นก็คือบ้านของเพนกวิ้นนั่นเอง มีสมาชิกของสังคมคือ พ่อ แม่ พี่ น้อง คนเลี้ยงเด็ก คนทำครัว และตัวเพนกวิ้นเอง สังคมนี้มีพ่อเป็นหัวหน้า

พอชี้ให้เห็นว่า ถ้าเปรียบเทียบสังคมขนาดเล็ก กับสังคม
ขนาดใหญ่ที่สุด บ้านของเพนกวิ้นนี้ก็ประเทศขนาดเล็กของ
เพนกวิ้น

อาณาจักรของเพนกวิ้น มีรัฐบาลเป็นอาณาเขต
อาณาจักรของเพนกวิ้น มีพลเมือง ๕ คน
อาณาจักรของเพนกวิ้น เป็นอิสระเสรี
อาณาจักรของเพนกวิ้น มีระเบียบประเพณี
มีมาตรการอบรมพลเมืองให้มีคุณธรรม
มีศีลธรรม มีระเบียบ มีวินัย
อาณาจักรของเพนกวิ้น มีการประกอบอาชีพ
อาณาจักรของเพนกวิ้นพยายามอบรมคน
ให้รู้จักหน้าที่ ด้วยความรับผิดชอบ

พ่อบอกว่า พยายามปฏิบัติตนให้เป็นคนที่ดีของ
อาณาจักรนี้ได้แล้ว โตขึ้นจะเป็นนักเรียนที่ดีของโรงเรียน
และเป็นพลเมืองดีของประเทศ.

“แม่จ๊ะ พรุ่งนี้วันเด็กแล้วนะ แม่จะบริจาคเงินให้
มูลนิธิช่วยคนพิการสักเท่าไรดี”

“ก่อนหน้านี้เราเคยบริจาค ๑,๐๐๐ บาท แต่ปีนี้แม่คิดว่าจะ
แบ่งไปบริจาคสี่แห่งกะพ่อ”

“อ้าวทำไมล่ะ”

“อ้อพ่อคงยังไม่รู้ เดียวนี้โรงเรียนที่สอนเด็ก ๆ พิกัด
มีมากขึ้นกว่าเดิมที่มีแต่โรงเรียนสอนเด็กตาบอดและหูหนวกแล้ว
นะกะ”

“มีอะไรบ้างล่ะ”

“เท่าที่ทราบมาจากเพื่อนที่เขาทำงานเกี่ยวกับการให้การ

ศึกษาแก่เด็กที่เกิดมาอาภัพไม่เท่าเทียมกับเด็กอื่น ๆ ในด้านร่างกาย นอกจากตบอดกับหูหนวกแขนขาพิการแล้ว ก็มีโรงเรียนสอนเด็กที่สติปัญญาอ่อนด้วยค่ะ สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ พระราชทานชื่อโรงเรียนเสียเพราะเขี้ยวค่ะ”

“ขออะไรจ๊ะ”

“ชื่อโรงเรียนปัญญาภูมิกรณะ อยู่แถวประจักษ์วาทน์ ๑ คลองประปา บางชื่อ นี่ละค่ะ ที่แม่อยากไปบริจาคเพิ่มเป็นแห่งที่สี่เพื่อผลบุญจะได้ส่งให้ลูก ๆ ของเราแคล้วคลาดจากความพิการต่าง ๆ นี่ได้ และเด็ก ๆ เหล่านั้นก็จะได้ของกินของใช้เพิ่มขึ้นจากที่มูลนิธิได้มอบอ้อมเลี้ยงดูอยู่แล้ว”

“โอ พ่อทราบมาว่ารัฐท่านก็ช่วยเหลือเด็กเหล่านี้อยู่เหมือนกันนะ และขณะนี้ทางกระทรวงศึกษาธิการกำลังถือเป็นนโยบายที่จะเร่งส่งเสริมให้เด็ก ๆ เหล่านี้ได้มีที่เรียน ได้มีโอกาสเข้าเรียนได้มากขึ้น และได้ความรู้เพื่อดำรงชีวิตเมื่อจบออกไปแล้วได้ด้วย”

“ใช่ค่ะพ่อ กระทรวงศึกษาธิการมีโรงเรียนประเภทนี้ โดย
ใช้งบประมาณแผ่นดินจัดตั้งขึ้นหลายแห่งแล้วค่ะ เท่าที่รู้มา โรง
เรียนสอนคนหูหนวกมีแล้วที่ขอนแก่น ตาก และสงขลา แต่
อย่างไรก็ตาม มูลนิธิก็ยังตามช่วยอยู่ค่ะ ค่ะคะทั้งมูลนิธิทั้ง
กระทรวงศึกษาธิการ เห็นความสำคัญในการให้เด็ก ๆ เหล่านี้ได้
เรียน และได้ประโยชน์ติดตัวออกไปประกอบอาชีพได้ด้วย ไม่

เป็นภาระแก่พ่อแม่แน่นอน”

“พ่อว่า เด็กก็จะได้ผลทางใจด้วย เพราะรู้ว่าตัวเองเป็น
ที่พึ่งแห่งตนได้”

“ใช่ค่ะพ่อ คนหูหนวกนั้นดูภายนอกแล้วไม่ทำให้ผู้เห็น
สะอึกใจให้ความสงสาร เมตตา เพราะร่างกายแขนขาของแกยัง
คืออยู่ ถ้าสมองดีไม่พิการหรือเสื่อมด้วยก็เรียนอะไรได้เร็ว จำแม่น
มีสมาธิเวลาทำงาน”

“แน่ละ ก็หูไม่ได้ยิน พูดยังไม่ได้ก็ต้องมีสมาธิดีกว่าคนดี
ที่มีหูคอยกางหาเรื่อง และปากก็คอยอยากจะพูดว่าคนอื่นเขาอยู่
เรื่อย”

“แหม พ่อปากจัด คนที่เขาใช้หู ใช้ปากให้เป็นประโยชน์
ก็มีถมไป”

“เปล่า พ่อว่าถึงการเปรียบเทียบต่างหากละ เอาละเล่า
เรื่องที่รัฐบาลท่านทำให้คนพิการได้รับความเสมอภาคผ่านทางกระ
ทรวงศึกษาต่อดีกว่า ชักสนใจ”

“ถ้าสนใจก็เพิ่มเงินบริจาคก็ดีนะคะ”

“เออ ถ้าสนใจเพิ่มก็เพิ่ม เพราะนานที่ปีหนึ่งที่เราจะบริจาค
ถ้าทำอะไรให้เป็นประโยชน์ได้พ่อก็อยากทำ”

“สำหรับเด็กพิการทางหูนี้ค่ะ ขณะนี้เขาเริ่มโครงการ
สอนเด็กหูตึงยังไม่หนวกทีเดียวให้เรียนโดยวิธีฝึกพูด พอใช้เครื่อง

ช่วยฟังได้ดี พอฟังคนอื่นพูดรู้เรื่อง ใช้อ่านริมฝีปากคนที่พูดด้วย บ้างได้แล้ว ก็ส่งเรียนร่วมกับเด็กหูตึงในชั้นธรรมดาๆ ได้ ขณะนี้ ทำอยู่ที่โรงเรียนพญาไทค่ะ”

“เอ เด็กดีไม่ล้อเลียนเด็กพิการเหล่านี้หรือจ๊ะแม่”

“ก็มีบ้างค่ะ ตามธรรมดาเด็ก แต่เด็กพิการเหล่านี้จะได้รับการฝึกให้ออกทนและพยายามเข้ากับคนอื่นให้ได้ ครูประจำชั้น หรือครูผู้สอนก็มีส่วนช่วยค่ะ”

“พ่อว่า ครูทุกคนแหละต้องช่วยกันให้กำลังใจเด็ก และคอยช่วยกันแนะนำเด็กดีให้เข้าใจและเห็นใจเพื่อนพิการให้เข้าร่วมกับพวกตัวได้ด้วย”

“เนาะ ยายไก่อ่มาแล้ว ห้องยายไก่อ่เขาก็มียเด็กหูตึงเรียนร่วมกับเขาค่ะ พ่อลองสัมภาษณ์ลูกศิษย์ค่ะ”

“ไก่อ่ กลับแล้วหรือลูก”

“ค่ะพ่อ สวัสดิ์ค่ะแม่ สวัสดิ์ค่ะพ่อ”

“สวัสดิ์ลูก พ่อกำลังคุยถึงเรื่องเพื่อนพิเศษของลูกอยู่ที่เดียวล่ะ”

“ใครคะ เพื่อนพิเศษของไก่อ่”

“ก็ นภาพรณ เกษมณี เด็กหูตึงที่ลูกเคยเล่าให้แม่ฟังไว้ล่ะลูก”

“อ้อ คุณพ่อเรียกเพื่อนพิเศษลูกเลยงะค่ะ ไม่เห็นเขา

พิเศษอะไรเลยนี่กะ เขาก็เรียนได้เหมือนคนอื่น พุดเล่นสนุกกับ
ทุกๆ คน แถมเรียนเก่งกว่าพวกเราบางคนเสียอีก”

“นั่นแหละคุณพ่อถึงได้ว่า เพื่อนพิเศษไงล่ะลูก เขาพิการ
แต่เขายังขยันอดทน ทำตัวเข้ากับคนอื่นได้ ไม่คิดว่าความพิการ
ของตนเป็นปมด้อย แต่กลับพยายามทำตัวให้เป็นประโยชน์แก่ตน
เอง แก่พ่อแม่และแก่ครอบครัวได้ นั่นนะน่ารักนะลูก”

“ค่ะ คุณแม่ แต่ลูกก็น่ารักใช่ไหมคะ”

“ใช่จ้ะ ลูกขยันเรียน ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน รู้หน้าที่ ไม่
เคยต้องเตือน มีมารยาท บ้าบอคนเลี้ยงลูกยังชมว่าไม่เคยเห็นเด็ก
น่ารักและว่าง่ายเหมือนลูก”

“เอ้า ชมนกันใหญ่ เตี่ยยายไก่อลอยตามลม”

“ไม่หรอกค่ะพ่อ แม่ชมลูกทีหนึ่ง ลูกก็ตั้งใจทำให้ดีขึ้น
อีกเรื่อยๆ ค่ะ ไม่ลอยหรอกค่ะ ไก่อยากอยู่กับพ่อกับแม่นานๆ”

“เฮลละ ไม่ต้องประจบ ไปล้างมือแล้วกินกล้วยน้ำว้า
ของโปรดเสียก่อน”

“ค่ะ คุณแม่”

“ว่าไงคะพ่อ จะบริจาคเพิ่มเป็นเท่าไร”

“ตามใจแม่ สักแห่งละ ๓๐๐ คงไม่น้อย สีแห่ง ๑,๒๐๐
กำลังดีตามอัธภาพของเรานะแม่”

“ค่ะ แม่ก็คิดไว้อย่างนั้น แต่แหมอยากคุยต่อเรื่องการให้
ความเสมอภาคแก่เด็กพิการอีกหน่อยค่ะ พ่ออยากฟังไหมคะ”

“ตามที่แม่บอกนั้นก็แสดงว่า เขาต้องมีนิกมให้พวกนี้อยู่ มีหมอมืออนามัยไปช่วยดูแลรักษา และสะกิดการแพร่โรคด้วยใช่ไหมจ๊ะ”

“ใช่ค่ะ เริ่มต้นก็เป็นโรงเรียนของมูลนิธิหรือของกรมอนามัย ดำเนินการสอนพอให้เด็ก ๆ เหล่านี้มีความรู้พอช่วยตัวเองในการประกอบอาชีพได้บ้าง แต่เดี๋ยวนีักรมสามัญศึกษาก็กำลังได้รับความเข้าใจจากฝ่ายจัดสรรงบประมาณดีค่ะ พอที่จะเข้าช่วยแบ่งเบาภาระให้แก่มูลนิธิหรือหน่วยงานอื่นที่ไม่มีงบประมาณสำหรับสร้างโรงเรียนหรือดำเนินการสอนได้บ้างแล้ว”

“ทำไม แม่รู้ละเอียดเหลือเกิน”

“อ้าว คุณลืมไปแล้วว่าแม่ทำงานงบประมาณเกี่ยวกับกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษาอยู่นะคะ ก็ต้องรู้หน่อยละ”

“อ้อ จริงซี ลืมไปจ๊ะ ขอโทษที่นักคิดงบประมาณหย่ายรู้รอกนะว่าแก้ตัดมากกว่าแก้ไข”

“ไม่ค่ะ งบนั้นน่าให้มากกว่าน่าตัดค่ะ จะฟังต่อไหมคะ”

“ฟังจ้ะ ฟัง เชิญบรรยายต่อได้เลย”

“นอกจากช่วยเด็กที่เรียนในโรงเรียนได้แล้ว ยังมีการช่วยสอนเด็กตามโรงพยาบาลอีกด้วย คุณเหมือนจะมีอยู่สองโรงพยาบาลศิริราชกับจุฬา ที่รู้จักเพราะเราไปคำนวณครูของกองนี้เขาว่า ครูคนหนึ่งสอนเด็ก ๔ คน สบายมากเกินไปค่ะ”

“อ้าว ก็จริงที่ครูหนึ่งคนสอนเด็กสี่คน สบายจริง ๆ”

“ไม่ใช่ค่ะ เราไม่รู้ว่าครูของที่นี่เขาไปสอนเด็กเจ็บป่วยตามโรงพยาบาล ไปช่วยสอนเด็กพิการเหล่านี้ในโรงเรียนของมูลนิธิที่เป็นโรงเรียนราชภัฏบ้าง ในโรงเรียนประถม มัธยม ร่วมกับเด็กปกติบ้าง เช่นเด็กหูตึงที่พญาไท เด็กตาบอดในโรงเรียนมัธยมตั้งหลายโรงเรียนและยังแถมช่วยสอนอยู่ตามโรงพยาบาลอีกนี่แหละค่ะ นักตังงบประมาณเลยเห็นใจไม่ค่อยอยากตัดหрокค่ะ แต่ก็ต้องแล้วแต่นโยบายการใช้จ่ายเงินของรัฐบาลด้วยนะคะ นักงบประมาณก็ต้องสนองนโยบายเหมือนกัน”

“จริง พ่อว่ารัฐบาลท่านทำคุณนะที่ช่วยให้เด็กเหล่านี้ได้รับการศึกษา จะได้เป็นพลเมืองดีของชาติ ไม่ทำให้เกิดความยุ่งยากแก่พ่อแม่ เพื่อนบ้าน เพราะเขามีโอกาสเช่นเด็กอื่น ๆ”

“ค่ะ ตกลงบริจาค ๑,๒๐๐ ใช่ไหมค่ะ”

“ตกลงเอาไปบริจาควันเด็ก เอาขายไก่ไปด้วย แกจะได้เห็นเด็ก ๆ นำสงสารเหล่านั้น แล้วรู้จักคิดช่วยผู้อื่นตั้งแต่เด็ก ๆ”

“ค่ะ จะให้แกหาของเล่นที่เลิกเล่นแล้วหรืออยากให้เด็กเหล่านั้นไปด้วยค่ะ”

บ่อสมหวัง

ก้อ สวัสดิ์พาณิชย์....

“ดีกว่าปล่อยให้มันวิ่งเล่นเฉย ๆ น้า แม่บุญมี”
ทิดพรหมบอกกับภรรยา “ถ้ามันเบื่อเมื่อไรมันก็คงเล็ก
ไปเอง”

“โอ้ออย่างอื่นฉันไม่เป็นห่วงเท่าไรหรอก” แม่บุญมีออก
ความเห็น “ฉันกลัวมันจะพลาดพลั้งทำให้ตัวเองบาดเจ็บ ตัวมัน
ก็ยังไม่โต แยกเสียมยังไม่ไหว มันจะไปชดช้อยได้ยังไง”

“ฉันก็ไม่ได้พูดว่ามันจะชดได้ มันอยากชดฉันก็ให้มันชด
ลองดู สองสามวันมันก็เล็กไปเองถ้ามันรู้ว่าชดไม่ไหว หาข้าวมา
กินก็ดีกว่า” ทิดพรหมออกคำสั่ง

“รอเดี๋ยวนะ ฉันจะไปบอกเจ้าเด็กสองคนนั้นหยุดชดช้อย
ของมันมาช่วยกันทำงานเสียก่อน”

ในตอนรับประทานอาหาร ทิดพรหมถามลูกชายและลูก

วันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ๒๕๒๐ ❀ ๑๐๑ ❀

สาวว่าชู้บ่อได้ลืกละไ้ไหนแล้ว เด็กทั้งสองเล่าด้วยความตื่นเต้นว่า
ชู้ได้ลืกละไ้แล้ว สมหวังยืนยันว่าลืกละไ้ของเขาสองเอง แต่
สมบุญซึ่งเป็นน้องบอกว่าลืกละไ้ของสมบุญเท่านั้น ทิตพรหมา
มองคูลูกอย่างขบขัน สมหวังอายุ ๑๑ ขวบ ส่วนสมบุญอายุ ๙
ขวบ สมหวังเป็นเด็กผอมเกร็ง ถึงแม้จะสูงกว่าน้องสาวบ้างก็ดู
ตัวจะเล็กกว่า เพราะสมบุญเป็นเด็กร่างใหญ่ มีเนื้อหนังมาก
กว่าสมหวังตั้งเยอะ

เรื่องการชู้บ่อของสมหวังกับสมบุญมิได้เป็นที่สนใจของ
ครอบครัวทิตพรหมาแต่เพียงครอบครัวเดียวเท่านั้น คนในบ้าน
บ่อรู้เรื่องกันหมด บางคนก็กล่าวว่าทิตพรหมาคิดจะชู้เองแต่
กลัวชู้ไม่ไหวจึงแกล้งพูดว่าลูกของตนคิดชู้ขึ้นเองตามประสา
เด็ก หลายคนออกความเห็นว่ทิตพรหมาสติไม่ดีที่ปล่อยให้ลูกชู้
บ่อในสวนหลังบ้าน ทุกคนในบ้านบ่อรู้ดีว่ไม่มีใครชู้บ่อในบ้าน
บ่อได้สำเร็จ ชาวบ้านบ่อมักล้อเลียนชื่อหมู่บ้านของตนว่ “บ้าน
บ่มีบ่อ” บางคนก็เรียกว่ “บ้านบ่อบ่มีบ่อ” บางคนก็เรียกให้
ใกล้กับความจริงว่ “บ้านบ่อ ๑๐ เส้น”

บ้านบ่อเป็นหมู่บ้านขนาดเล็กในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ไม่ทราบว่ใครเป็นคนตั้งชื่อหมู่บ้านนี้ คนตั้งชื่อคงมีอารมณ์ขัน
มากพอใช้ เพราะทั้งหมู่บ้านไม่มีบ่อแม้แต่บ่อเดียว บ่อน้ำที่ใกล้

หมู่บ้านมากที่สุดอยู่ห่างออกไปประมาณ ๑๐ เส้น ชาวบ้านต้องพากันเดินไปหาบน้ำจากบ่อน้ำในบริเวณนี้มาดื่มมาใช้เป็นประจำ ในหน้าฝนภาระเรื่องการหาบน้ำของชาวบ้านลดน้อยลงไปหน่อย แต่พอถึงหน้าแล้งชาวบ้านต้องเสียเวลาและกำลังงานเพื่อการนี้อย่างมากมาย

สมหวังกับสมบุญต้องรับภาระหาบน้ำมาใช้ที่บ้านเหมือนกับเด็กอื่นในหมู่บ้านลำพังเด็กสองคนย่อมหาบน้ำไม่ได้มากนัก พ่อและแม่ของเด็กต้องรับภาระช่วยเหลือด้วยจึงมีน้ำพอกินพอใช้ สมหวังชอบตามพ่อเสมอว่าทำไมถึงไม่ขุดบ่อที่บ้าน พ่อกับแม่จะได้ไม่ต้องทนเหนื่อยยากไปหาบน้ำไกลๆ พ่อเคยชี้แจงให้ฟังว่าที่บ้านบ่อไม่มีน้ำได้กิน เคยมีคนลองขุดบ่อดูแล้ว ขุดลงไปก็ไม่มีน้ำ สมหวังเที่ยวถามผู้ใหญ่หลายคนว่าใครเคยขุดบ่อดูบ้าง คำตอบที่ได้รับก็คือ “ข้าไม่รู้ว่าใครเคยขุด แต่เขาขุดกันแล้วไม่พบน้ำ เขาก็เลิกขุด” คำตอบแบบนี้ทำให้สมหวังอยากรู้มากขึ้นว่าใครเคยขุดบ่อจริง ๆ บ้าง เมื่อมีคนเล่าให้ฟังว่าท่านสมภารเคยระดมชาวบ้านขุดบ่อที่วัดมาแล้วครั้งหนึ่ง สมหวังก็เข้าไปถามท่านดู ท่านเล่าให้ฟังย่อ ๆ ว่าท่านเคยชวนชาวบ้านขุดบ่อในวัดเมื่อหลายปีมาแล้ว แต่ชาวบ้านเขาไม่ยอมขุดเพราะเขาเชื่อว่าไม่มีน้ำ พอขุดลงไปได้สองวาเศษ ๆ ชาวบ้านก็เลิกขุดเพราะเขาแน่ใจว่าถึงขุดลึก

กว่านั้นก็คงไม่พบน้ำ สมหวังไม่ทราบว่ายาวนานแค่ไหน เขาได้ยินผู้ใหญ่บ่นกันว่าบ่อน้ำที่ไช้กันอยู่ทุกวันนี้ลึกลงไปทุกที ปีนี้ต้องขุดต่อจนลึกถึงหัววาแล้วจึงมีน้ำพอไช้กันทั้งหมู่บ้าน สมหวังสงสัยว่าทำไมพี่บ้าน้ำอาของเขาไม่ขุดบ่อในหมู่บ้านให้ลึกถึงหัววา ถ้าขุดให้ลึกถึงขนาดนั้นเขาอาจพบตาน้ำในหมู่บ้านก็ได้

ทิตพรหมานุญาตให้ลูกชายชูป่อน้ำในสวนหลังบ้านอย่าง
อารมณ์ดี วันนั้นเขาพาลูกไปซื้อที่และช่วยกันวัดขนาดของปากบ่อ
เสร็จสรรพ ดังนั้นการที่ชาวบ้านบางคนพูดว่าทิตพรหมารู้เห็นเป็น
ใจกับการชูป่อของสมหวังก็มีมูลความจริงอยู่ไม่น้อย สมหวังกับ
สมบุญช่วยกันชูป่อตั้งหลายวัน แม้บุญมีจึงทราบเรื่องเมื่อจะขอ
ร้องให้สามียุติการชูป่อของลูกทิตพรหมกลับไม่เห็นด้วย แม่
สมบุญรู้จักนิสัยของสามีดี เมื่อเจรจาไม่สำเร็จในตอนต้น ถ้าพูด
ต่ออีกหลาย ๆ ครั้งทิตพรหมาก็จะเปลี่ยนใจในภายหลัง

แม่บุญมีมีเหตุผลพิเศษที่อยากให้ลูกของตนเลิกชดบ่อน้ำ
สำหรับเรื่องอันตรายที่เกิดจากอุบัติเหตุ นั้นแม่บุญมีไม่ค่อยเป็นห่วง
นัก เด็กทั้งสองก็เหมือนกับลูกชาวบ้านอื่นๆ คือเริ่มทำงานเป็น
ตั้งแต่เดินได้ เคยใช้มีดใช้เสียมมาตั้งแต่เล็ก ๆ โคนของมีคมบาด
มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แต่แม่บุญมีก็ไม่มีเหตุผลอื่นจะมาอ้างเพื่อ
ขอร้องให้สามีสั่งยุติโครงการอันน่าขบขันนี้ เหตุผลที่แท้จริงก็คือ
แม่บุญมีอายุชวบ้าน หมู่นี้เพื่อนบ้านชักพุดถึงการชดบ่อของ

สองพี่น้องนั้นมากขึ้น เสียงพูดที่ได้ฟังก็ดูจะไม่เป็นมงคลนัก ทิตพรหมาเองก็รู้ดีว่าแม่บุญมืออยากให้ลูกเลิกชู้บ่อเพราะอะไร แต่เขาก็แกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ต่อไป

ในระยะที่บ่อของสมหวังลึกลงบ้างเล็กน้อย เด็กในหมู่บ้านชอบบ่อนี้มากเป็นพิเศษเพราะใช้เป็นที่เล่นซ่อนหาได้อย่างดี บางคนก็ใช้เป็นส้วมชั่วคราวไปในตัวด้วย ถึงแม้สมหวังจะถูกแกล้งหรือถูกล้อเลียนเขาก็หาทางป้องกันได้ดีพอสมควร บางทีเขากลับนึกสนุกที่จะได้แกล้งเพื่อนเป็นการตอบแทนบ้าง เขาแน่ใจว่าถ้าชู้บ่อให้ลูกจนท่วมศีรษะได้ก็คงไม่มีใครไปใช้เป็นที่เล่นซ่อนหากันอีกต่อไป เขาจึงเร่งมือให้มากขึ้น ส่วนวิธีแก้การใช้บ่อเป็นส้วมนั้นเขาหันไปใช้ลูกไม้ที่รู้จักกันดี คือแอบเอาหนามไปฝังไว้รอบปากบ่อ คงมีใครโดนเข้าบ้างเขาจึงไม่ได้พบอุจจาระในบ่อในตอนหลัง

สมหวังหนักใจอยู่เรื่องเดียวคือไม่ทราบว่าจะจัดการอย่างไรกับผู้ใหญ่ที่หยอกล้อเขา ถ้าวันไหนมีผู้ใหญ่ผ่านไปคุสมหวังมักได้ยินคำเยาะเย้ยหรือล้อเลียนเสมอ สำหรับเด็กด้วยกันแล้วเขามักมีทางโต้ตอบได้ แต่เขาไม่ทราบว่าจะโต้ตอบผู้ใหญ่อย่างไร จึงได้แต่แกล้งทำเป็นไม่ได้ยินเสียเป็นส่วนมาก พ่อเฒ่าพูนเป็นคนที่มีเวลาว่างไปดูงานของสมหวังมากกว่าเพื่อน ปากแกจัดเสียด้วยแกชอบล้อสมหวังว่า “อย่าชู้ให้มันลึกลงนะ เตียน้ำมันจะท่วมบ้านข้า” สมหวังโดนล้อเรื่องน้ำจะท่วมบ้านเป็นประจำ ยิ่งโดน

ลื้อเขายังเร่งงานมากขึ้น เวลาว่างไปไม่นานนักเขาก็ชุกบ่อได้ลิกจนท่วมศีรษะ งานของเขาก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ สมบุญก็ช่วยพี่ชายเต็มความสามารถ เมื่อชุกลงไปได้เกินวาหนึ่งแล้วสมหวังจึงได้ทราบว่างานชุกบ่อนั้นไม่ใช่งานง่าย การลากครุฑिनจากกันบ่อเป็นงานที่หนักเกินแรงของเด็กขนาดสมบุญ สมหวังลองเปลี่ยนให้น้องสาวเป็นคนลงไปชุกแทน แต่สมบุญก็กลัวความลึกของบ่อสมหวังจึงต้องรับหน้าที่เดิมต่อไป งานในตอนนั้นเดินช้าลงจนสมหวังเกือบจะเลิกล้มความตั้งใจเดิมเสียแล้ว บางทีเขาก็หยุดงานไปวิ่งเล่นกับเพื่อน ๆ

พ่อเฒ่าพูนเป็นคนช่วยให้เขากลับมาทำงานใหม่อีกครั้งหนึ่ง สมหวังเจ็บใจที่พ่อเฒ่าพูนเที่ยวไปบอกใครต่อใครว่า “เจ้าหวังมันหยุดชุกบ่อแล้วเพราะมันกลัวน้ำจะท่วมบ้านบ่อ” เมื่อเขาหันกลับมาชุกบ่ออีกสมหวังได้เพื่อนมาช่วยหลายคน เพื่อน ๆ ที่มาช่วยก็มาช่วยเพราะความสนุก ใครอยากมาหาเรื่องลื้อสองพี่น้องก็มาที่บ่อ ช่วยกันลากคินขึ้นจากบ่อคนละเที่ยวสองเที่ยวก็ได้เล่นสนุกสนานความตั้งใจ ถึงแม้จะโกรธเพื่อนอยู่บ้างสมหวังก็อดทนได้เพราะงานของเขาเดินหน้าไปเรื่อย ๆ

นำคุณเป็นผู้ใหญ่อีกคนหนึ่งที่สนใจการชุกบ่อของสมหวัง นำคุณเป็นสามีของน้าบุญคุ้ม น้องสาวแม่บุญมี เวลาจะลื้อสองพี่น้องหรือจะให้คำแนะนำนำคุณจึงมีสิทธิที่จะด่าแถมท้ายด้วย ถึง

แม้จะถูกนำคุณค่าเอาบ้างสมหวังก็ทนได้ นอกจากจะเห็นว่าเป็น
ญาติกันโดยตรงแล้วนำคุณยังให้คำแนะนำดีๆ หลายอย่าง บางที
แกก็ช่วยหลานสาวลากดินจากบ่อเป็นบางครั้งบางคราว

เมื่อฝนเริ่มตกนำคุณช่วยสมหวังวัดความลึกของบ่อคุณ น้ำ
คุณเองแทบไม่เชื่อที่วัดได้เกือบสามวาของแก สมหวังต้องหยุด
ชุกบ่อเมื่อฝนตกถี่ขึ้น น้ำในบ่อสูงขึ้นเรื่อยๆ เพราะฝนตกชุก
ถึงแม้น้ำบ่อนั้นจะเป็นขุ่นอยู่บ้างสมหวังก็หาบน้ำไปใช้ที่บ้าน ต่อ
มาเพื่อนบ้านก็หันไปตักน้ำในบ่อนี้มากขึ้น ถึงอย่างไรก็สะดวกกว่า
ไปหาบน้ำจากคุริมหมู่บ้าน

กบเขียดหรือคางคกมักตกลงไปในบ่ออยู่เป็นประจำ คน
ที่ใช้น้ำก็ช่วยกันตักมันขึ้นมา เสี่ยงล้อเรื่องบ่อเริ่มลดลง พ่อเฒ่า
พูนได้เรื่องใหม่เมื่องูตกลงในบ่อ ไม่มีใครกล้าตักงูตัวนั้นออก
เพราะไม่แน่ใจว่าเป็นงูพิษหรือเปล่า พ่อเฒ่าพูนบอกว่าไม่ใช่งู
ที่เห็นนั่นคือลูกพญานาค บ่อมันลึกจนถึงชั้นบาดาล ลูกพญานาค
จึงออกมาว่ายน้ำเล่น ถ้าชุกให้ลึกกว่านั้นตัวพญานาคจะโผล่ขึ้นมา
ให้เห็นแน่ๆ

สมหวังถูกล้อเรื่องพญานาคแทบทุกวัน แม้แต่เพื่อนบ้าน
จะช่วยกันตักเองออกจากบ่อได้แล้วคนก็ยังพูดถึงพญานาคอยู่ต่อ
ไป

เวลาผ่านไปจนถึงหน้าหนาว น้ำในบ่อของสมหวังแห้ง

จนเหลือแต่ดิน สมหวังตั้งใจจะชดบ่อต่อไป แต่งานเกี่ยวข้าว
ก็หนักจนไม่มีเวลามาสนใจกับบ่อได้ เมื่อทิดพรหมาชนข้าวขึ้นยุ้ง
แล้วสมหวังจึงมีเวลาว่าง สมหวังแปลกใจเหมือนกันที่พ่อห้ามไม่
ให้ชดบ่อต่อไปทั้งๆ ที่เขาวางงานแล้ว เขาเพิ่งรู้ความจริงเมื่อ
พ่อพาเขาไปที่บ่อพร้อมกับเทียนไขและไม้ขีดไฟ ทิดพรหมาจุด
เทียนแล้วเอาเทียนตั้งติดกันครุ เสร็จแล้วจึงเอาไม้ตะขอเกี่ยวครุ
หย่อนลงกับบ่อ เขาเอาครุตั้งไว้ที่กับบ่ออยู่เป็นนาน เมื่อแน่ใจ
ว่าเทียนไม่ดับแล้วจึงดึงเอาครุขึ้น ทิดพรหมอาธิบายให้ลูกฟังว่า
บ่อลึกๆ มักไม่มีอากาศ ถ้าอยากรู้ว่ามีอากาศพอหรือไม่ก็ต้องทด
ลองตามแบบที่เขาทำให้ดู ถ้าเทียนดับแล้วห้ามลงไปบ่อเด็ด
ขาด นอกจากจะให้บทเรียนอันมีค่าแล้วทิดพรหมายังมอบเทียน
ไว้ให้ พร้อมกับกำชับว่าให้ทดลองทุกครั้งก่อนจะลงไปบ่อ

ทิดพรหมาไปตัดไม้ไผ่มาจากสวนเพื่อทำบันไดใหม่ให้แก่
ลูก เมื่อเขาทดลองดูความมั่นคงจนแน่ใจแล้วจึงอนุญาตให้สมหวัง
ลงไปชดบ่อ ชาวเรื่องทิดพรหมาช่วยเหลือลูกชดบ่ออย่างแข็งขัน
แพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว พ่อเฒ่าพูนปล่อยข่าวว่าคราวนี้ชาว
บ้านบ่อจะได้เห็นพญานาคตัวจริงแล้ว แกว่าลงทิดพรหมาได้ช่วย
ถึงขนาดนั้นสมหวังต้องชดลงไปพบพญานาคแน่ ๆ

ในวันที่เกิดเรื่องใหญ่นั้นไม่มีใครคาดคิดว่าจะเกิดเรื่อง วัน
พระนั้นก็เหมือนวันพระอื่นๆ ชาวบ้านพากันไปเลี้ยงพระและฟัง
เทศน์เหมือนกับที่เคยทำมาเป็นประจำ เสร็จธุระแล้วก็คุยกันเล่น

หยอกล้อกันตามประสาคนคุ้นเคยกัน วันนั้นสมหวังไปวัดกับแม่ ก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่เขาจะถูกล้อเรื่องการชู้บ่อ เมื่อน้ำคุณถาม เขาเล่นๆ ว่า “มึงจะชู้ตไปหาพญานาคจริงหรือ” สมหวังทนไม่ไหว กว่าไม้ตีเข้ากลางหลังของน้ำคุณเต็มแรง เมื่อผู้ใหญ่หลายคนช่วยกันแยกน้ำกับหลานออกจากกัน สมหวังร้องไห้ล้นวัด น้ำคุณพยายามสะบัดแขนที่ถูกเพื่อน ๆ จับไว้แต่ก็สะบัดไม่หลุด ปากแก็กคำด้วยความโมโห สมหวังก็ไม่ยอมลดละ ขึ้นมิ่งขึ้นภูทุกคำ ท่านสมภารต้องออกมาห้าม ไม่ทราบว่ามีใครไปตามทิดพรหมา เมื่อเขามาถึงน้ำคุณเริ่มจะหายโมโหแล้ว ทิดพรหมาเป็นคนใจเย็นถามไถ่ไปมาน้ำคุณก็ควบคุมสติได้

“ข้าก็ไม่รู้ว่ามันตีข้าทำไมแหละพรหมา” น้ำคุณบอก “ล้อมันนิดเดียว มันตีข้าแทบหลังหัก” สมหวังสะอึกสะอื้นพร้อมกับบอกว่าไม่มีใครช่วยเขา มีแต่คนล้อเล่นเสียๆ หายๆ เขาคิดว่าน้ำคุณจะช่วยบ้าง น้ำคุณกลับมาล้อเขาเล่นเหมือนกับคนอื่น

“มึงอยากให้ข้าช่วยมึงจริงๆ หรือเจ้าหวัง” น้ำคุณถาม สมหวังพูดซัดถอยซัดคำเป็นครั้งแรก เขาบอกน้ำคุณว่าอยากให้ช่วยมาก เขารู้ตัวว่าชู้บ่อต่อไปไม่ไหวเพราะมันลึกเกินไป ถ้าน้ำคุณไม่ช่วยเขาก็ต้องเลิก

“ไปที่บ่อด้วยกันกับข้า เจ้าหวัง” น้ำคุณหันไปพูดเอาจริง เอาจริงกับหลายชาย “ต่อไปนี่ข้าจะช่วยมึงชู้บ่อไปหาพญานาค

ให้ได้”

น้ำคุณเป็นคนมีอิทธิพลในหมู่บ้าน เมื่อแกลงมือช่วยหลานชายชุกบ่อ เพื่อนบ้านหลายคนรวมทั้งทิดพรหมาก็หันมาช่วยต่อ จากนั้นไปงานชุกบ่อก็เป็นการงานของผู้ใหญ่ สมหวังได้รับอนุญาตให้ลงไปชุกเป็นครั้งคราว แต่เขาก็ยังเป็นเจ้าของบ่ออยู่ตามเดิม น้ำคุณผูกติดปลาเสมอว่าบ่อนั้นเป็นบ่อของเจ้าหวัง บ่อสมหวัง

ช่วยกันชุกเลยหัววาเล็กน้อยน้ำคุณก็พบตาน้ำ สมหวังดีใจมากกว่าใครๆ บ่อของสมหวังไม่ใช่บ่อที่ตื้นลึก ฝีมือชุกในตอนต้นเป็นฝีมือของเด็ก น้ำคุณต้องช่วยตกแต่งอยู่เป็นนานจึงใช้การได้ ต่อจากนั้นจึงมีคนอื่นช่วยกันชุกบ่อในหมู่บ้านอีกหลายบ่อ สำหรับบ่อที่ดีถึงขนาดนั้นได้แก่บ่อที่ชาวบ้านช่วยกันชุกถวายวัด

เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อ ๓๐ ปีมาแล้ว ชาวบ้านบ่อและชาวบ้านใกล้เคียงเล่าถึงเรื่องนี้บ่อยๆ เรื่องที่เล่าก็มีหลายสำนวน กำนันสมหวังแห่งตำบลบ้านฝ้อไม่ยอมบอกว่าสำนวนไหนถูกต้อง กำนันสมหวังย้ายถิ่นไปอยู่บ้านฝ้อเมื่อตอนแกลงงานกับสาวบ้านนั้น ความเอาการเอางานของสมหวังทำให้เขาได้รับเลือกตั้งเป็นกำนันเมื่อปีเศษ ๆ มาณเอง

พัฒนากรอำเภอมองดูแผนผังของบึงหนองผือประกอบ
กับของจริง บึงที่เขามองอยู่นั้นมีรั้วรอยของความเป็นบึงอยู่
เล็กน้อยตรงท่อน้ำโคลนขุ่นขึ้นอยู่เป็นหย่อมๆ กำนันสมหวังนั่ง
คอยชี้แจงอยู่ข้างๆ

“เนื้อบึงต่งเกือบสิบไร่ คนของกำนันก็อยู่ไม่กี่ร้อย
กำนันจะชุดไหนหรือ” พัฒนากรถาม

“ทำไมจะไม่ไหน” กำนันสมหวังตอบซ้ำๆ “คนเราถ้า
ทำไม่หยุดมันก็ต้องไหววันยังค่ำ ถ้าทางราชการช่วยเหลือมันก็
เสร็จเร็วเข้าเท่านั้นเอง”

พัฒนากรอำเภอมองหน้ากำนันสมหวังเพื่อขอความมั่นใจ
เขาได้ฟังเรื่องการชุดบ่อของเด็กชายสมหวังแห่งบ้านบ่อมาแล้ว
แต่เขาก็ไม่แน่ใจว่างานใหญ่ขนาดนั้นจะมีกำนันคนใดกล้าชัก
ชวนลูกบ้านทำเป็นแรมปี เมื่อเขาสบตากำนันสมหวังอีกครั้ง
จึงตอบว่า “ตกลงครับ กำนัน ผมจะลงมือเขียนรายงานกันนี้
แหละ”

ท้ายเล่ม หลักชัย.

จากใจ... สู่... ใจ

หนังสือวันเด็ก..... หนังสือวันเด็กและเยาวชน มาถึง หนังสือ
วันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ๒๕๒๐

เราก้าวมาแล้ว.... ก้าวใหม่ของเยาวชน มาบนเส้นทางสายใหม่.....
บัดนี้ ก็บรรลุหลักชัยโดยสมประสงค์แล้ว ท้นก็อหลักชัย บนคันแผ่นแหลมทอง
ที่มีไตรรงค์อันงามสง่าโบกสบัดพริ้ว และสบัดพริ้วอยู่ชั่วกาลนาน ท้นเรามีชาติ
มีศาสนาเป็นเครื่องเหนี่ยวรั้งใจให้ประพณีชอบ เรามีพระมหากษัตริย์ผู้เลิศด้วยคุณ
ธรรม เรามีการปกครองที่นำความผาสุกร่มเย็นมาสู่ปวงชน ก็อระบบประชาธิปไทย
ที่มีองค์พระมหากษัตริย์เป็นประมุข และมิ่งขวัญของเรา

.....มีแห่งไหนในโลกนี้.... จะให้ความสุขเท่าพื้นแผ่นดินนี้....

.....มีผู้ออกไปไ่หามาแล้ว..... ต้องชานกลับมาหาแผ่นดินนี้

.....เพราะท้น... มีไว้สำหรับคนไทย... เพื่อคนไทย... และโดยคนไทย
อย่างแท้จริงเยาวชนที่รัก เรามาถึงหลักชัยแล้ว เรายติการเดินทาง แล้วเราจะรวมพลัง
เพื่อสร้างสรรค์ ดินแดนแผ่นนี้ ให้รุ่งเรืองมันคงอยู่ฟ้าดิน ด้วยแรงสามัคคีของพวก
เราด้วยจิตใจและความปรารถนา ที่แน่วแน่ เด็ดเดี่ยว เช่นนี้ ตลอดไป

ขอส่งความรัก ความหวังและความปรารถนาดี มายัง
ทุก ๆ ท่าน

คณะกรรมการจัดพิมพ์
หนังสือวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ
ประจำปี ๒๕๒๐

คำสั่งคณะกรรมการจัดมณเฑาะว์วัดเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ปี ๒๕๒๐

ที่ สยช. ๔๑๕-๒๕๑๕

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดมณเฑาะว์

ตามที่คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติให้กระทรวงศึกษาธิการแต่งตั้งคณะกรรมการจัดมณเฑาะว์วัดเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ปี ๒๕๒๐ ขึ้น เพื่อเตรียมจัดงานฉลองวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ปี ๒๕๒๐ ให้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ จึงมีมติมอบหมายแต่งตั้งบุคคลต่อไปนี้ เป็นคณะกรรมการจัดมณเฑาะว์วันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ปี ๒๕๒๐ ขึ้นดำเนินการ คือ

๑. นายชินก้อง ภูติจันทร์	เป็นประธานคณะกรรมการ
๒. นางชอุ่ม ขยันงาน	เป็นอนุกรรมการ
๓. นางอุบลศรีย์ กายมณีกิจ	เป็นอนุกรรมการ
๔. นายวิมลโร กุศลชัย	เป็นอนุกรรมการ
๕. นางสาวจิรา อ่อนริ้ว	เป็นอนุกรรมการ
๖. นางวราณี ศรีบุญ	เป็นอนุกรรมการ
๗. นางสาวพัฒน์ อาศุบุตร	เป็นอนุกรรมการ
๘. นางสาวารณีย์ สุนทรราช	เป็นอนุกรรมการ
๙. นางอนก จันทรังษร	เป็นอนุกรรมการ
๑๐. นางรัชณี ศรีไพรรณ	เป็นอนุกรรมการ
๑๑. นายพนัส สุวรรณบุญย์	เป็นอนุกรรมการ
๑๒. นายประสงค์ หาดดอกไม้	เป็นอนุกรรมการ
๑๓. นายสุวัชร์ สัตถ์บัณฑิต	เป็นอนุกรรมการ
๑๔. นายบุญเลิศ นิยมทอง	เป็นอนุกรรมการและเลขานุการ
๑๕. นายประสพสุข นวลวิวัฒน์	เป็นอนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
- ทั้งนี้ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป.

สั่ง ณ วันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๑๕

บุญ มณีรัตน์

(นางจรูญ วงศ์สายัณห์)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ประธานคณะกรรมการจัดมณเฑาะว์วันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ปี ๒๕๒๐

คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ
ประจำปี ๒๕๒๐ จัดพิมพ์